

CHERI PETERS

# UN MIRACOL AL STRĂZII

Abuzată și nedorită,  
Cheri a evadat într-o lume  
violentă, marcată de dependență,  
din care știa  
că nu mai există scăpare –  
până când i-a fost arătată  
puterea dragostei necondiționate  
a lui Dumnezeu.

Traducere:  
Luminița Emilia Mohora

ZAPPY'S

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**PETERS, CHERI**

**Un miracol al străzii** / Cheri Peters; trad.: Luminița Emilia Mohora -  
Câmpina; Zappy's, 2005

ISBN 973-87220-9-8

I. Mohora, Luminița Emilia (trad.)

821.111-97=135.1

Această carte este dedicată  
lui Dumnezeu,  
a cărui dragoste necondiționată  
continuă să lucreze minuni  
în viața mea, a lui Brad și a lui Jaci,  
familia pe care El mi-a dăruit-o.  
Mulțumiri speciale  
sunt de asemenea aduse lui  
Jeri Lyn Rogge,  
pentru ajutorul pe care l-a dat la  
editarea acestei cărți.



## CUVÂNT ÎNAINTE

Să asculți povestirea lui Cheri Peters înseamnă să fii schimbat pentru totdeauna. Să o întâlnești personal pe Cheri înseamnă să întâlnești un miracol de bună credință în carne și oase. Să o cunoști ca prieten personal este un privilegiu incredibil – unul pe care eu mă bucur de binecuvântarea de a-l avea.

Cheri spulberă ideea că ziua minunilor a trecut, sau că lucrarea directă a lui Dumnezeu în viețile oamenilor a luat sfârșit de îndată ce toți apostolii au încetat din viață. Când privești acest dinam înveșmântat cu o aură de albastru, stând pe podea cu picioarele încrucișate adresându-se unei audiențe formate din adolescenți abuzați și tulburați, fermecați de povestea vieții ei, o poveste a salvării de pe stradă; sau când te uiți la ea rostogolindu-se la vale pe un deal acoperit de iarbă, râzând cu voioșie copilărească, urmată de o grămadă de copii gălăgioși care fac tumbe; sau să o urmărești la propria ei emisiune de televiziune smulgând mărturii sfâșietoare de la invitați și implicându-se atât de mult în fiecare poveste dramatică încât uneori uită de amănunte precum pauzele pentru spoturile publicitare; sau pur și simplu ținând în mâinile tale această carte știind că a fost scrisă de cineva care la un moment dat abia era în stare să citească; numai atunci îți poți da seama că te uiți la un Lazăr al timpurilor moderne. O Maria Magdalena a anilor 1990. O femeie samariteancă a secolului XX, la fântână. O mărturie vie a copleșitoarei puteri de restaurare a lui Dumnezeu și a harului Său uimitor.

De la vârsta de treisprezece ani și până la douăzeci și trei de ani, Cheri Peters a trăit pe străzi. Abuzată sexual de tatăl ei, neiubită și respinsă de către mama sa, a dus o existență aspră printre numeroasa populație urbană americană a celor lipsiți de un adăpost. Aceasta este povestea ei – una pe care nu o vei uita curând.

Viața lui Cheri a fost crudă și ea nu a făcut nici o încercare de a atenua părțile dureroase ale acestei narațiuni. Nu este înfrumusețată pentru

cei pretențioși sau de dragul rafinamentului spiritual. Este o poveste adevărată despre cum este să găsești scăpare din a fi o jucărie a diavolului și a deveni o mireasă a lui Hristos. Ne arată cum Dumnezeu încă găsește frumusețe în cenușă, și cum dragostea Lui poate transforma firul unei vieți frânte, în aur curat.

Am citit în cartea Faptele Apostolilor că a te uita la fața lui Ștefan era ca și când te-ai fi uitat la “fața unui înger”. Când vorbești cu Cheri, știi cum a arătat strălucirea lui Ștefan. Cheri este înflăcărată. În ea arde o dragoste incandescentă pentru oameni – în special pentru cei pierduți și însingurați – și clocotește de dragostea necondiționată a lui Hristos. Eu și alții care o cunosc, suntem la rândul nostru aprinși de flacăra ei.

Următoarea declarație a marelui soldat al rugăciunii, E. M. Bounds, surprinde atât esența acestei cărți cât și sufletul autoarei ei.

“Oricât de departe s-a dus Israel, oricât de adânc a căzut el, oricât de tare era fierul din care erau făcute lanțurile cu care a fost legat, la strigătul lor, Dumnezeu a cuprins cu ușurință distanța, cu ușurință a pătruns adâncimile și a sfărâmat lanțurile... N-a fost nimic prea greu pentru Dumnezeu ca să nu facă pentru poporul Lui.” – (*The Complete Words of E. M. Bounds on Prayer* – Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1990).

Rugăciunea insistentă a inimii mele este ca toți cei ce vor citi aceste pagini să vină față în față cu Dumnezeu care rupe cele mai puternice lanțuri ale dependenței și prăbușirii emoționale; Dumnezeu care cuprinde cu ușurință cele mai mari distanțe dintre noi și Dumnezeu pentru care nimic nu este prea greu.

Nu în fiecare zi ajungi să întâlnești un miracol. Dar ziua aceea a sosit. Bucură-te!

Randy Maxwell,  
Autorul cărții *If My People Pray*  
(*Dacă poporul Meu se roagă*)

## PROLOG

“Am auzit că scrii o carte”. Mama tatălui meu scuipa cuvintele în telefon.

“Da.” Pulsul îmi zvâcnește.

“Nu scrii despre noi! Nu scrii despre timpul pe care l-ai petrecut aici, nu-i așa?”

“De fapt, eu...”

“Ne-ai făcut de rușine. Însărcinată la doisprezece ani. Bunicul tău și cu mine am spus tuturor că ai avut o infecție la rinichi, dar știu că nu ne-au crezut. L-am sunat pe tatăl tău și i-am spus să nu ne mai trimită niciodată vreunul din copiii lui destrăbălați!”

*Doamne, ajutor!*

“Nu sunteți menționați. De fapt, până acum, memoria mea a estompat timpul petrecut cu voi. Am încercat chiar să uit moartea gemenilor, toată întâmplarea aceea.” Imagini uitate mă izbesc. “Vrei să știi de ce am fost așa un copil destrăbălat? Am fost abuzată psihologic și sexual încă de la naștere. Tu crezi că cineva dintr-o familie normală, iubitoare, ajunge să fie însărcinată la doisprezece ani?”

“Nu-mi pasă. Nici nu vreau să știu.”

“Dar eu...”

“Dar eu vreau ca tu să știi că nu o să-mi distrugi reputația.”

Vocea ei aruncă venin.

“Și mai vreau să știi ceva. Bunicul tău nu te-a iubit niciodată și până la urmă a găsit o cale de a te trimite acasă.”

*Încetează, te rog încetează!* Un țipăt înăbușit mă cutremură.

“Îmi spunea iară și iară că te vrea afară din casa lui.”

Se oprește, triumfătoare.

*Ba i-a păsat! Te rog, spune că i-a păsat de mine!* Bunicul meu, unul din puținii adulți amabili din copilăria mea, m-a luat odată cu el la pescuit. S-a cățărat cu mine pe o stâncă încălzită de razele soarelui și s-a lăsat în

voia amintirilor lui de la pescuit, amintiri despre natură și despre viață. Cuvintele ei arzătoare topeau amintirea, întocmai ca într-un tablou de Rockwell. Culorile acelei străluciri sângerau, lăsând urme gri și un sentiment de pierdere.

Bunica rupe tăcerea. “Spui că ai fost molestată de tatăl tău? Dacă ți-a făcut ceva, a fost din cauza tiroidei! Nivelul tiroidei sale a scăzut așa de mult încât ar fi putut să moară. Asta l-a determinat să bea foarte mult și făcea reale eforturi ca să mănânce sau chiar să se îngrijească.” *Putea ea oare, o asistentă medicală la pensie acum, să creadă așa ceva?*

“Nu scriu ca să ponegresc caracterul nimănui, nici să îmi apăr inocența. Ai dreptate. Am fost un gunoi. Dar cei mai mulți dintre noi sunt așa. Și scriu această carte ca să le spun vestea tuturor celor aflați în mizerie. Chiar dacă Dumnezeu știe totul despre tine, El tot te iubește! El vrea să te vindece. El va crea în tine o viață cu totul nouă, nu doar va cârpi la rezezeală niște lucruri. El îți “va da speranță și un viitor”(Ieremia 29:11, NIV). Această carte vrea să spună lumii că Dumnezeuul meu îi iubește chiar și pe copiii destrăbălați!”

Clic!

# CAPITOLUL 1

Am văzut pentru prima dată 86.000 \$ într-un restaurant elegant.

“De ce nu mai sunt și alți clienți?” întrebam de cum intrasem pe ușă.

“Întreg etajul de sus este rezervat numai pentru noi”, mi-a explicat Max.

Restaurantul, cu vedere spre luminile licărind ale Golfului San Francisco, era luxos, cu carpete țesute în mod complicat și fețe de masă din material roșu pe care erau așezate pahare de vin dintr-un cristal fin. Aranjamente de flori exotice, înmănunchiate într-un frunziș de verde închis, înmiresmau fiecare masă. Lumânări de culoarea fildeșului pâlpâiau împrăștiind o lumină slabă cu scânteieri ce se reflectau în cristalurile de pe mese și în tacâmurile de argint.

În mijlocul acestei opulențe, aranjate în grămezi, erau pungi pline de praf alb închise cu fermoare de plastic, trei kilograme de cocaină pe care eu și Max le adusesem de la Los Angeles.

Mă jucam nervos cu șervețelul meu de pânză. *Ce facem noi aici?* Felul de mâncare din fața mea, legume gourmet fierte în abur, își pierduse savoarea. Dezîncrucișându-mi picioarele sub masă, m-am înălțat în scaun, încercând să par naturală. Vocile unor bărbați se auziră în încăpere, într-o tachinare politicoasă. M-am încordat brusc. *Nu avem de gând să facem o afacere cu droguri aici, nu-i așa?* Inima a început să-mi bată tare. *Ce caut eu aici? Chelnerii ne vor turna la poliție. Vom fi prinși. Poliția va da buzna înăuntru din clipă în clipă. Vor crede că și eu sunt implicată. Dacă suntem prinși, voi fi trimisă la închisoare, poate pentru toată viața. Sau mai rău, dacă afacerea merge prost, ceilalți traficanți sunt în stare să ucidă pentru cantitatea de droguri pe care o avem aici.* Eu eram obișnuită cu tot felul de delikte mărunte, găinării comise pe străzi lăturalnice. Aceasta era o cu totul altă lume.

Priveam cum cei doi bărbați, pe care Max îi numea chimiști, se apropiau cu tăvi de substanțe chimice. Aranjau în mod sistematic pe o masă alăturată, o multitudine de tuburi, instrumente de măsură și alte accesorii în vederea testării drogurilor. Fascinată, mă holbam la procesul de testare a cocainei. Erau oameni de afaceri și oameni de știință cu grade universitare în chimie. Știau foarte bine ceea ce făceau.

“E foarte aproape de puritate. Trebuie să fie un secret personal,” medita cel mai înalt dintre cei doi în timp ce privea cum se schimba culoarea într-un maro auriu după ce pusese într-o eprubetă câteva fărâme de cocaină și niște substanțe.

“Este cea mai bună dintre cele mai bune”, a zâmbit Max.

Activitatea s-a intensificat, toți ochii concentrându-se pe ceea ce făceau acești doi oameni. Prețul va fi stabilit după ce chimiștii vor stabili calitatea cocainei. Acești doi bărbați, contractanți independenți, își câștigau existența prin testarea drogurilor în timpul sau înainte de aranjarea afacerilor ilegale majore.

În timp ce Max vindea toate cele trei kilograme de cocaină, eu mă holbam la cei 86.000 \$ bani gheață de pe masă și la grămezile mici de droguri. Am aruncat o privire fugară spre chelneri. Rămăsese în apropiere, îmbrăcați în fracuri negre, umplându-mi cupa de vin de fiecare dată când îl sorbeam până la terminare, atenți la fiecare detaliu pentru confortul nostru. Personalul restaurantului nu ne trata ca pe niște infractori, mari traficanți de droguri, ci de parcă am fi fost celebriți în vizită. De parcă aș fi fost editorul culinar de la *San Francisco Chronicle*. Dezechilibrul situației era bizar, ca într-o zonă crepusculară.

*El nu e ca ceilalți*, avertizarea lui Larry îmi suna în urechi ca un ecou. Îl întâlnisem pe Max pentru prima dată în barul la care lucram ca dansatoare, în Los Angeles.

“Vino, Cheri!” Larry, patronul clubului, spusese după ce îmi încheiasem tura de nouă ore de lucru. “E cineva aici pe care vreau să îl cunoști.” M-a condus în biroul din spate unde era în plină desfășurare o afacere cu droguri. Un bărbat arătos cu păr șaten ondulat, cu maxilare puternice și zâmbet scânteietor, Max se ridica deasupra mulțimii care frecventa clubul. Atlet, bronzat și îngrijit, el se ocupa cu traficul de droguri pentru avocați de prima mână din înalta societate din Newport Beach.

Max mi-a atras imediat atenția pentru că era plin de viață. Ne-am așezat alături fumând marijuana, prizând cocaină și bând tequila. Se înfiripa ceva între noi.

“Ești liberă mai târziu?” mă întrebase Max, fixându-mi privirea cu ochii săi negri.

“Bineînțeles.”

“El nu e ca ceilalți,” îmi spusese Larry în timp ce ieșeam afară cu bărbatul meu fermecător. Poate că Larry avea dreptate, dar eram plictisită de vegetat pe canapele vechi cu gașca mea cea de toate zilele. Max avea bani, avea droguri. În atmosfera moartă a vieții mele, Max era o adiere de prospețime. El însemna distracție.

Acum, aici, în restaurantul de elită, teama îmi dădea fiori de gheață. Era clar că personalul, chimiștii și traficanții îl cunoșteau pe Max. Nimeni nu părea intimidat de ceea ce se petrecea, nici de cantitatea de droguri sau de suma de bani de pe masă. Nimeni, cu excepția mea. Terminând de servit masa, Max a oferit drept bacșiș câteva grame de cocaină, acesta fiind felul său de a spune că serviciul fusese excelent.

Max a pus 19.000 \$ într-un săculeț de piele împreună cu 85 de grame de cocaină pentru uzul nostru personal. Restul de cocaină a fost vândut și 67.000 \$ au fost puși separat, într-o valiză.

Apoi ne-am întors la camera noastră de hotel. Max a golit cocaina din săculețul său, apoi a numărat iarăși banii și i-a pus din nou în săculeț. S-a întors apoi spre cocaină. A scos o pipetă mică, a pus câteva drape de cocaină în ea și a dus-o la gură inspirând adânc.

“Ai inhalat vreodată cocaină pe gură?” a spus el, ținând țigareta în gură.

“Nu. Nu am mai *fumat* cocaină niciodată,” mi-a scăpat răspunsul.

“Cum?” Max era uimit. “Ei bine, te pregătești pentru o tratație pe cinste. Are un efect incredibil.” Eu tremuram. Auzisem că practica aceasta avea un efect excesiv, dar dependența era rapidă și necruțătoare. Cunoșteam multe fete care ajunseseră să recurgă la prostituție pentru a putea întreține acest obicei. Desigur, prizasem cocaină înainte, dar mă ferisem întotdeauna să o fumez în felul acesta. Îmi văzusem prea mulți prieteni distruși. Fumatul cocainei transforma o persoană într-un toxicoman mult mai repede decât o făcea inhalarea acesteia. Voi fi nevoită oare să

recurg și eu la prostituție ca să îmi mențin alegerea? De-aici încolo n-ar mai rămâne decât sfârșitul. Am bătut în retragere, dar Max a insistat.

Toată noaptea am fumat cocaină. Dimineata a sosit mult prea repede. Deși oboșiți, trebuia să prindem un zbor înapoi la Los Angeles. Ne-am drogat și mai tare și am plecat spre aeroport.

“Cum o să urcăm asta în avion?” l-am întrebat pe Max. “Au s-o vadă când o să mergem la controlul bagajelor. Imagini ale poliției îmbrâncindu-ne la perete, ținând și punându-ne cătușe la mâini, mi-au invadat mintea. *Ne urmărește cineva – mă purtam ca o paranoică sau tipul acela care citea ziarul se uita exact la mine? Nu-i mai văzusem pe cei doi bărbați în raglane și costume de culoare închisă și la hotelul de unde plecasem?*”

Max a râs de mine. Am trecut prin aparatul de control valiza cu cei 67.000 \$ drept valiza mea și ne-am găsit locurile în avion. Nu mi-am dat seama decât mult mai târziu de faptul că Max insistase ca orice lucru legat de afacerea cu droguri să fie trecut prin formalitățile de la aeroport pe numele meu. Max m-a determinat să duc în avion până și săculețul de piele. În caz de vreo problemă, eu aș fi fost țăpul ispășitor. Odată ajunși în avion, Max s-a relaxat, a desfăcut săculețul de piele și a luat ceva cocaină din el.

“Ce faci?” am dorit să știu. “Ești nebun?”

“Totu-i în regulă,” m-a asigurat el.

“Vă rugăm să vă fixați centurile de siguranță. Verificați dacă tăvile și scaunele dumneavoastră se află în poziție verticală și asigurate cu încuietori”, a vorbit o voce în difuzorul de deasupra capetelor noastre. Max aranja două dâre lungi de cocaină pe tăvița lui pentru servit masa.

“Vine însoțitoarea de bord!” am protestat eu. “Ți-ai pierdut de tot...”

Însoțitoarea de bord s-a aplecat și a inhalat toată cocaina. I-a mulțumit lui Max și s-a pregătit de decolare – în mai multe feluri. A început să mi se facă greață. *Toată lumea purta câte o mască?*

Am sosit la aeroportul din Los Angeles fără probleme. Ingerasem o incredibilă cantitate de droguri și alcool și nu dormisem de trei zile. Mă simțeam sfârșită, zdrobită de cele optsprezece runde de cocaină. Mai mult însă decât extenuarea fizică, eram frântă emoțional. *De ce nu pot fi și eu normală?* Întrebarea îmi răsuna în minte de luni de zile. Aducându-mi

aminte de evenimentele din ultimele zile, am început să îmi revăd toată viața. *A fost oare ceva normal? Este cineva normal? Este cineva bun?* Și apoi, o întrebare mai presantă care mă chinuia de ani de zile: *Mă voi simți vreodată în siguranță?*

*Încetează cu văicăreala!* mi-am ordonat singură. *Ai nevoie de odihnă... sau de mai multe droguri.*

Max mi-a întrerupt gândurile cu blesteme. Rupsesse un lanț de aur foarte valoros pe care îl purta tot timpul în jurul gâtului. L-a pus în săculețul de piele pentru a-l păstra în siguranță. Am luat bagajele, fiind prea obosită ca să îmi dau seama că Max mă folosea încă o dată pentru a se distanța el însuși de posibilele consecințe ale infracțiunilor sale. A plecat în cele din urmă să aducă mașina.

Am așezat valiza cea valoroasă în portbagajul Mercedes-ului său. Drumul spre casă a fost înfiorător. Eram amândoi complet epuizați. Max m-a condus la locuința mea, un adăpost sordid folosit de o varietate de oameni ai străzii. În ultimii zece ani, chiar de când am plecat de acasă la vârsta de treisprezece ani, am avut foarte rar un loc doar al meu. Prietena mea Robin, fostul ei soț și fratele ei adolescent erau acolo. Max ne-a asigurat tuturor câte o doză de cocaină din săculețul lui, și la scurt timp după aceea, fratele lui Robin a părăsit locul. Noi, toți ceilalți, am mai epuizat vreo două runde de droguri și am plecat la culcare. Max și-a luat zborul la Newport Beach cu suma cea mare de bani.

“Unde ai pus săculețul?” vocea aspră a lui Max m-a târât din uitare fără pic de cuviință. Se întorsese, extrem de supărat. Era dimineață, târziu, și toți ceilalți plecaseră.

“Poftim?” am îngăimat incapabilă să înțeleg ceva. “Ce vrei să spui?”

“Erau 19.000 \$, niște cocaină și lanțul meu de aur în săculețul de piele. Ce ai făcut cu el? Eram la jumătatea drumului spre Newport când am văzut că lipsește.”

“Nu am nici cea mai vagă idee unde a dispărut. Eu nu l-am atins.”

“Nu mă minți! Aseară a fost aici.”

M-am ridicat din pat împleticindu-mă, în timp ce ochii făceau eforturi să se concentreze. Pături zdrențuite și tot felul de articole de îmbrăcăminte mototolite erau împrăștiate prin camera veche și prăfuită. Am aruncat o privire cu coada ochiului prin apartament. Un miros umed și neplăcut de

covor mucegăit umplea aerul. Max, nebărbierit și istovit, a lovit cu piciorul un prosop murdar. Un gândac a zbughit-o sub pat.

“Îți spun adevărul. Nu am văzut săculețul tău idiot.”

“L-ai furat?”

“De ce-aș face așa ceva?”

Max a început să cotrobăie prin valiza mea. Zburau prin aer haine și șosete impregnate de un miros supărător.

“Încetează! Oprește-te!”

“Ce-i asta?” a întrebat el. “Lănțișorul meu de aur este în valiza ta”.

Simțeam că amesc. Ce căuta acolo? Știam că nu eu îl puseseam în valiză. Max se învârtea prin cameră cu ochii injectați aruncând săgeți de furie.

“Unde ai ascuns banii?”

“Eu... nu i-am luat eu.”

O lovitură neașteptată peste față m-a trântit la podea.

“Nu-mi pasă ce ai crezut că poți lua, târfă, dar să-mi găsești banii și drogurile. Ai auzit?”

M-am clătinat pe picioare stăruind pe lângă el. “Ascultă! Chiar n-am pus mâna pe ei, n-am fost eu.”

Max a scos un pistol mic din valiza sa.

“Trebuie să fi fost unul dintre ceilalți.”

Se holba la mine îngustându-și privirea.

“Bine, păpușă. Acum ascultă! Nu-mi pasă cine a făcut-o. Dar tu ai la dispoziție o săptămână ca să afli ce s-a întâmplat cu banii și drogurile sau...” Am auzit un zgomot metalic sub ureche și am simțit oțelul rece al pistolului. “Te voi ucide.”

## CAPITOLUL 2

M-am rezemat de perete nemaștiind pe ce lume mă aflu.

*Iar o iau de la capăt! Ce am făcut ca să merit o asemenea viață?* Mă simțeam murdară. Călătoria la San Francisco îmi deschisese ochii. Toți oamenii pe care îi cunoscusem în ultimii zece ani erau considerați inferiori, oameni ai străzii. În comparație cu ei, Max era superior. N-ar trebui să mă simt grozav? Asta era viața în centrul orașului. Atunci de ce mă simțeam așa? De ce nu-mi doream nimic altceva decât să mor sau să uit de toate? Mi-am croit drum către baia mică ignorând voma ce se usca pe podea în jurul toaletei și mi-am făcut o baie fierbinte. Nu m-a ajutat.

Telefonul a sunat întrerupându-mi gândurile.

“Cheri, slavă Domnului! Am crezut că ești moartă. Unde ai fost? Ți-ai văzut mașina?” Era Larry, proprietarul clubului. Vocea lui suna isteric.

“Calmează-te! Mașina mea? Ce-i cu ea?” Tocmai cumpărasem o mașină Grand Prix folosită, cu banii pe care îi câștigasem în plus înainte să plec la San Francisco. O lăsasem la club pentru mai multă siguranță.

“Cineva i-a spart toate geamurile. Toate geamurile, farurile, stopurile, parbrizul, luneta, chiar și geamul de la panoul de bord este distrus.”

“Cum?” Am rămas înmărmurită.

“Și nu doar atât, au spintecat toate cauciucurile și apoi au înfundat ușa din dreapta față cu mașina lor.”

“Nu înțeleg.”

“Și acum poliția vrea să îți pună întrebări.”

*Poliția?* “De ce?” Teama m-a cuprins din nou.

“Pentru că vor să fie siguri că ești în viață. Oricine ar fi cei care ți-au distrus mașina, trebuie să fi fost tare supărați.”

“Dar ce am făcut?”

“Eu nu știu. Ascultă, am să trimit pe cineva să te ia. E rândul tău să lucrezi în seara asta!” Și a închis telefonul.

*E rândul tău să lucrezi în seara asta!* Îl cunoșteam bine pe Larry. Deci acesta era adevăratul motiv pentru care mi-a telefonat - serviciul meu.

Sunt obosită! Îi pasă cuiva? Chiar sunt obosită!

Lucrasem pentru Larry de ani de zile, e adevărat, cu întreruperi, de fapt lucram pentru el de la treisprezece ani, când am ajuns întâia oară pe străzi. M-am întreținut singură și în plus și pe toți cei care m-au luat sub aripile lor, sau în toaletele lor, lucrând în baruri când puteam procura un act de identitate care să ateste că aveam vârsta potrivită pentru astfel de preocupări. De obicei, chiar proprietarii cluburilor erau aceia care îmi făceau rost de asemenea acte de identitate, pentru că aveau clienți cărora le plăcea în mod deosebit să vadă dansând fete tinere – cu cât mai tinere, cu atât mai bine. La vremea aceea eram furioasă pentru așa ceva. La vremea aceea de fapt, eram furioasă cu privire la toate lucrurile.

M-am îmbrăcat pentru serviciu, am fumat marijuana, m-am drogat și am așteptat pe cel ce trebuia să vină să mă ia. Întotdeauna plecam la lucru sub influența drogurilor. Când am ajuns în parcare mi-am văzut mașina. Nu-mi puteam crede ochilor! Era mult mai rău decât îmi închipuisem. Teroarea a pus stăpânire pe mine. *Cine a făcut asta? Și de ce sunt așa de mânioși pe mine?* Doar privind la mașină, le puteam încă simți furia. Scobituri lungi și adânci brăzdau partea laterală și cea superioară a mașinii. Nici măcar nu am vrut să am de a face cu ea. Am intrat în club, am luat câteva înghițituri de tequila și am trecut la lucru. Poliția nu m-a crezut când le-am spus că nu aveam nici cea mai vagă idee cine ar fi putut face așa ceva. Cu adevărat nu aveam habar și asta era cel mai îngrozitor lucru. Oricine ar fi fost, era clar că scăpase de sub control și era clar că dorise să mă sperie. Dar de ce? Nu-mi puteam imagina și înghițind greu, mi-am impus să nu mă mai gândesc la asta. Unele dintre fete plecau la o petrecere după lucru și m-au invitat și pe mine. Am acceptat invitația. Îmi era groază să mă întorc la apartament în seara aceea.

*Toată lumea mă vrea moartă, mă gândeam, inclusiv eu. Așa că, de ce mi-ar fi frică de ei? Poate că ar trebui să le rezolv problema.* Gândul cu privire la sinucidere era singura mea sursă de liniște. Deja mă simțeam moartă pe dinăuntru. Ce altceva putea fi mai rău decât atât? Cine furase banii? Cine încerca să mă sperie?

A doua zi de dimineață, târziu, am remorcat mașina avariată și am dus-o la atelierul de reparații. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, aveam nevoie să mă asculte cineva. Am decis să trec pe acasă. Eram disperată.

“Mamă?” am bătut în ușa cu sită ce trona la intrarea dărpănatei case a mamei. Vopseaua de un alb învechit începuse să se cojească lăsând să se întrevadă că odată fusese maro gălbuie. Treptele din față se îndoiu sub greutate, iar pe verandă erau stivuite ziare îngălbenite de atâta stat acolo. O parcelă de pământ noroios pe care nu o îngrijise nimeni niciodată, se întindea în fața casei, pe post de curte. Ochiurile de geam deveniseră niște tablete îngălbenite acoperite de o crustă de praf. Am ciocănit mai tare, apoi am intrat. “Mamă, ești acasă?”

“Cheri?” Mama, o femeie de vârstă mijlocie, cu păr șaten ce începea să încărunțească, stătea în sufrageria săracioasă uitându-se la televizor. S-a holbat la mine surprinsă de parcă vedea o stafie, dar nu s-a ridicat de pe fotoliu. Un zâmbet plâpând i se zbătea la colțul gurii.

“Era și timpul să îți faci apariția!” Vocea ei suna monoton, lipsită de intonație.

“Ei, ia te uită cine e aici!” Prietenul mamei, “tatăl meu vitreg”, stătea tolănit pe o canapea veche, așezată de-a lungul camerei. M-a măsurat fugar cu privirea, apoi s-a întors către ecran. “Sunt cel puțin vreo doi ani de zile de când nu te-am mai văzut. Mă bucur să știu că ești încă în viață.”

“Da, adică, eu ... hmm, eram doar în trecere și voiam să văd ce mai e pe aici,” am îngăimat. Mama nu-și găsea locul în scaun și își masa gâtul simțindu-se vizibil încurcată. “Tocmai mi-am luat o mașină.”

“Da? Ce drăguț!” Arăta de parcă stătea pe ace.

“Ei, a fost vandalizată acum două seri în timp ce eu mă aflam în San Francisco.”

“Ce îngrozitor! Cum a fost la San Francisco?”

“Grozav. Orașul e la fel de frumos ca întotdeauna.”

“Și, ce mai faci tu? S-a întors agitată și s-a ridicat.

“Bine.” Mama era mult mai stânjenită decât de obicei.

S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre biroul ei căutând ceva într-un teanc de hârtii. “M-am înscris la un curs de psihologie. Studiez pentru a obține o calificare în domeniul serviciilor sociale.”

Am rămas surprinsă. “Servicii sociale, spui? Ce fel?”

“Mi-ar plăcea să lucrez cu copiii..., ăăă, în special cu copii care au fost molestați.” A răsfoit și mai multe hârtii.

“Cât de simplu!” Aș fi putut să vărs. Mă simțeam atât de disperată și singură, și mai mult decât orice pe lume, îmi doream ca mama să mă iubească. Iar acum ea era învățată cum să îi iubească pe alții.

În final s-a întors către mine ținând în mână un plic gros. “Am ceva pentru tine. Aș vrea să citești ce este scris aici. Dar nu aici, nu acum, ci când ajungi la tine acasă.”

L-am luat simțind o importanță stranie în ceea ce conținea. N-o mai văzusem niciodată așa. Despre ce ar putea fi vorba? Imediat după aceea a început să stea de vorbă cu mine. Era numai zâmbete și nu știam ce să cred, astfel că întreaga minte îmi era cuprinsă de amorțeală.

“Sunt foarte mândru de tine că nu ne-ai cerut niciodată bani sau orice altceva. Am admirat tot timpul la tine lucrul acesta.” Cuvintele “tatălui meu vitreg” au spulberat dintr-o dată toată șarada. Cum îndrăznește? Eram un copil al străzii de zece ani fără nici un sprijin sau grijă din partea lor și atunci când am trecut să îi văd, am mințit: “Totul e în regulă.”

Ce ar fi zis oare, dacă i-aș fi spus că muream în interiorul meu? Eram obosită. Aveam nevoie de cineva care să mă țină în brațe - să mă iubească.

Mi-am mușcat limba. “Îmi pare bine că am avut ocazia să vă văd. Acum trebuie să plec.” M-am îndreptat brusc spre ușă. Afară din casă, furia m-a orbit cu lacrimi. *Este oare cineva bun?*

“Fratele meu, Skip, a furat banii,” m-a înștiințat Robin, prietena mea, câteva zile mai târziu. “S-a întors după ce noi am adormit, ca să fure cocaină de la Max. A furat săculețul, dar când a găsit cei 19.000\$, a pus lăntșorul în valiza ta ca să îți însceneze ție furtul. Poți să crezi că a cheltuit deja toți banii? Și-a achitat în întregime mașina, a cumpărat echipament electronic și ceva mobilier pentru apartamentul său.”

“Cum ți-ai dat seama?” am întrebat ușurată.

“M-am uitat peste gard în curtea interioară a casei lui și am văzut vrafuri de mobilă goală, o combină muzicală, un aparat video și alte cutii. Să fim serioși! De unde din altă parte putea el să facă rost de atâți bani?”

“Îl poți convinge să recunoască?”

“Nici vorbă! I-am spus chiar că Max a amenințat că mă omoară și pe mine și pe copii dacă nu îi duc banii.”

“Și atunci ce ai făcut?”

“I-am spus lui Max și i-am dat adresa lui Skip. Va lucra pentru Max până va plăti întreaga sumă, dacă nu cumva ar prefera să moară între timp.”

Un șuvoi de ușurare m-a inundat. Dar sentimentul în sine era gol. Deci nu mai eram în pericol de a fi ucisă. Mai conta oare? Am râs cu gândul la situația ironică. Acum chiar îmi doream să mor.

Am primit un apel telefonic de la atelierul de reparații prin care eram înștiințată că reparația mașinii era încheiată. Înlocuiseră toate geamurile, îndreptaseră adânciturile și retușaseră vopseaua. Nu ai fi zis că suferise vreo stricăciune recent. Și deodată am observat că geamul de la ușa pasagerului din dreapta nu fusese înlocuit.

“Nu credem că ușa aceasta s-a deschis înainte de accident. Așadar, până nu aduci o dovadă că ușa se deschidea, nu putem să înlocuim geamul respectiv,” mi-a spus reprezentantul de la asigurări. “Vino înapoi cu geamul acesta când ai dovada de care ți-am vorbit și noi o să-l montăm cu plăcere. Și mi-a înmănat geamul. Era clar că oricât aș fi argumentat, nu l-aș fi determinat să îmi schimbe părerea. Am plecat total dezgustată.

Am lucrat până când ceasul arăta orele două ale dimineții. Noaptea fusese lungă. Cât fusesem plecată la San Francisco, una din fetele cu care lucram, încercase să se sinucidă. Mă tot gândisem la situația ei aproape toată noaptea. Mă întrebam ce anume decisesese să facă. De ce nu îi reușise încercarea?

Un client înalt, cu păr blond, de culoarea nisipului, stătea în apropiere de tejghea unde îmi petreceam pauza, odihnindu-mă. Mă privea. Cu un aspect îngrijit și trăsături frumoase, sorbea înghițituri mici dintr-un pahar cu suc de portocale. Într-un mod cu totul neobișnuit, el nu fuma. Când ni s-au întâlnit privirile, am întors capul enervată.

“Numele meu este Jake.”

“A-ha!” M-am întors să plec. Eram sătulă de astfel de indivizi.

“Nu încerc să te acostez. Am observat doar că ești supărată. Ai vrea să luăm cina împreună mâine?”

“Nu-mi dau întâlnire cu clienții.” Obosită, am tras adânc dintr-o țigară pe care abia o aprinsesem.

“Să știi că arăți exact ca cineva care are nevoie de un prieten. Nu pari să fii fericită aici. Pot să îți ofer ceva de băut?”

L-am privit în treacăt și apoi m-am uitat la băutura lui. “Nu, mulțumesc.”

Era din nou rândul meu să dansez, așa că m-am ridicat. Ce căuta el într-un loc ca acesta? Bea suc de portocale? Nici nu m-am obosit să ghicesc. Nu m-am lăsat păcălită.

“Uite, aici, numărul meu, dacă ai vreodată nevoie de ceva.” Ochii lui mă priveau înțelegător. Ce îi păsa lui? Știam eu mai bine ce urmărea. “Dacă îmi stă în putință să te ajut, o voi face.” A notat la repezeală numărul lui de telefon și mi l-a întins înainte de a putea riposta.

“Da, mulțumesc.” Eram obișnuită cu scena aceasta. Nemaigândindu-mă la nimic, m-am îndreptat spre scenă.

Când am terminat tura, o ploaie rece care cădea torențial m-a udat până la piele până am ajuns la mașină. Prin golul de la geamul care lipsea, ploaia curgea cu insistență înăuntru.

În timp ce mă aflam pe banda din dreapta, așteptând schimbarea culorii semaforului pentru a putea vira, o mașină care trecea pe alături s-a abătut brusc de la direcția de mers ricoșând în mașina mea. Înmărmurită, am țipat de furie și am izbucnit în lacrimi. Oricine ar fi fost, au demarat cu scârțâit de roți și au dispărut. Ploaia se întetise așa de tare că nu puteam vedea nici măcar tipul de mașină care mă lovise. Scaunul îmi șiroia de apă, fața, de lacrimi. Ce puteam să fac? Întreaga mea viață era scena unui accident. După ce am verificat cât de avariata era mașina, m-am îndreptat către apartamentul unde locuiam, cu mâinile încheștate pe volan, abia zăbind drumul prin privirea împăienjenită. De fiecare dată când răsuceam volanul un zgomot ca de râșniță îmi suna în urechi. Toată strădania asta pentru nimic. Și viața mea era de asemenea, un nimic.

Era trei dimineața când am parcat în fața apartamentului. Deplasându-mă pe culoarul întunecat am auzit muzică la volum maxim venind dinspre locuința mea și o lumină în nuanțe de curcubeu scurgându-se pe sub ușă. În camera din față, un bărbat complet gol, un străin, țopăia pe canapeaua mea șubredă făcând gesturi sălbatice în aer în

încercarea de a imita cântatul la chitară. Privirea răvășită i-a căzut asupra mea și mi-a zâmbit cu dinți înnegriți de nespălare. “Ieși afară!” Muzica mi-a acoperit furia.

“Eu doar cântam la chitara mea imaginară,” a bâiguit el. Se afla puternic sub influența LSD.

Am început din nou să plâng. Trebuia să găsesc un loc sigur, liniștit. Dar unde mă puteam duce? Aproape toți cei pe care îi cunoșteam trăiau fie pe stradă, fie aveau parte de același tip de adăpost de care mă bucuram și eu. Și cu siguranță nu puteam alerga la Max pentru protecție. *O, Doamne, am nevoie de ajutor! Ce altceva se mai poate întâmpla? De ce mă mai ostenesc să continui viața asta?*

## CAPITOLUL 3

Cu un pistol ar fi fost rapid, dar nu aveam unul. Neliniștită, am golit conținutul noptierei de lângă pat, pe podea, împrăștiind sticlute, seringi și pastile. *Ce caut?* Droguri? Am căutat prin toată grămada. Nu aveam suficiente pentru o supra doză. Dimineața se prefigura întunecată, sumbră și mohorâtă, ca și disperarea mea. Gândurile îmi zvâcneau ca o rană infectată, aproape sufocându-mă. Un plic gros de culoare albă s-a ivit din grămadă, cu scrisul mamei mângălit pe partea din față. Rămăsese necitit. Ridicându-l, l-am deschis dintr-o smucitură. Ce avea ea să îmi spună de nu putea să îmi zică în față? Nu spusese, oare, destule? Nu era o scrisoare. Era o lucrare scrisă pentru cursul ei de psihologie din cadrul studiilor pentru serviciile sociale.

*Te urăsc!* Tocmai mă pregăteam să rup hârtia în bucăți când mi-a atras atenția un rând scris cu cerneală roșie.

“Te rog să îi dai această lucrare lui Cheri.”

Am înghețat. Instructorul ei, Dr. Cabeen dorea ca eu să citesc acea lucrare. De ce? Binecunoscutul sentiment de teamă și retragere pune stăpânire pe mine. Își mărturisise ura față de mine? Scrisese oare despre cum i-am ruinat viața? Ce copil îngrozitor am fost? Am știut dintotdeauna că nu mă plăcea, că a fost tare amărâtă la nașterea mea. Era totul în regulă dacă nu mai auzea vreodată nimic de mine. Voiam să îmi transform bănuielele în certitudine? Am sărit ca arsă cu respirația întretăiată.

Mama scria despre copilăria ei timpurie petrecută în Canada. Fusese la rândul ei abuzată emoțional și sexual. Mama ei o lăsase mulți ani cu o mătușă. Mai târziu, mama ei s-a căsătorit, a luat-o și pe ea și s-au mutat în California. Mama nu-mi spusese niciodată nimic despre copilăria ei. M-au trecut fiorii. Părea că privesc într-o oglindă citind propria-mi istorie. Când am citit despre tristețea ei, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Îmi doream să îi fiu aproape, să o îmbrățișez, să îi spun că îmi pare rău. Durerea ei era și durerea mea.

L-a întâlnit pe tata și a rămas curând însărcinată. Ea avea paisprezece ani, el șaisprezece. Trăiau o fericire ca în povești despre care credeau că nu se va sfârși niciodată. Deși părinții lor nu au fost de acord, le-au permis să se căsătorească și i-au ajutat financiar. Părinții mei au fost copleșiți de bucurie când li s-a născut primul copil, Dedra, sora mea mai mare. Am început să plâng. *De ce nu am fost eu Dedra?*

Dedra avea numai două luni când mama și-a dat seama că rămăsese din nou însărcinată. Atunci a căzut într-o depresie adâncă. Totul s-a schimbat: tata a început să bea din ce în mai mult, au început să se certe tot mai des. Relațiile intime au început să o dezguste și s-a închis în sine îndepărtându-se de el. De toată lumea. Scria despre disperarea care o cuprinsese. A încercat să își provoace singură avort folosind diferite mijloace, de la băi fierbinți, la pastile și chiar la umerase pentru haine, dar fără succes. În ciuda tuturor acestor eforturi, m-am născut eu... în haosul deja instalat.

Plângeam citind. Îmi aduceam aminte de când eram încă mică cum încercam să o fac pe mama să mă iubească. Știam că mă urăște, dar nu știam de ce. Mă așezam prin preajmă și inventam tot felul de lucruri prin care să o fac să râdă. Credeam că dacă voi reuși să devin mai deșteaptă, mai drăguță și mai hazlie, m-ar iubi. Dar tot ce încercam o făcea și mai furioasă. La trei ani stăteam în fața televizorului cu toată familia. Toți urmăreau ce se întâmpla pe ecran, mai puțin eu. Eu repetam în tăcere cum să fac să fiu mai hazlie, cum să fiu altfel, astfel ca ea ... ca ei, să mă iubească. Atunci n-am reușit.

N-am reușit niciodată.

Tata era menționat doar ca să explice accesele lui de beție și abuzul fizic asupra ei. Oare știa că toate amintirile mele cu privire la el se rezumau la atingerile lui cu tentă sexuală? Îmi amintesc puține lucruri, dar chiar și așa, nimic nu este bun. Îl vedeam ocazional cu prilejul vreunei zile de naștere sau în ziua de Crăciun. Ne lua pe mine, pe sora mea și pe fratele meu în vizită la depozitul unde lucra, ne molesta și apoi ne ducea înapoi acasă. De câte ori mi-am dorit să fie normal și să mă iubească, dar de fiecare dată mă rănea din nou. Mă simțeam atât de murdară! *Așa este dragostea?* De fiecare dată mă întrebam, apoi închideam ochii.

“O uram,” am citit mai departe. Era adevărat, deci. Mi s-a sfâșiat sufletul. Cuvintele ei, înșirate ca mărgelile, m-au scufundat în întunericul respingerii. Acea “o” eram eu. Mă mințisem încercând să cred că nu era vorba de mine. Dacă nu ar fi fost sora mea, m-ar fi iubit. Dacă nu ar fi trebuit să meargă la serviciu în ture lungi, până seara târziu, m-ar fi iubit. Dacă n-ar fi fost tata cu bătaile lui, dacă aș fi fost mai hazlie, dacă aș fi fost mai frumoasă ... Nu mai conta. Ea tot mă ura. Părinții mei luaseră la un moment dat în considerare posibilitatea de a mă oferi spre adopție. Și chiar găsiseră un cuplu, dar s-au răzgândit în ultimul moment. Bunica îi convinsese că cel mai bun lucru era să mă păstreze.

Când m-am născut, mama ura să mă hrănească. Stătea la ușa dormitorului meu plângând în timp ce eu țipam înăuntru. Nu voia să intre în cameră fiindu-i frică de ce ar fi putut să-mi facă. În astfel de situații mă arunca în brațele tatălui meu, să aibă el grijă de mine.

Acum, înconjurată de tot felul de accesorii pentru consumul de droguri, de sertarul gol, de viața ruinită, plângeam în hohote. Fotografia unui copilaș urât, cu saliva scurgându-i-se pe față, mi-a invadat mintea. Eu. Ca o glumă de familie, mama și surorile mele mă tachinau amenințând că o vor arăta prietenului meu. “Uite, să vezi cum vor arăta copiii tăi,” spuneau ele. Am înțeles atunci de ce acest copil, de ce eu, arătam așa de jalnic, un copil la care nu ținea nimeni cu adevărat.

Uluită, am citit despre sentimentele ei de vinovăție. Se simțea responsabilă pentru faptul că eu eram un copil al străzii de la vârsta de treisprezece ani și că ajunsesem dependentă de droguri. Copleșită de furie și depresie, mă respinsese. Întreaga noastră familie era pornită să respingă acest al doilea copil. Nu era și nu este nimic ce aș fi putut face ca să capăt acceptare sau dragoste de la ei. Am scăpat hârtia din mână, buimacă. În sfârșit, adevărul. Pentru întâia dată în viața mea.

“Toate acestea nu au avut niciodată legătură cu tine.” Era de parcă o voce îmi vorbea.

M-am întors admirând un mănunchi de raze ale soarelui strecurându-se printr-una dintre ferestrele de sus. Eram singură. *Cum? Nu au avut niciodată legătură cu mine? A fost deci o simplă întâmplare că m-am născut într-un haos cu doi copii având pretenție de părinți, încercând să facă pe adulții? Nici o legătură cu mine?*

Parcă mă scufundam în apă cu pietre legate de gât, cu legături năprasnice, când deodată toate acestea au plesnit eliberându-mă. Deodată m-am simțit străbătută de o voioșie amețitoare. *Nici o legătură cu mine?* Un sentiment cu totul nou mă ancorase purtându-mă în sus, departe de durerea mea întunecată, dusă de un șuvoi de clocote, lumină și speranță. Nu mai simțisem așa ceva niciodată. *Nici o legătură cu mine. Poate că nu sunt o persoană așa de rea!*

Poate că sunt o persoană normală.

“Te iubesc!”

“Cum?” Am izbucnit cu voce tare. Lumina trasa dâre pe podea. Am țâșnit în picioare lăsând hârtia să cadă, fără să-mi pese de zgomotul de seringi și sticlute care îmi scârțâiau sub picioare. “Cine ești tu? Unde ești?”

Tăcere.

O tăcere plină de pace, de căldură. Eram iubită. “Ce înseamnă asta? Ce trebuie să fac acum?”

M-am așezat înapoi privind dărele de lumină întinzându-se pe podea. Timpul s-a scurs pe nesimțite.

*Trebuie să plec de aici!* Mă cuprinsese neastâmpărul. Umbrele înserării coborâseră deja și aveam nevoie să găsesc un loc liniștit unde nimeni nu putea pătrunde neanunțat, unde nimeni nu se droga, un loc unde să pot dormi și să mă gândesc. Trebuia să evaderez din acest apartament întunecat și învechit. Dar unde? Cu cine? Nu cunoșteam pe nimeni care nu avea de a face cu drogurile.

Și atunci, mi-am adus aminte. Jake.

## CAPITOLUL 4

“De ce nu petrecem noi ceva timp la sora mea în Placerville?” m-a întrebat Jake într-o zi. Mă mutasem în apartamentul lui de o săptămână. Nu mai încercasem niciodată să-mi pun viața în ordine și nu mi-am imaginat că va fi așa de dificil. În timp ce Jake avea un comportament normal, nefiind implicat în consumul de droguri, ajutorul său avea totuși un preț. În scurt timp relația noastră a avansat devenind intimă, dar pentru mine acesta părea să fie întotdeauna costul. Totuși tipul ăsta care prefera să bea suc de portocale, părea diferit. Dar, oare va rămâne lângă mine?

“E un loc tare plăcut, în inima munților. Un loc perfect pentru tine ca să capeți ceva odihnă.”

“Uau! Chiar așa putea să mă bucur de refugiul ăsta,” am spus gândindu-mă deja că un adăpost dintr-o zonă împădurită în munții Californiei ar fi raiul pe pământ, oricum ar fi arătat locul respectiv. Locuisem dintotdeauna în oraș, era singurul lucru pe care îl experimentasem.

“Mai e ceva, totuși,” a adăugat Jake. “Sora mea este o creștină foarte conservatoare.”

“Ce înseamnă asta, mai exact?”

“Ei bine, de fapt întreaga mea familie este religioasă. Nimeni nu fumează, nu bea, sau altceva de genul acesta. Cu siguranță va fi ceva foarte nou pentru tine. Și apoi a chicotit.

“Grozav! De asta aveam eu nevoie acum! De cineva care să-mi țină predici despre pericolele fumatului sau chiar să îmi înmâneze broșuri despre Dumnezeu.” Cum mă oprișem din consumul de droguri puternice de câteva zile, fumam pachete întregi de țigări.

“Haide, să știi că sunt niște oameni foarte amabili. Ai încredere în mine! Să vezi că o să-ți placă de ei!”

*Încredere? Mă rog! Mi-am mușcat buzele. Încredere?* Cu toate că îl simțisem pe Dumnezeu în timp ce citeam biografia mamei, nu L-am asociat

cu creștinii. Creștinii erau la rândul lor oameni, iar eu aveam mari dificultăți în a avea încredere în oameni. Aveam nevoie doar de un loc liniștit în care să mă vindec, orice ar fi însemnat aceasta. *Și să nu-mi mai pomenesci de încredere!*

Pe drumul șerpuit de munte care ducea la Placerville, Jake a vorbit tot timpul despre familia lui. După cum îi descria el, minunați și perfecți, un sentiment de furie mi se strecura în suflet. De ce eram așa de supărată? *Cum o să mă port de față cu familia lui? De față cu oameni normali? Eu, de față cu oameni normali, fără nici un fel de droguri? Cu cât Jake vorbea mai mult, cu atât mai mult mă cuprindea panica. Măculiță, ce-mi doresc să fi adus cu mine ceva droguri! Nu-mi pasă că încerc să mă las de ele! Doar un pic de ceva! Orice!*

Am sosit la o cabană mare, construită din bârne de lemn, cuibărită între munții acoperiți de pini din înălțimile subalpine ale lanțului Sierra, tocmai pe când soarele se scufunda între dealurile din spatele nostru. Lumina scânteia prin ferestrele mari strălucind pe pajiștea îngrijită. Mașina noastră și-a făcut apariția pe drumul de la intrare și acompaniată de scârțâitul pietrișului sub roți, s-a oprit alături de una din multele mașini parcate acolo. M-am înfiorat doar uitându-mă la mărimea casei.

“Putem să ne plimbăm puțin prin preajmă înainte de a intra?” l-am întrebat pe Jake. Palmele îmi erau asudate de emoție.

“Nu, nu avem de ce. Haide, că totul va fi bine.”

“N-au să mă placă, să știi.”

“Ba o să vezi că da. O să fie bine.” Jake m-a condus la ușă.

De îndată am scormonit după una din multele măști psihologice pe care le purtam. Spunea: “Mă simt bine și dacă nu vă place, ce? Nu-mi pasă!” Fără mască eram pierdută, pentru că nu aveam nici o idee cine eram, fără a purta una. Realitatea trecea pe lângă mine mult mai repede decât aș fi putut eu să capăt energie pentru a-i face față. Nu erau droguri acum pe care să mă bazez, în spatele cărora să mă ascund. *Cine sunt eu de fapt? Cum mă comport? Scoate-mă de aici!*

Jake m-a prezentat sorei lui, Donna și soțului acesteia, Don. Donna era o femeie mignonă de vârstă mijlocie cu păr scurt și ondulat, șaten cu suvițe încărunțite, cu gropiță în barbă și ochi pătrunzători. Zâmbetul ei se desprindea de pe fața plină de proștețime deși ridată de vârstă, dar curată,

fără urmă de farduri. Avea o înfățișare sănătoasă și pe deplin în formă, un adevărat bulgăre de energie. Mi-a urat bun venit și m-a îmbrățișat înainte să mă pot retrage. Am simțit o mireasmă de pâine coaptă în casă. Când Jake m-a prezentat celor patru nepoate ale sale, soților lor și tuturor copiilor, nu am putut ține pasul cu toate numele. De parcă m-aș fi cufundat într-un vis plăcut, m-am așezat pe o canapea moale și i-am privit în timp ce râdeau și își spuneau ultimele lucruri care se întâmplaseră. Erau cu toții atât de prietenoși și frumoși! Jake nu îi mai văzuse de ceva vreme. Au încercat să mă scoată și pe mine din tăcerea în care mă retrăsesem. Un miros de pâine caldă ce venea dinspre bucătărie adia prin camera de zi peste care se așezase un aer de confort familiar. Vocile lor, cu accente scăzute sau ascuțite, m-au hipnotizat. În timp ce copiii zburdau pe holuri și prin dormitoare, priveam întreaga scenă ca în transă, ca de la o mare distanță, și un ecran invizibil părea că mă desparte de ei, că mă desparte de perfecțiune. Eu eram o străină care nu făcea parte din cercul lor. Nu mă simțeam așa din pricina a ceea ce făceau ei, ci pentru că nu aveam absolut deloc experiență în a mă comporta normal sau a râde cu cei pe care îi iubeam. Din zâmbetele lor, din tonul lor, și în ochii lor se vedea că se iubeau unii pe alții. Am privit totul în tăcere, plină de uimire.

“Care este subiectul studiului din seara aceasta?” a întrebat cineva, scoțând la iveală o Biblie.

Brusc, am devenit încordată.

“Îndreptățirea prin credință,” a spus Donna. “Prietenul meu din Australia, Michael, va veni la noi ca să conducă studiul.” Clopoțelul de la ușă a sunat.

“Deci, s-au întâlnit aici ca să studieze Biblia?” i-am șoptit lui Jake aducându-mi aminte de avertizarea lui. “Da. Se întâlnesc în fiecare vineri seara ca să studieze Biblia și ca să petreacă timp împreună. Eu mă duc la bucătărie ca să stau de vorbă cu nepoata mea, Julie. Dacă vrei, poți să vii și tu.”

“Mulțumesc!” *În fiecare vineri? Ce frumos!* Nu eram prea convinsă de chestia asta cu Biblia, dar dacă le lua atenția de la mine, ... aș fi rămas să ascult pentru o vreme.

Michael a vorbit îndelung despre “problema păcatului.”

*O, nemaipomenit, ce să spun! M-am scufundat și mai tare în scaunul meu. V-aș putea lumina un pic cu privire la subiectul acesta! Voiam să mă ascund pentru că vorbeau de problema păcatului de parcă era ceva “din afară”, problema oricui altcuiva.*

*Problema păcatului e chiar aici! Chiar acum vă uitați la ea!*

Și au continuat să discute. Eu simțeam că mă cuprinde greața și deznădejdea. Cum aș fi putut să împărtășesc lucrurile cu care aveam de a face sau pe care încercam să le schimb? *Ce caut eu aici? Pe cine încerc să păcălesc?* M-am ridicat de la locul meu în toiul discuției și am ieșit afară să fumez.

Cerul nopții era o întindere strălucitoare de puncte tremurânde, minuscule și fără număr. Am încercat să le unesc. *Cine sunt eu încercând să înțeleg sensul existenței mele? Nu sunt decât un fir de nisip singur și căruia i s-a greșit locul în univers.*

“Doamne, chiar ești acolo sus?” Lumina din casă își trimitea razele pe pajiștea din față aruncând umbre către pinii de la marginea pădurii. “Mă poți vedea?” Vântul serii adia încetișor.

Am deschis ușa și m-am strecurat încet înăuntru.

“M-am simțit vinovată când mi-am cumpărat o rochie pentru că puteam să dau banii cuiva care se afla în nevoie,” am auzit vorbind pe una din nepoatele lui Jake. “Sau ar fi trebuit să petrec ceva din timpul meu aducând încurajare cuiva de la căminul de bătrâni.”

*Grozav! Mă holbam la covor cu o deznădejde crescândă. Cineva se uita la mine. Mi-am ridicat capul și am întâlnit privirea Donnei. Oare ce crede despre faptul că mă aflu în casa ei? Ce i-o fi spus Jake despre mine?* Am privit în altă direcție.

“Când ascult un post de radio profan, mă simt vinovată,” a adăugat altcineva. “Dar câteodată îmi place muzica.” Cuvinte ca mândrie, zecime, bijuterii și frecventarea bisericii și-au făcut apariția în discuție. Eu continuam să țin privirea în pământ. N-aș fi putut să împărtășesc niciodată experiențele din viața mea cu acești oameni. Niciodată!

“‘Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.’ Ioan 3:16,” a citit Michael.

*Ce vrei să spui?*

“Toți suntem păcătoși. Cu toții am pierdut slava lui Dumnezeu.”

*Dac-ai ști, amice! Ce mi-ai spune tu, mie?* El a continuat.

“Vă aduceți aminte de femeia adulteră, Maria, care a fost adusă la Isus?

*Singura Marie de care am auzit, parcă era mama lui Isus. Ce tot vorbești acolo?* Jena pe care o simțeam m-a reținut să întreb. *Vor vrea pe urmă să știe de ce sunt așa de interesată.*

“Isus nu a condamnat-o. De fapt, a iertat-o. Nu a contat deloc ce făcuse. El a acceptat-o și a iubit-o așa cum era.”

*Ca să vezi! Simt că mi se face greață!* M-am scuzat și am mers din nou afară să fumez.

*Vreau să plec acasă! Locul ăsta nu e de mine!*

*Hai că sunt culmea! Niciunde nu e de mine!* M-am dus sus să mă odihnesc! Procesul de renunțare la droguri mă făcea să am schimbări dese, și nu tocmai plăcute, de dispoziție.

“Poți să îmi aduci ceva dulce?” l-am întrebat pe Jake înainte să merg la culcare. “Niște ciocolată sau un suc acidulat ar fi grozav.”

“Donna este vegetariană; nu consumă dulciuri și nu găsești în toată casa o băutură cu cofeină.”

“Cum? Aoleu, acum o să mă las și de cofeină, zahăr și ciocolată! Se pare că voi face curățenie generală, fie că îmi convine sau nu!” Am căzut într-un somn agitat.

Când m-am trezit, raze calde de soare se plimbau jucăuș pe patul meu. Am auzit conversație în cealaltă cameră și rostogolindu-mă, stăteam întinsă, ascultând nemișcată. Discuția lor familiară mă uimea. Ceva era schimbat, dar nu-mi puteam da seama ce. Da, asta era! Umorul și limbajul erau plăcute. Nostim, fără înjurături, fără replici care te reduceau la tăcere, fără sarcasm și fără uși trântite. Fermecată, aș fi putut asculta toată ziua, dar dintr-o dată am privit la ceas – 14:45! *Oh, nu! Cum am să dau ochii cu ei acum? Bună dimineața! Da. Sunt o leneșă - spre deosebire de voi toți.*

Nimeni nu părea deranjat. Când m-am alăturat lor, au încercat să mă atragă în conversație. Am ascultat muzică împreună, apoi m-au luat la plimbare prin munți. Un zid invizibil, crud și de nepătruns încă mă ținea departe de ei. Experiențele mele erau atât diferite și de urâte, încât simțeam

că niciodată nu voi avea o viață *frumoasă*, o conversație *plăcută* cu adevărat.

În timp ce întunericul se furișa printre pini, mulți au plecat, dar unii au mai rămas pentru un joc de Uno în bucătărie. (joc de cărți cunoscut la noi sub numele *macao* – nota tr.)

“Vino să joci și tu cu noi, Cheri!”

“Nu, mulțumesc. Sunt un pic obosită. Poate altă dată.” *Ce este Uno?* Nu puteam să joc nici un joc fără să fiu sub influența stupefiantelor. Am evadat în camera de zi care era acum cuprinsă de liniște. În lumina obscură, mi-am găsit loc pe canapeaua confortabilă, mi-am adunat picioarele sub mine și priveam lung, prin fereastra cu arcadă, la întunericul de afară. Combina cânta în surdină o melodie de Sandi Patti. Vocea ei tresălta purtându-mă în înălțimi și alinându-mi sufletul în același timp. Lacrimile mi-au umplut ochii și au început să mi se rostogolească pe obraji. Pentru că era întuneric, nu le-am îndepărtat.

Donna a intrat în încăpere și s-a așezat lângă mine fără să spună o vorbă. Am ascultat în tăcere pentru mult timp. “Ce crezi despre studiul lui Michael despre îndreptățirea prin credință?” a întrebat ea într-un sfârșit.

“Nu știu ce să spun.” Nu m-am uitat la ea.

A început să povestească cu calm despre experiența ei cu Isus și despre dragostea Lui. Am ascultat îndelung. “Dumnezeu ne cunoaște. El știe situația noastră, a spus ea. Am ciulit urechile. “Și ceea ce e mai important este că și cei mai buni dintre noi sunt plini de păcate. Nici un păcat nu e mai grav decât altul.”

“Cum?” am izbucnit ridicându-mă pe jumătate. “Te înșeli! Habar nu ai despre ce vorbești! Nu sunt atât de proastă să cred că toate păcatele sunt la fel! Că acel Dumnezeu mă privește cum vă privește pe... pe... voi, acești oameni.” Am făcut cu mâna un gest de lehamite. Surprinzându-mă, m-am așezat înapoi și am inspirat adânc. *Calmează-te!* Dar nu puteam.

“Vreau să te cred, desigur, dar sunt doar vorbe, vorbe frumoase. Ele nu funcționează și pentru mine.” *Hai, dă-mi o broșură și du-te înapoi la familia ta!* Eram turbată de furie. Donna nu a spus nimic.

“Trebuie să merg să fumez.”

“Eu merg la toaletă,” a spus ea.

Când m-am întors, Donna asculta altă casetă.

“Ce dulce gând că harul uimitor al lui Dumnezeu a salvat o epavă ca mine!” intona.

*Of, măicuță!* “Tare ușor vorbești tu despre iertare și dragoste,” mi-au scăpat cuvintele. Țigara nu mă calmase deloc. “Dar eu nu am văzut niciodată așa ceva în întreaga mea viață. Fiecare are motivele lui.” Să îi ajuți pe alții într-un mod sincer, altruist era ceva la care nu fusesem niciodată martoră. Și nu credeam că Donna tocmai asta făcea.

“Dumnezeu este un Tată plin de compasiune și dragoste care tânjește după noi, copiii Lui, să ne întoarcem acasă, la El. Dar noi eram prinși în mizeriile noastre. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru noi ca să ne aducă înapoi la Dumnezeu.” Am ascultat politicos, cu maxilarele încleștate. “Dacă Îi cerem o dată lui Dumnezeu să ne ierte, El ne iartă pe deplin. El șterge și uită păcatele noastre. Noi devenim ființe cu totul noi...”

Mintea mea era într-o continuă frământare. *Tu nu știi lucrurile pe care le-am făcut eu. Dacă m-ai cunoaște, să mă cunoști cu adevărat, nici măcar nu ai sta de vorbă cu mine; m-ai arunca afară din casa ta.* Ea a continuat, dar eu abia o auzeam. Furia îmi împrôsca venin prin vene. Nu era o persoană rea, nici vorbă! Dar cum îndrăzneam ea să-mi trăncănească într-una despre dragoste! Viața mea era la cuțite cu moartea și alături de mine stătea această femeie naivă vorbind într-un mod așa de obișnuit despre iubire! Am să dovedesc că este o impostoare. O să vadă ea, o să se convingă ea și atunci n-o să mai aibă nimic de zis.

“Am nevoie de o țigară.”

“Iar eu am nevoie să merg la toaletă.”

## CAPITOLUL 5

“Povestește-mi despre trecutul tău, despre familia ta,” a spus Donna.  
“Ce anume te-a adus în punctul ăsta al vieții tale?”

Am ezitat. *Ei bine, ea a vrut-o. Dar de unde să încep?*

“Mama a încercat de șase ori să avorteze pe când era însărcinată cu mine.”

“De șase ori?”

“A folosit umerase de haine reușind doar să provoace hemoragie, nu și întreruperea sarcinii.”

Începuse să spună ceva, dar am întrerupt-o.

“Singurul tată pe care l-am știut vreodată a fost un alcoolic care m-a abuzat sexual. Deci, atunci când vorbești despre Dumnezeu ca Tată al meu, nu prea prind imaginea. Familia mea mă tolerează, dar nu mă iubește. Nu m-au iubit niciodată.”

“Am petrecut cea mai mare parte din copilăria mea încercând să o determin pe mama să mă iubească, de fapt, cea mai mare parte din viața mea. Îi acuzam pe alții pentru sentimentele care le avea față de mine. Dacă nu ar fi fost tata sau ceilalți copii ai ei, m-ar fi iubit și pe mine. Dacă nu ar fi fost sora mea sau lipsa banilor...”

Mi-aduc aminte când aveam trei ani, stăteam ghemuită în camera mea de la etaj ascultând pe mama și pe tata țipând. Încercând să le ignor cearta, am început să cânt în timp ce mă jucam cu păpușa mea. În scurt timp a trebuit să îmi acopăr urechile. Nu mă mai puteam concentra și mi-am ascuns capul sub pernă, teribil de înspăimântată.

Am auzit o bufnitură înăbușită foarte puternică și țipetele au încetat. Nu mai puteam să respir. Deși știam că aș fi dat de necaz dacă mergeam jos, trebuia să risc. Mama avea probleme. Am alergat spre ea prin sufragerie. Când s-a întors cu fața către mine, tot ce am putut vedea a fost sânge; sânge de un roșu închis care i se prelingea printre degete. Am înghețat. Își ținea mâinile sus acoperindu-și fața pentru a încerca să

oprească sângele să nu se scurgă pe covor. A trecut pe lângă mine îndreptându-se spre baie. Voiam să o ajut, dar nu știam ce să fac.”

“‘Du-te în camera ta în clipa asta!’ a țipat la mine. Lipsită de ajutor, am stat în camera mea ore în șir, ținând strâns în brațe păpușa și ascultându-i cum se ceartă. Apoi tata a plecat să bea.”

“Câteodată ne lua și pe noi, copiii, cu el. Bunica ne găsea uneori stând în mașina parcată în fața barului său preferat. Țipa la el și apoi ne lua acasă. Bunicii mei erau supărați pe tata pentru că era un tată denaturat și le era milă de mama că trebuia să treacă prin toate astea. Dar nimănui nu părea să îi pese că noi stătusem ore întregi în urină încuiați într-o mașină rece. Ne făceau baie, ne trimiteau în camera noastră ca să poată vorbi, dar nimeni nu se uita în ochii noștri. Nimeni nu m-a ținut în brațe. Până la vârsta de patru ani, învățasem să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla, dacă era drept sau nu, și cum mă simțeam. Am învățat că eu oricum, nu contam.”

Am încetat să mai vorbesc, sufocată de sfiiciune. *Poate crede că îmi plâng de milă, numai. Într-adevăr, sună ca o văicăreală.* Dar greutăți de pe suflet mi-au fost luate de îndată ce am reușit să rostesc aceste cuvinte cu voce tare către cineva. M-am uitat la Donna, ea la mine.

“Am nevoie să fumez o țigară.”

“Eu am nevoie să merg la toaletă.”

Când m-am întors în camera de zi, Donna dispăruse.

*O condamni?* m-am întrebat singură. *Chiar crezi că îi pasă cuiva de problemele tale? Cine vrea să te asculte smiorcăindu-te de viața pe care o duci?* Tristetea mi s-a preschimbato în mânie.

*Îmi spune numai vorbe goale, face doar promisiuni deșarte. Dragostea în care crede ea este o minciună. Am dovedit că este o mincinoasă și nici măcar nu mi-a trebuit mult timp.* Am ieșit afară pentru o plimbare scurtă și încă o țigară.

Ușa cabanei s-a deschis în spatele meu.

“Mă întrebam unde te-ai dus,” a spus Donna. “Îmi place nespuse de mult să privesc la munții ăștia. Deseori merg la plimbare seara sub cerul înstelat. Mă simt așa de mică în univers când mă uit în sus!”

“Da, eu sunt obișnuită cu ceață și fum și cu luminile de pe stradă.”

Ne-am așezat împreună pe iarbă uitându-ne în liniște spre cer. Simțea oare, că nu știam cum să stau acolo și să reîncep conversația? Vântul a suierat printre acele pinilor și greierii au început să cânte. Deși stânjenită, nu mă mai simțisem niciodată atât de în siguranță și liniștită.

“Cum este relația ta cu părinții tăi în prezent?”

“Pe tata nu l-am mai văzut de multă vreme. A părăsit-o pe mama când eu aveam patru ani. Într-o bună zi, când noi am ajuns acasă, el nu mai era. După aceea, l-am mai văzut de vreo două ori în timpul copilăriei. Când am împlinit șapte ani, vizitele lui au încetat. L-am căutat când aveam doisprezece ani. Ștersesem din minte toate imaginile abuzurilor sale și reclădisem o imagine frumoasă a unui tată normal. Dacă-l găseam, trebuia să mă iubească. Până la urma urmei, era tatăl meu. Aveam nevoie de cineva să mă iubească. Să mă asigure că eram bine.”

“De ce nu m-a vizitat? m-am întrebat. Locuia doar la o distanță de douăzeci și patru de kilometri de mine. Mi-a fost foarte greu să păstrez imaginea de erou pe care i-o creasem în vise cu ochii deschiși. Într-un final am plecat să îl găsesc.”

“M-am uitat de două ori la adresa pe care o notasem pe un șervețel. Nu poate să fie asta casa tatălui meu! Holbându-mă la clădirile de un maro spălăcit și murdar care arătau mai degrabă a cutii de carton decât a apartamente, iluziile mele au început să se spulbere. Întotdeauna îmi imaginasem că tata are o casă mare cu gazon îngrijit. O casă care să nu aibă iarbă veștejită și buruieni ca a mea. Dar asta era mai rău. Nu avea iarbă *deloc*. Era un apartament prăpădit în Long Beach, înconjurat de asfalt. Clădirea avea formă de potcoavă cu o curte interioară înțesată de mașini vechi. Jaluzele ponosite, închise pentru a nu se vedea înăuntru, acopereau fereastra mică de la apartamentul 5. Aproape că m-am întors să plec.”

“Haide! Ciocăne la ușă!” mi-am ordonat singură. “Nu pot! Și dacă chiar nu vrea să mă vadă?” Disperarea m-a forțat însă să o fac. Am ciocănit.

“‘Hei, ia te uită cine e aici!’ I s-a luminat fața. Slab și întunecat, purta un halat soios, larg deschis la guler. ‘Vino înăuntru!’ Am oftat, ușurată.”

“De ce nu ai venit niciodată să mă vezi?” l-am întrebat.”

“Nu m-am gândit că ți-ar putea fi dor de mine.’ *Da, bine!* Toate scuzele sale pentru a nu veni să mă viziteze în toți acei ani, erau slabe. O știa și el. Am abandonat subiectul și am vorbit despre ceea ce făceam în viețile noastre la momentul respectiv. Apartamentul lui era mic, arăta mai degrabă a cameră de motel. Am ieșit în oraș să mâncăm și m-a dus la cumpărături. ‘Poți să stai peste noapte, deci o să ai nevoie de niște pijamale,’ mi-a spus. Mi-a cumpărat o cămașă de noapte dantelată, foarte draguță. Mi s-au mărit ochii de uimire – era cel mai frumos cadou pe care îl promisem vreodată. “

“De ce nu o pui pe tine?” m-a întrebat când am ajuns acasă. Nu am găsit nimic nepotrivit în cererea sa, așa că m-am schimbat, dar am realizat imediat că era scurtă și transparentă. “

“Mă simt stânjenită să ies îmbrăcată așa,’ am spus din baie.”

“E ridicol! Sunt tatăl tău!” m-a asigurat el. ‘Hai să vedem cum îți vine!’ Și am ieșit.”

“Era târziu și tata a adus un pat pentru mine așa că am mers la culcare. M-am trezit speriată simțind miros de alcool și auzind o respirație grea și... m-am prefăcut cu disperare că dorm. Apoi nu am mai știut nimic. Ziua următoare m-am trezit, m-am purtat ca și cum nimic nu se întâmplase, apoi am fugit. De ce tata nu putea să fie și el normal? De ce nu putea să mă iubească?”

M-am oprit din povestit, îngreșată. Nu spusese nimănui despre tatăl meu. Donna era tăcută și nu o puteam privi. Când am reușit să mă uit în ochii ei, am văzut tristețe, nu condamnare.

M-am întors simțindu-mă urâtă și murdară și...

Am simțit pe umăr mâna ei. Aerul de munte se răcise și adia răvășindu-ne părul, umplând tăcerea.

“Chiar simt nevoia să fumez o țigară. “

“Poți să te duci!” a spus Donna.

“Păi,” am bâiguit simțind acea sfiiciune devenită familiară.

“Du-te, mergi înainte. Eu mă duc până la toaletă.”

Fiindu-mi frig, mă îndreptam agale către casă. Familia ei încă juca jocuri la masa din bucătărie, râzând și chiuind. Din nou în camera de zi, am căutat curioasă printre cărțile din bibliotecă.

“Am aici o povestire pe care aș vrea să ți-o citesc,” spuse Donna întorcându-se după mine. “Îți aduci aminte ce a spus Michael despre Maria?” A luat de pe raft o carte care se intitula *Hristos, lumina lumii*.

“Da, dar sunt încurcată. Am crezut că Maria este mama lui Isus, nu o prostituată.”

“Aceasta este Maria Magdalena, o altă femeie. Uite aici, lasă-mă să îți citesc pasajul. Deschizând cartea, a citit despre Isus luând cina în casa unui om pe nume Simon. În casa lui a intrat Maria, o femeie cu o reputație îndoielnică, o prostituată. Iertată de Isus, ea s-a aruncat la picioarele Lui spălându-le cu lacrimile ei. Maria, într-o predare deplină, a turnat parfum pe capul lui Isus pentru a-l unge (ce o mai fi însemnând și asta!). Neluând seama la nimeni dintre ceilalți, singurul lucru de care îi păsa, era Isus. Îi dăduse viața înapoi și tânjea să își exprime dragostea pentru El.”

Aceeași prezentă pe care am simțit-o când am citit biografia mamei parcă m-a scuturat. *Era Isus acela care vorbise? Era vocea Lui cea pe care o auzisem? Mă iertase El și pe mine?*

“Știu ce...” eram pe cale să îi spun Donnei despre experiența aceea, dar m-am oprit.

“Cum?” m-a întrebat ea.

Am dat din cap. “Nimic.” Protectoare, nu voiam să-mi răpească nimeni acea experiență. Cineva ar putea spune că s-a întâmplat doar în imaginația mea. *Niciodată!* am strigat. Era mult prea prețioasă ca să fie distrusă.

## CAPITOLUL 6

“Te-ai simțit iubită de cineva în toată copilăria ta? De exemplu, bunicii tăi cum erau?” vocea Donnei tremura plină de tristețe. Ochii ei mă înduioșau, plini de compasiune și tristețe. Simțea ea toate acestea pentru mine? Nu mi-am permis niciodată să resimt pe de-a-ntregul impactul copilăriei mele sau al vieții mele pentru că mă copleșea. Îmi era mult mai ușor să rămân detașată, nepăsătoare, complet despărțită de mine însămi.

“Este bine să simți tristețe pentru copilul acela, pentru tine,” spuneau ochii ei. Era și Isus trist pentru mine? “Spune-mi despre bunicii tăi,” a repetat ea. Am oftat.

“Bunicii mei nu și-au ascuns niciodată ura față de mine. În timp ce mama era însărcinată cu mine, bunica era însărcinată cu cel de-al treilea copil al ei. Deși sarcina ei a decurs fără nici o problemă, copilul, un băiețel pe nume Patrick, s-a născut cu afecțiuni grave. Era hemofilic, avea dublă fisură de palat și diformități fizice. Copleșiți de problemele lui medicale, tristețea lor s-a transformat în mânie. Apoi eu, spre deosebire de bebelușul lor, m-am născut sănătoasă, dar nedorită. Mânia s-a accentuat devenind furie. Era nedrept.”

Donna a plesnit din limbă și și-a scuturat capul a uimire.

“În drum spre o programare la doctor, Patrick, în vârstă de cinci ani, s-a plâns că îi vine rău de la stomac. “Să nu vomitiți în mașină!” a amenințat bunica. “Așteaptă până opresc!” Patrick nu s-a putut abține. De frică să îi spună, a inhalat propria vomă și s-a sufocat. Cumva, ei au dat vina morții lui pe mine.”

“Cum?” Donna s-a ridicat din scaunul ei plină de indignare. “Ce aveai tu de a face cu asta?”

“Nu știu. Eu eram încă în viață, sănătoasă și nedorită. Așa că nu m-au iertat niciodată pentru moartea lui Patrick. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre lucrurile emoționale implicate. Furia, acum devenită vinovăție, pe care o simțea bunica pentru partea ei în moartea fiului său,

s-a năpustit năprasnic asupra mea. Bunicul mă ignora. Nu am simțit nimic din partea lui. Nici nu sunt sigură care dintre acestea era mai rea.”

Donna s-a așezat din nou cu fruntea brăzdată de riduri, de atenție.

Îmi priveam deseori bunicii jucându-se și râzând cu surorile și cu fratele meu, dar cu mine, era fie o tachinare crudă, fie era sarcasm. Umorul usturător al bunicii era crud. Când mă făcea să plâng, râdea. Dacă spuneam cuiva despre asta, ieșea din situația respectivă invocând gluma. “Doar știi că glumeam, numai.”

“Nu era nimeni acolo căruia să îi pese de tine? a întrebat Donna. “Cineva care se purta altfel? Trebuie să fi fost cineva!”

“Da, o singură persoană. Mătușa mea, Kay, sora bunicii mele. Era actriță și era atât de hazlie! Nu o vedeam, însă, decât la Crăciun. Dar de câte ori o vedeam, alergam și îi saream direct în brațe. ‘Ce face micuța mea Cheri?’ striga ea. Întotdeauna părea bucuroasă să mă vadă.”

Vocea mi-a devenit animată. “Își începea fiecare vizită cu o glumă. Era aceeași glumă de fiecare dată, dar nouă ne plăcea tare mult.”

“Care era gluma?” a întrebat Donna. “Îți mai amintești?”

“Da. După tot ce spun eu, tu spui supă de mazăre. Bine?”

Donna a zâmbit. “Bine.”

“Ce ați avut la micul dejun?”

“Supă de mazăre.”

“Ce ați avut la masa de prânz?”

“Supă de mazăre.”

“Ce ați avut la masa de seară?”

“Supă de mazăre.”

“Ce ați făcut toată noaptea?”

“Supă de mazăre,” a răspuns Donna râzând.

“Apoi ne prăbușeam chicotind. Întotdeauna ne povestea aventuri de la teatru. Fiul ei, George, lucra de asemenea în lumea spectacolului. Când era mic a interpretat un rol scurt în piesa *Little Rascals* (Micii ștrengari). Am văzut chiar eu însămi o tăietură din ziar care îl înfățișa pe George ținut în brațe de faimoasa actriță Mae West. Mae West spusese că el e un actor talentat.” Pe mătușa mea puteam să o ascult ore întregi.

“Cu ocazia celui de-al optulea Crăciun al meu, am sărit afară din mașină când am ajuns la casa bunicii, fiind foarte nerăbdătoare să o văd. Ea era singurul motiv al bucuriei mele. Crăciunul și cadourile erau plăcute, dar nu mă țineau în brațe și nu mă făceau să râd. Abia așteptam să aud gluma noastră.”

“Mătușica Kay a venit deja?’ am strigat la mama, sărind de bucuria anticipării.”

“Vino aici și taci din gură!’ a ordonat mama. Am alergat spre ea, încă săltând de bucurie.”

“Mătușa Kay a murit. Să nu zici nimic, că o să o superi pe bunica.”

“A murit? Mi s-a strâns stomacul. ‘Nu! Nu! Nu!’ Nu mai puteam respira. Fața mi s-a schimonosit brăzdată de lacrimi și neîncredere.

“Stai afară până te oprești din plâns!’ a spus mama lăsându-mă uluită și plângând în hohote.”

“Am mers până la pietrele din jurul grădinii și m-am așezat. Moartă? Și ce era moartea, mă rog? Nu înțelegeam, dar știam că nu aveam să o mai văd niciodată pe mătușa. Simțeam că mi se sfâșie sufletul. Lăsați-mă și pe mine să mor! Oh, mătușică Kay! Am plâns cu sughițuri un timp îndelungat. Am încercat să mă opresc, dar pe măsură ce încercam mai tare, mai multe lacrimi apăreau. Aproape că mă înecam. ‘Te rog, nu mă lăsa aici, mătușică Kay!’ spuneam trăgându-mi nasul.”

“Cerulea părea că împietrise într-o singură dată gri. Dintr-o dată norii s-au spart și o rază de soare a străbătut până la mine.”

“Ce ai avut la micul dejun?’ auzeam ecoul mătușii Kay în minte.”

“Supă de mazăre.”

“Cumva, știam că totul urma să fie bine. Ne vom vedea din nou într-o bună zi.”

Nu mai spusese nimănui, niciodată, cât de mult îmi lipsea mătușa și cât de specială era ea pentru mine. Nimănui nu îi păsase înainte. Sfiala mea a reînviat.

*Ce tot fac de spun lucrurile astea? Nici măcar nu te cunosc, Donna.* Cu toate acestea eram uimită cât de ușor îmi era să vorbesc cu ea.

“A fost Dumnezeu cu mine acolo pe pietrele acelea, în ziua aceea din copilăria mea?” Am privit pe fereastră întunericul de afară. Se făcea

târziu. Împingeam covorul cu vârful degetelor într-o mișcare mecanică, precum un joc nervos. “Crezi că Dumnezeu a folosit raza aceea de soare ca să mă mângâie?”

Mi-am ridicat privirea. Donna plângea.

Nimeni nu a plâns vreodată pentru mine. *Ei de ce îi păsa?*

# CAPITOLUL 7

“Dacă preferi să nu vorbești despre toate astea, să știi că te înțeleg,” mi-a spus Donna intrând în camera de zi inundată de lumina soarelui, în dimineața următoare, după micul dejun. “E dureros doar să te ascult povestind asemenea lucruri. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simți.” S-a oprit lângă fereastră privind afară la conurile de pin și dimineața cu reflecții de un verde crud.

Am urmărit-o mult timp, oarecum încurcată de sinceritatea din ochii ei. Petrecusem jumătate din noapte descărcându-mi sufletul în prezența ei. *De ce îi pasă? De ce se poartă atât de minunat cu mine? Care este adevăratul ei motiv?*

“Mă simt bine să discut cu cineva despre toate acestea. Am un obicei prost de a vorbi prea mult.” *Și asta nu e singurul obicei rău pe care îl am. Mă întreb dacă își dă oare seama cât de în neregulă e viața mea?! Ce i-o fi spus Jake?* M-au străbătut fiori reci de teamă.

“Ce s-a întâmplat după ce a murit mătușa Kay?” Donna s-a așezat lângă mine pe un fotoliu, acordându-mi întreaga ei atenție. Interesul ei depășea politetea, căci știam că avea de făcut o mulțime de alte lucruri mai bune. *Însă, nu a auzit nici pe jumătate din câte sunt de spus.*

Am închis ochii. Memoria mă întâmpina ca o stradă murdară de oraș, încărcată și uitată, încetoșată de un fum întunecos. *Ce se întâmplase? Întunecimea aceea îmi estompa amintirile pentru că durerea blocase toate imaginile trecutului. Voi avea putere să reiau totul?*

“Curând după moartea mătușii am început să simt dureri înfiorătoare în genunchi și în picior. Mersul pe jos era o adevărată tortură. Accesele dureroase neașteptate mă paralizau și mă așezam jos plângând. În scurt timp, durerea a devenit permanentă. Mama, enervată mai mult decât de obicei, m-a dus la spitalul de copii pentru a mi se face un control. O radiografie a scos la iveală că șoldul drept era subdezvoltat și doctorii m-au diagnosticat cu o boală pe care o numeau Picior-Calvé-Perthes. Nu

numai că trebuia să încep terapia imediat, dar pentru doi ani de atunci trebuia să port o proteză la picior și să mă deplasez cu ajutorul cârjelor. În timp ce mă nelinișteam cu privire la asta, s-a dovedit că folosirea cârjelor era cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla și la care puteam spera.”

“Cum așa?” m-a întrebat Donna încrețindu-și fruntea de nedumerire.

“Doctorii și asistentele erau nostimi și se părea că mă îndrăgesc. Mama petrecea mai mult timp cu mine. La spital juca rolul de mamă veritabilă, ca și când era cu adevărat îngrijorată de ceea ce mi se întâmpla.”

Donna s-a încruntat. “Se prefăcea că te iubește în fața doctorilor?”

“Era de-a dreptul minunat!” Și terapia însemna să venim la spital de trei ori pe săptămână pentru ședințe de înot. Era o mulțime de copii acolo cu care înotam. Eram încântată. Nici protezele nu erau așa de rele până la urmă. La început mi s-a părut ciudat, dar dintr-o dată au devenit toate ceva nemaipomenit. Spitalul mă fascina. Acolo, când cineva vorbea cu mine, chiar vorbea cu mine. Mă priveau în ochi și îmi puneau chiar întrebări ca să se asigure că am înțeles ce mi se spunea.

“‘Hai să ne oprim la Denny’s să luăm micul dejun,’ a spus mama când am plecat prima dată la ședința de terapie. Mama și cu mine – să mergem să luăm micul dejun? De obicei, noi copiii luam masa cu părinții foarte rar. Noi mâncam singuri în bucătărie. Chiar că merita să am de a face cu durerea și cu boala de șold!”

“La clinică, asistenta mă rugase să îmi pun pe mine costumul de baie. Să mergi la doctor ca să înoți? Ce distracție! La piscină însă, am fost șocată să văd câți copii sufereau de diformități grave. Unul dintre copii avea doar o mână și un picior îi era foarte subțire. Am încercat să nu mă holbez la el.”

“Asistenta ne-a urcat într-un aparat care ne legăna și care ne cobora în piscină. Nu după mult timp am început să ne jucăm împreună. Copilul care nu avea o mână și care avea un picior nedevelopat m-a învins la o întrecere de-a lungul piscinei. Nu mi-a venit să cred! Era un înotător grozav! După puțină vreme, toți copiii cu handicap îmi păreau la fel ca toți ceilalți copii. Unul câte unul eram consultați de un medic terapeut în ceea ce privea abilitatea de mișcare a fiecăruia. ‘Exercițiile te vor ține în formă,’ mi-a spus ea. Durea mai ales când îmi răsuca piciorul spre exterior. ‘Trebuie să îl întindem în toate direcțiile ca să devină flexibil,’ mi-a

explicat. Durerea nu mai conta pentru că știam că încerca să mă ajute și mă simțeam tare bine sub atingerea ei.”

“Și de ce te-au ajutat protezele și cârjele?” Donna a revenit la declarația mea anterioară.

“Ca să capăt atenție deosebită. La școală chiar le închiriam. Copiii îmi dădeau din banii lor pentru mâncare ca să poarte proteza și cârjele. Unii se luau la întrecere cu ele. Viața nu putea fi mai frumoasă de atât.”

Donna a zâmbit. “Dar viața de acasă s-a îmbunătățit?”

“La început, dar nu pentru mult timp. Sora mea mai mare ura atenția pe care o primeam. După părerea ei, nu așa trebuia să se desfășoare lucrurile. Tot timpul provoca certuri și dădea vina pe mine. Lăsa mizerie sau spargea diverse lucruri și spunea că eu am făcut. Până am împlinit zece ani, ne certam tot timpul. Nu conta ce se întâmpla, totul era din vina mea. În mod constant auzeam cât de bună este sora mea mai mare, mica prințesă! Indiferent ce aș fi încercat să fac ca să meargă totul bine, ca să o determin pe mama să mă iubească, era o cauză pierdută.”

“Cum se poate ca lucrurile să se înrăutățească mai mult decât atât?” a întrebat Donna părând contrariată.

“Pentru că într-o zi visul s-a destrămat, lăsând să se vadă realitatea: un suflet plin de putregai sub masca unei păpuși de porțelan.”

‘De ce nu o trimitem de acasă?’ am auzit-o pe mama vorbind într-o seară cu prietenul ei.

“Cum? Unde?”

“Nu, nu m-ar alunga de acasă, nu-i așa? Sau poate că da?”

“Cum pot face asta?”

“De ce? Mi-am acoperit capul cu perna. Nu, nu am auzit asta. Nu se va întâmpla.”

“Panica m-a forțat să îmi schimb comportamentul. Făceam tot ce mi se spunea. Nu vorbeam prea mult. Mestecam hrana cu atenție pentru că deseori felul meu de a mesteca o enerva pe mama. ‘Arăți ca o vacă, îmi spunea. Dar cu cât eram mai atentă la comportamentul meu, cu atât mai haotică devenea viața mea.’”

“Erai distrusă emoțional,” mi s-a alăturat Donna.

“‘Te trimitem în Canada,’ a anunțat mama într-o zi. ‘Este pentru binele tău.’”

“Coșmarul ce se amplificase treptat, a izbucnit în cele din urmă. Mi-a înghețat sângele în vene, nefiind în stare să o iau la goană. Era adevărat? Cum putea să fie pentru binele meu?”

“Și eu am locuit când eram mică cu mătușa la care te trimitem. Va fi minunat pentru tine.”

“O priveam cu ochi mari. N-am spus nici un cuvânt de protest. Nu ar fi fost de folos. Îmi hârâiau plămânii de o deznădejde cumplită.”

“O să mergi la Toronto. Cred că e la vreo 4.800 de kilometri depărtare.’ Bolborosea în continuare. ‘Este atât pentru binele tău cât și pentru binele nostru. În felul acesta, vom fi cu toții mai fericiți.’”

“Nu sunt proastă, țipam în gând. Cu siguranță mă veți uita. Cum o să vă determin vreodată să mă iubiți tocmai din Canada? Gândul acesta îmi persista în minte și nu-mi dădea pace deloc, zdrobind orice urmă de speranță din inima mea.”

## CAPITOLUL 8

“Am fost trimisă de acasă pur și simplu. Nu era o mare scofală. Familia mea m-a aruncat afară de parcă aș fi fost gunoiul mirositor de alaltăieri. Dacă aș fi dat vina pe mama, durerea mă ucidea, așa că am dat vina pe toți ceilalți. Mă simțeam închisă într-un cub invizibil cu pereți de nepătruns precum fierul, cu un aer ticsit și greu precum moartea. Puteam vedea și auzi, puteam pipăi și gusta, dar nu era cu adevărat, nu eram eu. Locul meu nu era acolo. Locul meu nu era nicăieri.”

“Te-a dus mama ta cu mașina până în Canada?” a întrebat Donna.

“Nu, nu voia să mai facă nimic cu mine. Bunicii mei m-au condus. Ducându-mă pe mine acolo aveau ocazia să își viziteze toate rudele. Bunica vorbea în continuu despre cât de grozavă va fi revederea cu toate rudele ei. Bunicul își va vizita și el rudele lui. Numai eu voi rămâne acolo și Canada va fi casa mea.”

“Nu e drept! Și eu vreau să mă întorc acasă! Vă rog, nu mă lăsați acolo, țipam în timp ce ei făceau planuri, râdeau și mă ignorau complet.”

Donna a oftat, iar fața ei mă privea cu tandrețe în timp ce asculta.

“O petrecere de proporții ne aștepta la casa mătușii Betty. Ea este sora bunicii mele, dar nu cea cu care aveam să stau, aceea era mătușa Mae. Bunicii se purtau de parcă mă iubeau. Frumos! Dar de ce? I-am întâlnit pe verișorii mei, Cindy și Steven, pe mătușa Patricia și unchiul Hugh. Toată lumea era prietenoasă și plină de bucurie.”

“Ziua următoare am întâlnit-o pe mătușa Mae, cu părul complet alb și o mulțime de riduri. S-a grăbit să mă întâmpine și m-a cuprins așa de tare că mi s-a oprit respirația, dar eu atârnăm acolo moale, fără vlagă. Casa ei duhnea a lucruri de pe timpuri și a pudră de talc. Bibelouri, statuete și păpuși de tot felul zăceau peste tot așezate dezordonat. Un tablou pictat înfățișându-L pe Isus care privea în gol, se holba la mine de pe perete. Nu puteam să stau aici! Nici bunica nu a vrut să stea acolo! Au stat de vorbă superficial pentru ceva vreme, apoi bunicii au plecat să viziteze alte rude. Am zbughit-o afară după ei.”

“‘Tu rămâi aici!’ vocea aspră a bunicii mi-a sfichiuit urechile, apoi și-a schimbat tonul vorbindu-mi blând în prezența mătușii Mae. ‘O să ne întoarcem repede!’ Lacrimile îmi izvorau pe obraji, dar privirea nimicitoare a bunicii le-a oprit curgerea.”

“‘Bine!’ Nu puteți face una ca asta!... Vă urăsc!... Vă rog, nu mă lăsați! N-am putut s-o spun.”

“‘Ți-e foame?’ Mătușa Mae vorbea pe un ton înalt de parcă se adresa unui copil mic sau unui animal rănit. Am încuviințat din cap, posacă.”

“Mișcându-se de colo-colo prin bucătărie, povestea despre mama și despre anii pe care ea îi petrecuse ‘chiar aici în casa asta.’ O iubea pe mama. ‘Nu trece o zi fără să mă rog pentru ea și pentru voi, copiii ei.’ În timp ce vocea ei mă calma acum, nu voiam să știu că îmi doream să continui să vorbesc. De fapt, îi disprețuiam povestirile în mod intenționat. Îi răspundeam scurt, în replici de un cuvânt sau două, și când mă îndemna să intru în amănunte, vorbea sarcasmul din mine. Eu nu voiam altceva decât să plec acasă.”

“‘Bunicii tăi s-au mai întors la tine așa cum promisese?’ a întrebat Donna.

“‘Da, au venit înapoi ziua următoare debordând de veselie și de timpul grozav pe care îl petrecuseră. Era o altă petrecere acasă la unchiul mare.’”

“‘De data asta pot veni și eu?’ i-am întrebat pe bunici. Ei au spus că da.”

“‘Ne vedem luni,’ a spus mătușa Mae. ‘Distracție plăcută la fermă!’”

“‘Ne petrecem sfârșitul de săptămână la o fermă? Cu cai, vaci și cu oi?’ Nu mai văzusem niciodată o fermă și bucuria m-a inundat. ‘În cât timp o să ajungem acolo?’”

“‘Dar ferma s-a dovedit a fi o parcelă întinsă de pământ prăfuit. Pe când intram pe drumul plin de țărână, oameni, rudele mele, alergau în toate direcțiile. Am privit cu uimire camionul imens cu optsprezece roți parcat acolo și mi se părea că ocupă întreaga proprietate.’”

“‘Vrei să te cațeri într-o cabină de echipaj?’ m-a întrebat unchiul mare, Alfie.”

“‘Grozav!’ Nu mai văzusem niciodată cum arată o cabină de tir înăuntru, și cățărutul în camioane era tare distractiv. Verișoara mea Cindy (de vârsta mea) și-a făcut apariția, așa că mă simțeam ca și când cunoșteam

și eu pe cineva. Oamenii nu mai conteneau să sosească. Familia bunicului meu continua să se mărească, să devină tot mai gălăgioasă și înnebunitoare.”

“Alfie a deschis butoiase de bere și a aprins grătarul. Soția lui, însărcinată în opt luni, ne desfăta cu un sir nesfârșit de gustări. Adulții au băut și au băut, și cu cât au băut mai mult, au devenit aproape de nestăpânit.”

“PLEOSC! Un balon plin cu apă a explodat din senin, udându-mă până la piele în timp ce jucam leapșa. Nu era nimeni prin preajmă. TROSC! Încă unul! Venise de pe acoperiș. Cindy și cu mine ne-am repezit să ne aprovizionăm cu baloane și am început să le aruncăm în cei ce nu ne greșiseră cu nimic. Curând, un balon mare, gradat, ne-a făcut flească pe toți. Descoperind cum să mă cațăr pe acoperiș, m-am furișat sus, ducând cu mine un balon cu apă. Auzindu-l pe bombardierul secret, m-am deplasat în vârful picioarelor de-a lungul șindrilelor spre cealaltă parte a șarpantei. Ridicându-mă deasupra acesteia, am lansat proiectilul. PLEOSC! O lovitură perfectă.”

“‘Hei!’ a scheunat Alfie. El era atacatorul necunoscut. M-a urmărit pe scară în jos și în jurul curții. M-a prins cu respirația întretăiată de râsete, s-a luptat cu mine în joacă până ne-am prăbușit la pământ și m-a gădilat. Apoi m-a luat pe sus în timp ce eu mă zvârcoleam nebunește, până la furtunul din grădina de legume și m-a înmuiat în apă.”

“‘Chiar îmi place de tine!’ a spus Alfie surâzând. ‘Ești hazlie!’ M-am îmbujorat și căldura mi se răspândea de la față în tot corpul. Și eu îl plăceam pe el!”

Donna se bucura. “Pare o persoană care te-a făcut într-adevăr să te simți specială! Ce plăcut!”

“În seara aceea toată lumea se adunase în camera de zi și istorisea diverse lucruri despre copilăria lor împreună, despre rude care încetaseră din viață sau erau plecate. Am savurat ‘normalitatea.’ Poate că așa fi putut să stau aici în loc să mă duc să locuiesc cu sufocanta mătușă Mae.”

“Se înnoptase și noi, copiii, care ne comportaserăm mai responsabil decât adulții, am fost trimiși la culcare. Cindy și cu mine ne-am pregătit așternutul într-o cameră de lucru mică și retrasă, mobilată cu un fotoliu pentru două persoane și o saltea pe podea. Încă resimțeam bucuria de

peste zi, astfel că scrutam întunericul privind în sus și vorbind despre toate. Îmi plăcea Cindy. Ea îmi vorbea despre tobogane, patinat pe gheață și despre toți prietenii ei. Cât de grozav! Mă puteam alătura și eu acestora, fiind prin preajmă.”

“Te rog să nu mă întrebi de ce am fost trimisă aici! Mă cutremuram în așteptare, dar ea nu a întrebat. Parcă știa deja. Recunoscătoare, mă simțeam ușurată că nu trebuie să vorbesc despre asta. Stăteam întinsă acolo gândindu-mă la întreaga zi, la baloanele cu apă, la noua mea prietenă și la tachinările unchiului Alfie. *El chiar mă place! Poate că n-o să fie chiar așa de rău în Canada până la urmă.*”

## CAPITOLUL 9

“Era târziu și acum casa era învăluită în liniște și întuneric. Deodată, am auzit un tropăit înăbușit coborând pe scări. Amândouă, tăcute și încordate, ne prefăceam că dormim. Ușa cabinetului s-a deschis scârțâind.”

“O mână păroasă mi-a acoperit brusc gura, dar am continuat să țin ochii închiși. Am simțit un gol în stomac și inima mi s-a oprit în timp ce cealaltă mână îmi trăgea cămașa de noapte în sus, peste șolduri. Voiam să tip, să lovesc cu picioarele, să fug, dar groaza mă paralizase. Sărutată pe gât și trasă mai aproape, spaima mi s-a transformat în greață. Duhoarea de alcool și țigări era atât de puternică, încât nu mai puteam respira. Cindy era pe fotoliu. O să mă ajute ea. Mi-am imaginat că sunt în altă parte, făcând cu totul altceva, orice altceva, dar eram prinsă în capcană. Am continuat să o aud pe Cindy respirând.”

“‘Chiar îmi plăci,’ a șoptit Alfie. Apoi m-a violat. “

*“De ce nu m-am împotrivit? De ce zac aici preferând să fi murit? Când a încetat, s-a ridicat și a băjbăit încet să găsească drumul înapoi de unde venise. Soția lui știa? Ar răni pe copilul pe care îl aștepta în același fel cum mă rănise pe mine? Lacrimi mi s-au adunat în colțurile ochilor și acolo s-au uscat. Nici eu, nici Cindy nu am scos o vorbă. Am auzit-o respirând și știam că era trează.”*

“Dimineata următoare lucrurile erau atât de diferite pentru noi, era ciudat și stingheritor; nu mai puteam râde și nici nu ne mai puteam juca cum făcusem cu o zi înainte. Alfie ruinase prietenia noastră. Un torent de vinovăție m-a făcut să roșesc. *Era vina mea. Trebuie că eu eram vinovată. Cindy știe. Știe că sunt o vagaboandă.*”

Donna s-a mutat din fotoliu pe canapeaua pe care stăteam. Era tăcută, iar în privirea ei se putea citi durerea. “O, da!” am argumentat. “Alfie m-a făcut să mă simt specială, n-am ce spune!”

“Ce s-a întâmplat pe urmă?”

“Sejurul s-a încheiat fiecare promițând să revină curând sau să scrie. Alfie și soția lui m-au invitat să mai merg pe la ei și chiar să stau cu ei câteodată. Bunicii mei au crezut că ideea era nemaipomenită și le-a dat numărul de telefon al mătușii Mae, precum și adresa ei. ‘Cheri va sta aici pentru o vreme și sunt convinsă că i-ar face plăcere să vă viziteze oricând o veți dori.’ *Ah, de ar ști bunica ce înseamnă pentru Alfie ‘o veți dori’!* Privind în pământ, am schițat un zâmbet forțat, am mulțumit în fugă și m-am întors spre mașină. Pe când se apropia de mașină, Alfie s-a oprit când mi-a întâlnit privirea și s-a uitat lung.”

“‘Pare tristă,’ a comentat bunica spre Alfie și soția lui. ‘Cred că nu vrea să plece încă.’”

Donna s-a cutremurat. “Unde te-ai dus apoi?”

“Am mers acasă la Cindy, la mătușa Betty, pentru două zile. După aceea mergeam la mătușa Mae, iar bunicii urmau să plece spre California. Acum, în preajma lui Steven și Cindy, simțeam că trebuie să dovedesc că sunt normală, așa că îi distrăm mereu. Dar chiar și spunând glume și făcând năzbâtii, voia bună dispăruse cu totul. Mă simțeam tare incomfortabil, de parcă eram într-o oală sub presiune, asudând.”

“Steven i-a șoptit ceva lui Cindy și ea a părăsit camera. M-a fixat cu privirea ca o pisică și se plimba încordat în jurul meu, un șoarece uluit.”

“‘Cindy mi-a spus ce faci tu și ce s-a întâmplat acasă la Alfie,’ a atacat el.”

“Am simțit că se învârtea tavanul cu mine și camera căpătase culori urâte, spălăcite. Îmi fierbeau mințile și m-am rezemat de zid ca să nu cad, în timp ce vocea lui îmi răsună încă în urechi. Dacă eram de acord să mă supun unor perversiuni orale în favoarea lui, el nu spunea nimănui nimic din ceea ce știa. Mi-am impus să nu gândesc. Mi s-a încetșat mintea și am făcut ce mi s-a spus. Relația mea cu Steven a fost stabilită în ziua aceea. Făceam ceea ce îmi cerea fără să menționez vreodată ceva cuiva.”

M-am uitat la Donna în mod voit. Chipul ei era blând, fără condamnare în privire.

“Pentru următoarele câteva zile parcă am fost înconjurată de ceață. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că am ajuns acasă la mătușa Mae și bunicii au plecat.

“Trebuie să îți cureți dinții de murdăria aceea!’ Mătușa Mae m-a adus brusc la realitate.”

“Nu!’ Nu observasem stratul verzui care îmi acoperea vârfurile dinților. ‘Lasă-mă în pace!’ am strigat. Nimeni nu mă forțase vreodată să mă spăl pe dinți. Ea, însă, a folosit bicarbonat de sodiu ca să îmi curețe tartrul. Îh! Avea un gust îngrozitor!”

“Ți-a plăcut noua ta casă până la urmă?”

“Mătușa era foarte amabilă și încerca să mă facă să mă simt ca acasă, dar eu uram să fiu departe de familia mea. ‘Aceasta nu este casa mea, vreau să merg la mine acasă!’ țipam cu inima zdrobită de frustrare. Tot ce îmi amintesc despre perioada cât am stat în Canada, este că am făcut tot posibilul să ajung acasă. La școală, am refuzat să vorbesc și să îmi fac temele.”

“Ar putea să sufere de un dezechilibru emoțional din pricina șederii ei aici,’ a avertizat-o directorul pe mătușa mea. ‘Trimite-o înapoi la părinții ei dacă este posibil!’”

“Mătușa Mae agoniza și se ruga.”

“În timpul pe care l-am petrecut cu ea, aproape un an de zile, m-a luat cu ea la biserică în fiecare săptămână, mi-a citit și am mers împreună la plimbare în parc. Dar toată purtarea ei de grijă nu a schimbat lucrurile. ‘Te rog, trimite-mă acasă!’ am implorat. Într-un final, a fost de acord.”

*“Da! Până acum li s-a făcut dor de mine. Lucrurile vor intra în normal. Mama va ieși cu mine în oraș câteodată ca să luăm micul dejun. Sora mea va fi prin preajmă și voi avea pe cineva cu care să stau de vorbă. În mintea mea, viața căpătase deja o strălucire roz ca a petalelor de trandafir, și mă îmbia cu gândul întoarcerii acasă.”*

# CAPITOLUL 10

“La mine în cameră nu stai!’ mi-a spus sora mea pe un ton categoric când am ajuns acasă. ‘Să nu cumva să îndrăznești să îmi atingi lucrurile. Dacă doar te duce gândul să îmi folosești combina muzicală, ești moartă.’ Halal urare de bun venit! Dar eram atât de bucuroasă că m-am întors acasă încât nu mi-a păsat – prea mult! Nu am protestat căci nu voiam să fac nimic care să îmi supere și să mă trimită înapoi în Canada. Am simțit cum mi se ridică un nod în gât, dar eram acasă. Ce mai însemna durerea? Și am izbucnit într-un râs frivol.

“Dar părinții tăi nu au fost deloc bucuroși să te vadă?” s-a făcut auzită Donna din nou. Așa cum stătea în scaunul ei, s-a aplecat înainte sprijinindu-și bărbia pe mâinile strânse pumni. Am ridicat din sprâncene și am continuat.

“Într-o după amiază, o săptămână mai târziu, eram în curtea din față jucându-mă cu o prietenă și unul dintre prietenii sorei mele, Guy, ni s-a alăturat. Am glumit toți trei și am râs până când Guy a rupt din greșeală, într-un mod cu totul accidental, o bucată din gardul care mărginea drumul de la intrare. Se chinuia să repare gardul iar eu încercam să îl ajut. Exact în momentul acela, Mac, prietenul mamei, a apărut cu mașina pe drumul de la intrare. Am înghețat amândoi.”

“Mac s-a uitat la gard apoi la mine, trântind ușa mașinii în urma lui. Am văzut cum își încrețea buzele într-un gest de nemulțumire.”

“‘Cele mai fericite zile din viața noastră au fost acelea când tu erai în Canada!’” Fierbea de furie. Sufletul meu s-a ofilit și a murit în clipa aceea. Am știut că indiferent ce aș fi făcut, eram tot rea, imposibil de iubit și nedorită. Lacrimile mi-au țâșnit pe față șuvoaie. M-am desprins de prietenii mei și am rupt-o la fugă în camera mea.”

“N-a vrut să spună asta!... Știi că nu crede așa ceva! E doar nervos,” am auzit-o pe prietena mea strigând după mine. Voiam să o cred. Dar adevărul era crud, rece și izbitor. Nimeni nu mă dorea.

“Am stat acolo în dormitorul meu micuț până au căzut umbrele serii, iar frigul răspândea amorțeala în tot corpul, cuprinzându-mi până și inima.”

Chipul Donnei reflecta durere. Eu loveam cu pumnul în palmă. Donna s-a îndreptat, iar ochii ei arătau ca două iazuri întunecate.

“Gata! S-a terminat cu toate încercările de a-i face să mă iubească! Nu aveam nevoie de ei și de nimeni. ‘Nimeni nu va fi vreodată în stare să mă rănească din nou’, mi-am jurat. Nimeni nu o să îmi mai vadă lacrimile.”

Am mers la fereastră. “‘Nu ai putea să fii și tu cum e sora ta?’ mă întrebau ai mei mereu. Sora mea se droga constant și frecvent, era activă sexual și avea o relație secretă cu un bărbat căsătorit. Dacă asta este ceea îmi doresc, asta au să vadă!”

Donna clătina din cap. S-a uitat în jos privind-și unghiile, încercând să spună ceva. Nu a reușit să spună nimic, iar eu am continuat.

“Fiind deja în clasa a șaptea, m-am împrietenit cu un grup de copii care m-au introdus în lumea drogurilor. La început, drogurile îmi dădeau o stare de euforie. Nu mai simțeam nici o durere. De obicei luam prea multe și mă împiedicam de lucruri și ziduri. Eu preferam barbituricele și în mod deosebit o anumită tabletă somnifer, dar aș fi luat orice, atât timp cât îmi îndepărta durerea. Efectele secundare erau sentimentul de încredere și o stare de bine, simțământul că puteam face orice. Durerea emoțională pe care o acumulasem de ani de zile dispărea când eram sub efectul acestor substanțe.”

“Intrai deseori în bucluc la școală?” m-a întrebat Donna.

Mă urmărea cu atenție, ceea ce mi se părea încurajator.

“Nu pentru că eram sub influența drogurilor. Fustele mele erau prea scurte, fardul era prea strident, sau pur și simplu saream peste orele de școală.”

“De ce nu ești la școală?” m-a întrebat într-o zi pe drumul către casă, un bărbat puțin trecut de treizeci de ani.”

“După codul nostru vestimentar, fusta mea nu trebuie să depășească opt centimetri deasupra genunchiului. Am fost trimisă în biroul directorului, iar el m-a trimis acasă. Se presupune că mă voi schimba în ceva mai potrivit.”

“Fusta ta este foarte frumoasă și arată grozav pe tine. De ce nu vii pe la mine să bei o apă minerală? Nu trebuie să te duci înapoi la școală. Uită de ea!’ A izbucnit în râs.”

“Da, uită de ei!’ mi-am spus și eu, și sarcasmul mă făcea să mă simt bine. M-am grăbit să traversez strada și să intru la el în casă. Mi-am petrecut acea după-amiază uitându-mă la filme, spunând glume și jucându-ne pe covor.”

Donna și-a mărit privirea. O umbră de îngrijorare i-a acoperit chipul.

“Pe mine mă cheamă Dave și locuiesc aici cu mama mea,’ a spus el. ‘Soția mea cea răutăcioasă și cu mine suntem în divorț.’ Mi-a povestit despre soția lui și despre căsnicia pe care o aveau împreună. Îmi părea rău pentru el și mă simțeam și eu adult având de-a face cu problemele lui. Mi-a împărtășit ceea ce simțea, chiar și lucrurile care îl întristau. Uau! Niciodată nu mă mai simțisem atât de deosebită!”

“La ușă, m-a sărutat. ‘Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Vei mai veni pe la mine și altă dată?’ M-am îmbujorat râzând, încercând să par matură și eșuând lamentabil. El a continuat. “

“‘Îmi plăci. Aș dori să te pot cunoaște mai bine.’ Deși știam ce putea însemna acel ‘Îmi plăci’, nu-mi era teamă.”

“Voi veni mâine după ce se termină școala,’ am spus măgulită.”

“Grozav!”

“M-am gândit la Dave toată noaptea. Îmi doream cu atâta disperare să fiu iubită! Poate că nu mă iubea, dar i-a plăcut de mine și ne-am distrat. Dave m-a avertizat să nu spun nimănui despre relația noastră, căci dacă spuneam, puteam să dăm de neazuri. ‘Nu ne vor lăsa nici măcar să ne vedem,’ s-a văicărit el. N-am suflat o vorbă prietenilor mei. Când clopoțelul scolii a sunat, m-am grăbit spre casa lui Dave.”

“Tiit! Tiit! M-am întors și mașina lui Dave s-a oprit lângă mine. Am plecat împreună.”

“Am o surpriză pentru tine!”

“Cum? Ce surpriză?”

“Va trebui să aștepti,’ m-a tachinat el. În cealaltă parte a orașului, a parcat într-o zonă cu un complex de apartamente.”

“Închide ochii!’ Dave mi-a deschis portiera, m-a ridicat și m-a dus în brațe.”

“Acesta este noul nostru apartament. Îți place?”

“Cum adică al ‘nostru’? Nu înțeleg. Ai închiriat apartamentul acesta pentru noi?”

“Da. Dacă ne întâlneam acolo unde stă mama, ar fi putut să afle cineva. Și nu aș putea suporta să nu te mai văd. Așa că am închiriat locul ăsta. Îți place?”

“Da, dar este așa ciudat!”

“Ei bine, închide ochii. Mai am încă o surpriză pentru tine.”

“Am închis ochii și Dave a adus șampanie și flori. Acela a fost începutul seducției mele de către el. Mult timp mi-a spus că relația noastră era specială, că nu conta dacă ne implicam sexual sau nu, căci el ținea la mine. Am vrut să îl cred. Eram tânără, nedorită și incredibil de marcată emoțional. Nu am înțeles niciodată cum răufăcătorii, după cum sunt numiți, pot acosta un copil abuzat în câteva minute și pot folosi seducția cu atâta măiestrie încât să creeze o dependență care este foarte greu de înlăturat sau de trădat.”

Donna a oftat. “Ai stat mult timp cu el?”

“Numai până când a reușit să mă folosească și s-a plictisit. Am început să iau mai multe droguri și în mod regulat. Îmi pierdeam timpul cu copii care mergeau la petreceri în continuu, ca să se distreze – sau doar să se ferească de alte necazuri. Nu contează din ce punct de vedere privești lucrurile, ele tot urâte rămân. Și totul se repetă: droguri, alcool, petreceri, sex. Era de așteptat, dar acum eram așa de obișnuită cu viața asta! Astfel că mă rupeam cu totul de lume refugiindu-mă într-un loc fascinant din imaginația mea. De obicei rescriam o întâlnire sexuală în afară de cazul când era abuzivă în mod excesiv.”

Am privit-o pe Donna. Se lupta dragostea ei sau devenea mai slabă?

“Am rămas însărcinată. Habar nu aveam al cui putea fi copilul. ‘Nu te îngrijora. O să mă căsătoresc eu cu tine,’ a spus Wayne, unul dintre prietenii mei. *Să mă mărit cu el? Dar nici măcar nu îl iubesc!*

“Când am încercat să îi spun mamei, lacrimile mi-au izbucnit fierbinți și nestăvilite.”

“Ce s-a întâmplat?” a întrebat mama. Părea a fi îngrijorată. ‘Orice ar fi, o putem rezolva.’ Nu mai experimentasem compasiune de la ea înainte. Știam că nu o să dureze.”

“‘Sunt însărcinată.’ Aveam doisprezece ani.”

“‘A!’ M-a îmbrățișat. ‘Asta-i tot? Credeam că ai omorât pe cineva sau ceva! Se vor rezolva toate!’”

Am privit-o din nou pe Donna. Extenuată, căutam în privirea ei același dezgust pe care îl simțeam față de mine însămi. Nu mă putea accepta pe mine, o vagaboandă, mai ales acum. Iubirea ei nu putea coborî până acolo unde căzusem eu. Donna m-a privit și ea, chipul ei reflectând durerea mea, iar căldura ei m-a înconjurat. M-am întors spre fereastră și am început să plâng. Brațele ei m-au înconjurat cu repeziciune.

“Am nevoie de o țigară,” am spus eu.

“Eu am nevoie să merg la toaletă.”

Am izbucnit amândouă în râs.

## CAPITOLUL 11

Întorcându-mă spre camera de zi, m-a surprins o zvâcnitură mică, întocmai ca o sămânță uscată ce plesnește deschizându-se departe de suprafață, în adânc. Începeam să am încredere în ea? Se purta mult mai sincer cu mine decât părea să fie cu toți ceilalți. Nu era nimic prefăcut în dragostea ei.

“Cheri,” a spus când a revenit în încăpere. “Știu că nu am cuvinte să îți răspund și îmi este frică să nu spun ceva greșit.” Ochii ei priveau departe. “Dar te rog să mă crezi că Isus nu va face asta. El înțelege, chiar și atunci când mintea noastră se chinuie.”

Sinceritatea ei m-a impresionat. “Mulțumesc...” am reușit să spun și m-am oprit. *Voia să audă mai mult?*

“Ce s-a întâmplat cu sarcina ta?”

“Când doctorul a revenit, la lung timp după nașterea cu complicații pe care am avut-o, eu fumam o țigară. S-a uitat la mine cu o privire aspră și mi-a vorbit cu răceală. ‘Ai tot felul de obiceiuri rele, nu-i așa? Gemenii tăi au murit. Fetița s-a născut moartă, iar băiețelul a trăit doar opt ore. Va veni o asistentă în scurt timp să te ajute să completezi formularele.’ Apoi a plecat. Deși aveam numai treisprezece ani, vestea m-a devastat.

“Bebeluşii aceia erau singurul lucru care îmi mai rămăsese. Dacă nimeni altcineva nu mă iubise, ei aveau să mă iubească, noi împotriva lumii întregi. Am zăcut acolo pe patul acela şifonat de spital și ascultam la o mamă care era dincolo de camera mea cum își hrănea nou născutul, un băiețel de 4 kg și jumătate. M-a lăsat să îl legăn o vreme. Mă holbam la el și nu îmi venea să cred că ai mei muriseră.”

“Nu m-a întrebat nimeni dacă mă simt bine sau cum mă simt. ‘E cel mai bine așa,’ am auzit. ‘Ești atât de tânără!’ ‘Este voia Domnului!’ a spus altcineva. *Voia Domnului? De ce și-ar dori un Dumnezeu ceva de felul acesta?* Am încercat să nu las pe nimeni să mă vadă plângând sau să îmi vadă durerea.”

“Acum nu o să te mai căsătorești cu mine,” se plângea Wayne. Se holba la pătuțul gol din camera de spital, iar fața i se contorsionase într-un acces de isterie. “Te rog, nu-i așa că totuși ai să te căsătorești cu mine?”

“E în regulă. Dacă încă dorești să te căsătorești, vei avea sprijinul nostru,” a spus mama. Mama lui Wayne a spus ceva ambiguu. “Desigur.” Am întors capul și am privit în gol pe fereastră înfruntând un zid de cărămidă.”

“Te-ai căsătorit?” a întrebat Donna.

“Da. Aveam treisprezece ani. El avea douăzeci și unu. Ne-am căsătorit în Mexic. Nu-mi amintesc multe despre asta. După ce au murit gemenii, am trecut prin viață ca fiind în transă. M-am mutat cu el și cu mama lui. Ai mei erau fericiți. Plecasem de acasă pentru totdeauna. Acum că eram căsătorită, Wayne nu o să mă părăsească. Nu-i așa? El a intrat în rândurile marinei și a plecat din țară la scurt timp după căsătorie.”

“A plecat așa de repede?” Donna m-a privit cu ochi mari.

“Ai ruinat viața fiului meu!” mi-a spus mama lui. Am suportat două luni să trăiesc într-o altă casă care mă ura. Trebuia să scap de acolo. Dar unde să mă duc?”

“Am întâlnit un grup de copii din Westlake Village, o suburbie adiacentă. Aveau bani, o mașină și un iaht grozav unde locuiau. *Asta-i viața*, am crezut. Nu după mult timp, banii s-au terminat și au vrut cu toții să meargă acasă. Eu nu aveam casă, un loc unde să aparțin. Unii dintre prietenii aceia mi-au permis să stau cu ei și cu părinții lor, dar m-am simțit ciudat. Știam că nu eram dorită acolo, dar am rămas până am găsit curajul să plec. Nu aveam nici o idee unde să mă duc de acolo. ‘Vreau să merg acasă,’ am mințit.

“Ei știau că nu asta voiam, dar m-au dus până în Norwalk, aproape de casa părinților mei. Am început să merg fără nici o țință. Eram cu adevărat pe stradă acum, fără un loc unde să pot sta, fără să am unde să mă duc. *Acesta este viitorul meu?* Îmi era așa de teamă – teama de a nu fi singură. Simțeam că dispar și nimeni nu părea să observe. ‘Hei, cineva, oricine, mă mai vezi?’ Voiam să zbier. Și nimeni nu ar fi răspuns.”

“S-a oprit lângă mine un tip într-o mașină galbenă model T-bird '62. Am zâmbit nu la el, ci la felul în care arăta mașina. Fusesse făcută din piese de la mașini diferite asamblate împreună. Ușile aveau culori diferite,

una era roșie, cealaltă, galben auriu. Una dintre barele mașinii era maro, iar capota era cafenie. Bărbatul s-a aplecat peste scaunul pasagerului din dreapta și a deschis geamul.”

“‘Hei, unde te duci?’”

“‘Nu știu. Tu unde te duci?’”

“‘La o petrecere. Va fi bere din plin, marijuana și distracție. Vrei să vii?’”

“L-am cercetat cu privirea. Avea păr lung de culoare închisă, nasul drept și un zâmbet grăbit. Purta barbă cioc, tunsă scurt și una dintre urechi era găurită. Părea destul de prietenos. ‘Desigur!’ Ce altă opțiune aveam?”

“‘Eu sunt Tommy,’ a spus el în timp ce saream în mașina lui.”

“Petrecerea nu era nimic altceva decât un număr de toxicomani strânși în același loc pentru a se droga. Tot soiul de persoane vegetau pe canapele lăsate sau stăteau pe podea cu picioarele încrucișate sub influența stupefiantelor.”

“‘Ești așa de naivă, fetițo! Ai să mori pe stradă dacă nu înveți niște lucruri!’ a exclamat Tommy după ce i-am relatat povestea mea. ‘O să te învăț eu!’ El și-a luat responsabilitatea educației mele, iar în schimb, eu trebuia să am grijă de nevoile lui sexuale. Aceasta nu a fost niciodată rostită cu voce tare, dar se înțelegea de la sine fără îndoială. Mi-am spus că mă iubește, dar nu m-am gândit niciodată ce simțeam eu pentru el. Niciodată nu mi-am permis să gândesc, ci doar să reacționez. Era mult mai ușor în felul acesta. La douăzeci și opt de ani, era în vârstă pentru un toxicoman. Când era mai tânăr, convingea pe oricine să facă sau să nu facă ceva, dar frumusețea lui fizică, sănătatea și abilitatea de a-i înșela pe oameni păleau.”

“‘Trebuie să câștigi și tu niște bani!’ a spus Tommy.”

“Mi-am strâns pumnii atât de tare că mi s-au albit încheieturile degetelor. A face rost de o slujbă pentru o fată de pe stradă însemna un singur lucru: prostituție. Asta m-ar fi ucis.”

“‘Te rog, nu-mi cere să fiu prostituată!’”

“Tommy a început să râdă. ‘Nu ți-aș cere niciodată să faci asta. Te iubesc. La ce te poți gândi! Știi pe cineva care are un club de noapte. Poți lucra acolo ca și chelneriță. O să îți procurăm un act de identitate care să ateste că ai douăzeci și unu de ani.’”

“Da, desigur, și cine o să creadă că am douăzeci și unu de ani?”

“Oh, au să te creadă. Lasă totul în seama mea. Îi cunosc pe tipii ăștia. Lor le plac fetele tinere.’ Mi-am mușcat buzele și am încercat să mă relaxez.”

“Într-o săptămână mi se procurase un act de identitate potrivit și aveam deja un interviu planificat. În timp ce mă îmbrăcam ca să plec la interviu, indiferent cum mă aranjam, nu reușeam să par mai în vârstă de treisprezece ani. Mi-am aplicat mult fard, mi-am ondulat părul lung și blond și am îmbrăcat o rochie neagră, decoltată. Îmi simțeam palmele ude, iar genunchii îmi tremurau.”

“Destinde-te!’ mă îndemna Tommy. ‘Ești deja angajată, ei vor să te întâlnească numai.”

“‘Little Abners. Dansatoare nud,’ o reclamă pictată atârna în fața barului mic și murdar.”

“Nu o să dansez dezbrăcată!’ m-am răstit eu.”

“‘Ba ai să o faci!’ a explodat Tommy apucându-mă strâns de mână, și vocea lui m-a trăsnit năprasnic. ‘Trebuie să faci ceva și asta nu e cine știe ce, odată ce te obișnuiești. Nu trebuie să întreții relații sexuale cu nimeni, doar te plimbi pe o scenă, fără haine. Nici măcar nu trebuie să știi să dansezi.”

“Nu-l văzusem niciodată așa de mânios. Teama, nu că m-ar fi lovit – aceea nu era mare lucru, dar că mă va părăsi, m-a înăbușit. Tommy însemna siguranță, un loc unde să stau, chiar dacă era vorba de dormit în mașină. *Te rog, nu mă părăsi!’*”

“‘Bine,’ am șoptit.”

“Înăuntru, ochii făceau eforturi să se adapteze la camera luminată slab. Câțiva bărbați murdari și nepieptănați stăteau adunați în jurul unei scene cu pereți de oglindă. O fată tânără, poate să fi avut șaisprezece ani, dansa pentru un bărbat în vârstă care ținea în sus niște bani. Un tip s-a întors și s-a holbat la mine cu o privire lacomă și curioasă. Ca într-un vis urât, mă mâncau tălpile să o iau la fugă, dar nu puteam.”

“‘Să nu îți faci griji! Pentru început vei fi încordată, dar o să treacă,’ a spus proprietarul clubului. ‘Ești foarte drăguță. Ar trebui să câștigi o mulțime de bani.’ Tommy s-a luminat la față. M-a încurajat, am dat amândoi pe gât niște tequila și proprietarul mi-a dat un costum de cercetaș pentru fete, foarte sumar, ca să îl port pe scenă. “

“Poți să începi acum.”

“M-am schimbat în costumul sărăcăcios în vestiarul zugrăvit cu maro-gălbui. *Și acum?* Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul, mă dureau respirația, iar palmele îmi asudau. *Sunt o vedetă celebră la audiție pentru rolul principal*, mi-am imaginat. *Sunt talentată, de succes și plină de încredere. Și acum, mișcă!* Picioarele m-au purtat încetișor pe scena de lemn. Am înghețat.”

“‘Mergi de jur împrejur!’ l-am auzit pe Tommy spunând, vocea sa străbătând de la distanță. Am încercat să zâmbesc plimbându-mă înainte și înapoi de-a lungul scenei, dar m-au podidit lacrimile și mi-au încetoșat privirea. Mi se schimonosise stomacul de duhoarea de țigări, alcool și de mirosul umed de mucegai. M-am uitat către Tommy, dar reflectoarele au strălucit cu putere pe scenă orbindu-mă. *Scoate-mă de aici!* Bărbatul în vârstă pe care îl văzusem mai devreme, vântura ceva verde în aer, încercând să mă atragă mai aproape. Am mers până la el și el a aruncat banii pe podea, în fața mea. Nu mi-a văzut lacrimile. Nimeni nu părea să observe. Închizând ochii, mi-am ridicat mâinile și cu mișcări încete, m-am lăsat purtată de muzică. Eram o balerină frumoasă.”

“Muzica s-a oprit, făcându-mă să mă izbesc de prezentul crud. Mi-am ținut ochii închiși.”

“‘Hei, du-te și adună banii ăia de pe jos,’ a strigat patronul. Am ridicat banii ignorând pe bărbatul în vârstă care făcea gesturi dezgustătoare cu limba. Șaptezeci și doi de dolari. Tommy jubila.”

Donna s-a foit în scaun. Arăta tristă. “Te-ai obișnuit cu slujba, așa cum au zis ei?”

“Mi-a trebuit mult timp și multe droguri. Clubul m-a angajat cu normă întreagă. Nu i-am privit niciodată în față, ceea ce a ajutat. Banii pe care îi câștigam i-i dădeam lui Tommy. Când el era fericit, eu mă simțeam în siguranță.”

“Ce făcea cu banii? Cumpăra droguri?”

“Da, în majoritatea cazurilor. Un grup dintre noi am rămas împreună stând uneori în locuri ciudate, alteori pe stradă, în moteluri ieftine, în vreo casă de drogați sau în vreun adăpost sordid. Toți săreau cu banii pe care îi câștigaseră, ca să ajute.”

M-am uitat la Donna. Ducea o viață la adăpost, curată și lipsită de vină. Cum putea suporta să asculte ce aveam eu de spus? M-a cuprins rușinea și am închis ochii.

“Te rog, continuă,” a spus ea.

“Un loc în care am stat a fost Hotelul California. Costa doar patru dolari pe noapte, dar după ce cumpăram droguri pentru zece până la cincisprezece persoane, abia ne mai puteam permite și atât. Un pat mic ocupa cea mai mare parte din camera învechită și draperii murdare acopereau fereastra mică, împânzită de pânze de păianjen. Tot felul de accesorii pentru uzul stupefiantelor, zăceau împrăștiate peste tot. Dacă aveai noroc, puteai găsi chiar seringi în stare de folosință cu doar un rest pe vârful acului, care putea fi salvat și refolosit.”

“M-am uitat la ei cum priveau drogul. Toți așteptau hipnotizați, în timp ce Tommy încălzea heroina într-o lingură plasând dedesubt o flacăară de la bățul de chibrit. Drogul, un halucinogen subtil, îi hipnotiza lăsându-i fără vlagă și fără judecată. *Trebuie că are un efect grozav!* Odată ce drogul era strecurat printr-o bucată de tifon sau orice altceva putea fi găsit, era adunat într-o seringă și injectat.”

“Pot să încerc și eu?” l-am întrebat pe Tommy.”

“Las-o baltă! Heroina o să îți așeze în spate o greutate pe care niciodată nu vei fi în stare să o dai jos.”

“Haide, toată lumea face asta! Mă simt lăsată de o parte.”

“Nu!” Lovitura lui m-a făcut să mă clatin. Acesta era singurul lucru pentru care m-ar fi lovit.”

“Ca să scap de asemenea manifestări, deseori băjbâiam pe holul întunecat către baia dărpănată, cu inima bubuindu-mi de spaimă. Hotelul acesta nu atrăgea cea mai bună clientelă și mă simțeam vulnerabilă. Oamenii pe care îi întâlneam în holul demolat aveau o înfățișare demonică. ‘Mergi dreaptă și nu te uita în ochii nimănui,’ mă antrenase Tommy la supraviețuire. Odată încuiată pe dinăuntru, voiam să dorm acolo câteodată, dar mirosul mă trimitea curând în cameră cu mâna la gură.”

“Ai dormit vreodată afară?” m-a întrebat Donna. Chipul ei părea ușor palid.

“Am dormit odată într-un parc. Stelele deasupra, mirosul curat al florilor și arbuștilor, al copacilor. A fost incredibil. Până la sosirea dimineții

când au venit mașinile de stropit strada. Am sărit drept în picioare, dar până să evadez, eram udă și înfrigurată.”

“De vreme ce ai petrecut atât timp cu acest grup, ai ajuns să te apropii de ei?” a întrebat Donna.

“Nu. În timp ce ajungeam să cunosc pe fiecare, nimeni nu putea deveni mai apropiat. Dacă erai acolo și aveai nevoie de ceva, te ajutau, dar dacă plecai, adio! Oamenii vin și pleacă. Unii se apucă și de alte lucruri, alții își fac ordine în viață, curățând obiceiurile rele, iar alții sunt prinși de poliție și duși la închisoare.”

“În mediul acesta, eram ultra-conștientă de toate lucrurile. Trebuia să fiu. Dacă izbucnea un conflict, oamenii smulgeau realmente conduite de sub chiuvetă, rupeau picioarele meselor sau foloseau ca armă orice se afla la îndemână. Nici nu pot număra de câte ori am acoperit o rană deschisă ca să opresc sângerarea vreunui individ ce doar fusese înjunghiat sau bătut.”

Donna s-a cutremurat. “Asta trebuie să fi fost înspăimântător.”

“Nu, ceea ce mă speria pe mine era să nu fiu lăsată singură. Poliția a năvălit înăuntru în timpul unei asemenea lupte. I-au pus cătușele lui Tommy. *De ce?* M-am tot întrebat. Nu am putut să ies afară să pun nici o întrebare, de frică să nu mă ridice și pe mine ca fugar. Dar nimeni nu mă căuta pe mine, eu eram mult prea tânără.”

“‘Nu te duce! Nu îl luați!’ am țipat în timp ce el era împins pe locul din spate al mașinii de poliție.”

“‘Tommy a fost arestat pentru amenzi penale,’ un tip pe nume Billy a venit înăuntru să mă înștiințeze. ‘A zis să stai cu mine până iese el din închisoare.’”

“‘Cu tine? Și pentru cât timp este închis?’”

“‘Ar putea fi șase luni. Au găsit o mulțime de amenzi.’ Zâmbea.”

“De unde ai apărut? De ce zâmbești așa? Dar am spus numai ‘Unde locuiești?’ Aș fi vrut ca Tommy să fie aici să îmi spună că e totul în regulă.”

“‘Cu un prieten. Acum ești cu mine.’ Billy m-a apucat de mână. ‘Ia-ți lucrurile și hai să plecăm înainte să se întoarcă poliția!’

“Voi două aveți de gând să vă mai opriți din vorbit?” a întrebat Jake intrând în cameră. Donna și cu mine am râs. Jake ne lăsase să stăm de vorbă tot acest timp și am apreciat asta.”

“Ai vrea să faci o plimbare cu mine? Mi-ar plăcea să merg prin împrejurimi,” am răspuns eu.

“Nu acum, sunt în mijlocul unui joc. Am vrut doar să văd ce faci. Poate mai târziu?” S-a întors în bucătărie.

“Da,” am răspuns întristată. M-am ridicat să îmi întind picioarele.

“Mi-ar face mare plăcere să merg cu tine”, a spus Donna. “Aerul proaspăt ne va face bine. Trebuie doar să mă încălț cu pantofii. Mă întorc imediat.”

Am ieșit afară să o aștept. Mi-am aprins o țigară inhalând fumul adânc. Imagini scabroase îmi bântuiau mintea. Toate amintirile acestea mă bombardau acum, amintiri clare și distrugătoare pe care fusesem capabilă să le blochez ani de zile. Chiar dacă aceste povestiri îi repugnau Donnei, nu se puteau compara cu ceea ce fusese în realitate sau cu imaginile pline de viață care acum îmi umpleau mintea. M-am uitat în sus la cerul albastru încărcat de nori precum coamele cailor. Oare El mă aude? Cine este El, de fapt?

“Doamne, trebuie să mă ajuți să trec prin asta!”

## CAPITOLUL 12

Casa Donnei era construită pe un platou înalt, un deal acoperit de pini de la baza munților Sierra. Vârfurile colțuroase de stâncă se profilau în zig-zag până sus la ghețarii magnifici, îndepărtați și strălucitori. Izbucniri de un verde închis al copacilor se întindeau în sus pe un fond maro, pentru a întâlni în final un cer buretos, alb. Frumusețea mi-a întretăiat respirația... sau era din cauza țigării? Nu puteam spune care din ele. Donna și cu mine ne-am plimbat de-a lungul unei poteci pietruite care șerpuia până în pădure. Briza caldă nu era prea prietenoasă cu acele de pin. O gaiță a zburat spre o creangă mai înaltă provocând vibrații ritmate. O muscă bâzâia în apropiere, iar o veveriță de munte scotea triluri de pe un buștean în descompunere, aflat înaintea noastră. Ne-am plimbat respirând aer tare de munte și călcând pe conuri de pin. Curând, am simțit nevoia să mă opresc să îmi trag răsuflarea. Donna, activă, vegetariană, puțin trecută de cincizeci de ani, trebuia să mă aștepte deseori, eu fiind tânără, douăzeci și trei de ani. Țigările și drogurile își vărsaseră toată mânia pe organismul meu. Ar fi putut să se plimbe făcând cercuri în jurul meu, dar ea mă aștepta răbdătoare.

“Și cum era tipul ăsta care te-a scos de acolo? Ce s-a întâmplat apoi?” a întrebat Donna.

“Billy și prietenii lui nu erau cu mult diferiți de banda lui Tommy, cu excepția unui singur lucru. Billy mi-a interzis să ies afară în timpul zilei. Nici unul din motivele pe care mi le dădea nu avea vreo logică.”

“Billy consuma o cantitate uimitoare de droguri și alcool, iar eu îl uimeam că puteam să țin pasul. Eram sub influența drogurilor tot timpul. Așa am ajuns să îmi placă să mă droghez cu LSD, drogul favorit al lui Billy, pentru că acest halucinogen avea un efect mai îndelungat. O singură doză din acest stupefiant mă trimitea într-o excursie de douăsprezece ore. Am luat treizeci și cinci de astfel de doze într-o singură săptămână. Leșinam la anumite intervale de timp și numeam asta somn.”

“Billy mă dezgusta. Dincolo de fața aceea încruntată, nu arăta rău deloc, dar avea haine soioase și avea chipul încordat mereu. Dacă s-ar fi relaxat și dacă ar fi zâmbit când și când, dacă s-ar fi debarasat de puțin din mânia lui, ar fi fost chiar simpatic. Câteodată îmi părea rău pentru el. Părea atât de pierdut, atât de rupt de toate lucrurile și de toată lumea! Eu, de pe aceeași treaptă ca și el, îl înțelegeam. Nu conta că îmi dădea fiori. Mă plăcea și aveam un loc unde să stăm. Drogurile îmi calmau starea de neliniște.”

“Într-o noapte, prietenul lui Billy ne-a rugat să-i păzim garsoniera în timp ce el era plecat. Aveam nevoie de un loc în care să ne drogăm, așa că lucrurile s-au potrivit tocmai bine. Ușa micului apartament s-a deschis într-o cameră de zi murdară și întunecată, cu un pat, un televizor așezat pe o cutie de carton și un frigider mic cu un reșou de aragaz deasupra. Când mi s-au lipit pantofii de podeaua băii, aproape că mi-a venit să vărs. Locul îmi dădea fiori. La fel Billy, când nu eram drogată.”

“Billy s-a prăbușit pe pat și a vorbit cu patos ore întregi despre poliție, familia lui și despre cât de rele sunt femeile. *Te rog, taci din gură și du-te la culcare!* Billy a continuat fără noimă, leșinând într-un târziu pe la trei dimineța. Extenuată fizic și mental, în liniștea mângâietoare, am alunecat într-un somn adânc.”

“BUM! Ca o bombă, ușa garsonierei a explodat, așchii zburând prin aer. Camera s-a umplut de poliție și o mulțime de arme erau îndreptate spre noi. Erau cel puțin 12 ofițeri, unii în uniforme, alții purtând haine civile.”

“La podea, ACUM! Am spus ACUM. La pământ! Puneți mâinile la spate! ACUM!”

“Șocul mă paralizase. Ce se întâmplă?”

“Am fost trântită la pământ.”

“Așadar, Billy, credeai că nu o să te găsim?” Au fost proliferate injurii din abundență.”

“Un ofițer în civil mi-a întors fața în sus ca să mă poată vedea. ‘Câți ani ai? Câți ani are, Billy, treisprezece, paisprezece?’”

“Billy stătea întins acolo, fără să spună un cuvânt.”

“‘Să vedem, crimă, evadare, ce incriminăm noi aici? Molestare, violarea unui minor? Tocmai ți-ai aprins mai mulți cărbuni în cap.’ S-a întors către ceilalți ofițeri și a râs. Ceilalți i s-au alăturat.”

“‘Și tu,’ s-a aplecat în fața mea. ‘Tu... Tu știi cu cine umbli? Individul ăsta este căutat de poliție. A evadat recent din închisoare. Știi pentru ce era la închisoare?’ Mi-a prins fața în mâini și m-a privit direct în ochi. ‘Pentru că și-a ucis soția.’ A vorbit apoi pe un ton ridicat. ‘Pentru treisprezece ani, ai o companie nemaipomenită. Uită-te la tine! Întinsă pe podea goală puscă cu un criminal înconjurat de poliție. Părinții tăi ar fi așa de mândri să te vadă!’ mi-a aruncat cuvintele în față.”

*“Părinților mei nici că le pasă mai puțin! Crimă? Evadare din închisoare? Știam că era ceva ciudat, dar nu mă gândisem niciodată că aș fi putut fi ucisă.”*

“În timp ce poliția a percheziționat garsoniera, am stat întinsă pe podea, dezbrăcată și înghețată de frig. Când au găsit câteva urme de LSD și alcool, am fost arestați.”

“‘Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă renunți la dreptul de a nu spune nimic, tot ce vei declara poate fi folosit împotriva ta la judecătorie...Înțelegi? Ți-am pus o întrebare. Înțelegi?’”

“‘Da,’ am răspuns amândoi în același timp.”

“‘Pune-ți niște haine pe tine. E dezgustător să vezi o fată așa tânără prostituându-se. Cum e să fii prostituată la treisprezece ani? Cum te simți să te știi folosită la doar treisprezece ani? Îmbracă-te!’”

*“Fierbeam. Am paisprezece ani și nu sunt prostituată. Nu sunt folosită. Vă urăsc că sunteți așa de răi. Mi-am strâns hainele și m-am îndreptat încet spre baie ca să mă îmbrac.”*

“‘Nu, îmbracă-te aici. Ești timidă, așa, dintr-o dată? Ce drăguț! Poți să întreții raporturi sexuale cu un deținut pe care de-abia dacă îl cunoști și vrei să cred că ai ceva principii morale? Îmbracă-te odată! Mă dezgusti!’”

“‘Te urăsc!’ am șuiert printre dinți. Eram lividă. Cum îndrăznește să îmi vorbească în felul ăsta? Nici măcar nu mă cunoaște! Nu știe nimic despre viața mea, sau despre locul din care vin, sau ce șanse am... sau nu am.”

“‘Ce ai spus?’ A venit mai aproape de mine.”

“‘Nu l-am putut privi în față. Îmi bătea inima așa de tare că mă sufocam. *Nu mă poți speria! Nu mă poți speria! Nu mă poți...*M-am cutremurat cuprinsă de o respirație rece.”

“Îți dai seama că probabil ți-am salvat viața? Sau ești prea proastă ca să înțelegi chiar și doar atât? Ar trebui să îmi mulțumești, dar în schimb, tu spui că mă urăști. Sunt rănit!’ Râsete.”

“M-am holbat la Billy, mâinile lui erau încătușate și prinse de o curea asigurată în jurul taliei, picioarele încătușate și ele. M-ar fi omorât și pe mine?”

“Privirea lui mânioasă era respingătoare și mi-a răspuns la întrebare.”

“‘Scoateți-l afară de aici!’ le-a spus celorlalți, ofițerul în civil: ‘O aduc și pe ea jos.’”

“‘Nu, nu mă lăsați cu acest...’ Nu avea rost să vorbesc.”

“‘Sunt ofițerul McMillan. Nu vrei să mergi cu mine, dar te-ai duce cu el?’ a spus arătându-l pe Billy. ‘Dar știi că ești grozavă? Sunt coplesit de raționamentul tău.’”

“‘Să mergem.’ Mi-a pus și mie cătușe.”

“Afară, era o mulțime de mașini de poliție în locul de parcare, pe stradă și chiar pe trotuar, parcate în diferite unghiuri. Nu văzusem niciodată atât de multe într-un singur loc. *Ah-oh! Chiar am dat de necaz!*”

“Ofițerul McMillan m-a condus la o mașină nemarcată, a deschis ușa și m-a apăsât în jos de cap în timp ce mă așeza pe locul din față. S-a deplasat pe partea cealaltă și a urcat și el.”

“M-am gândit la multe injurii pe care să le adresez ofițerului McMillan, dar nici una nu i se potrivea.”

Am mers în tăcere câțiva kilometri.

“‘Ce făceai acolo cu acela?’ a explodat el.”

“Am privit drept înainte.”

“‘Ăsta e felul în care ai de gând să îți începi viața? Ai de gând să umbli cu – nu, să te culci cu – criminali și toxicomani? Tu îți dai seama că vei sfârși fie moartă, fie ca o prostituată epuizată până ajungi să împlinești șaisprezece ani?’ Nu a așteptat ca să îi răspund. ‘Ți-aș putea povesti despre fete mult mai inteligente decât tine care au sfârșit moarte, moarte la șaisprezece ani. Asta vrei și tu?’ a strigat el.”

“L-am fixat cu o privire aspră, plină de mânie acerbă. Am deschis gura, dar înainte de a spune ceva, am văzut o lacrimă alunecându-i pe obraz. Nu am mai putut spune nimic. Cum? Îi păsa lui de mine? Îi păsa de

oamenii pe care îi arestase? De ce? Am vrut să spun ceva, dar am rămas tîntuită locului.”

“Când am ajuns la sediul poliției, am fost amprentată, fotografiată și dusă într-o celulă mică. Nu atât de rău, m-am gândit eu. Tommy a trecut prin asta de o sută de ori, eu nu trecusem niciodată.”

“Ușa s-a deschis și o femeie ofițer a venit înăuntru. ‘O să te controlez de accesorii. Scoate-ți hainele!’”

“‘De ce trebuie să îmi scot hainele?’ sarcasmul mi-a culminat în voce.”

“‘Politica noastră spune că trebuie să verific toate orificiile de posibile lucruri ascunse,’ a spus ea cu profesionalism. Am fost umilită.”

“‘Unde locuiești?’”

“‘Cu tata, în Long Beach,’ am mințit eu.”

“‘Știe unde ai fost noaptea trecută?’”

“Nu, am fugit de acasă. Nu are idee unde mă aflu,’ am spus sperând ca ei să îi telefoneze să vină să mă ia. Nu eram sigură dacă o să vină sau nu și dacă s-ar fi alăturat minciunii mele. Am riscat. Nu puteam să intru și mai tare de atîta în necazuri.”

“‘Care este numărul de telefon al tatălui tău?’ m-a întrebat ea.”

“‘Am uitat.’ A ridicat din sprâncene.”

“Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am auzit pași apropiindu-se din nou de celula mea. M-am ridicat. ‘L-am găsit pe tatăl tău și este în drum spre secție să te ia,’ a spus femeia ofițer cu o voce monotonă. *Vrea să mă liniștească?*”

“Tata și-a jucat perfect rolul de părinte îngrijorat. Oricum, când au insistat să depună plângere de viol împotriva lui Billy, el a refuzat.”

“‘A mers cu el de bună voie, ea tot timpul intră în necazuri. Mai degrabă mă concentrez în a-i găsi ajutor decât să depun plângere împotriva acestui tip.’ Ofițerii erau supărați.”

“Am părăsit secția. Nu am putut să cred că mă eliberaseră și mă încredințaseră tatei. Conversația noastră era superficială, dar plăcută și m-a condus la casa unei prietene.”

“‘Mulțumesc că m-ai scos din închisoare!’ A încercat să mă sărute, dar am sărit afară din mașină.”

M-am uitat la Donna. Ne opriseam să ne odihnim în timp ce îmi depănam povestirea. Ea stătea pe o stâncă cu genunchii îndoiți și îi înconjurase cu mâinile. Soarele îi strălucea în părul grizonat, iar vântul se juca cu șuvițe ce fluturau libere. Ascultase vreme îndelungată fără să mă întrerupă. Avea ochii larg deschiși.

“Nu-mi vine să cred cât de dezordonat trăiam...” “M-am uitat în jos, spre picioarele mele. “...trăiesc.”

“Cum ai putea să fii orice altceva decât asta, cu trecutul pe care l-ai avut?” Privirea ei era blândă. “Cu cât ascult mai mult, cu atât sunt mai uimită că arăți atât de bine. Este o minune faptul că mai ești încă în viață.”

“M-a gătit emoția. *Nu, ceea ce este uimitor, este că tu ești aici, Donna, ajutându-mă să mă vindec.* O căldură ciudată mi s-a strecurat în suflet. *Cine este femeia aceasta? Cine este acest Dumnezeu în care crede ea?*

# 13

## CAPITOLUL 13

“Tommy a mai ieșit din închisoare?” Ne întorceam înapoi de la plimbare.

“Da, dar a fost din nou arestat pentru infracțiuni legate de stupefiante și transferat la o închisoare cu un regim nu foarte sever, pentru un an de zile. Eu am rămas din nou singură, pe străzi, fără să am un loc unde să stau.”

“Cum ai supraviețuit?” a întrebat Donna.

“Trăiam de parcă eram comutată pe un fel de pilot automat. Mă deprinsesem să nu gândesc și să nu pun întrebări. De obicei, asta mă ajuta. După toate cele întâmplate, cine mai vrea să înțeleagă de ce este violat... din nou, sau de ce a murit cineva, sau să te întrebi tot timpul dacă vei avea unde să stai și ce să mănânci mâine, sau poate chiar și astăzi? Mă autoeducasem să răspund numai la  *timpul prezent* .”

“Da, ai dreptate,” Donna dădea din cap aprobator.

“Mă îngrozea gândul că trebuie să îmi port singură de grijă, dar am ascuns tot timpul ceea ce simțeam și păream mereu că dețin controlul. *Cum o să găsesc un loc unde să stau, cum o să capăt suficientă mâncare, suficiente droguri?* Nu știu în câtă siguranță eram lângă Tommy sau cât bun simț avea el, dar în preajma lui m-am simțit tot timpul protejată. Acum însă, el era din nou la închisoare.”

“Te-ai întors la prietenii lui?”

“Pentru un timp am umblat cu ei, dar a trebuit să merg mai departe.”

“De ce?”

“Motivul principal a fost că eu eram tânără și atrăgătoare, iar celelalte fete, cea mai în vârstă având doar șaisprezece ani, se simțeau amenințate cu mine prin preajmă. Certurile și crizele de gelozie au devenit din ce în ce mai intense. De exemplu, Tommy mă apăraseră și mă protejaseră tot timpul, în timp ce toate celelalte fete se prostituau și jefuiau magazine și case. De mine, însă, avea grijă.”

“Avea grijă?” Donna a rostit întrebarea și s-a oprit. M-am uitat la ea și am izbucnit în râs. Donna chicotea și ea.

“Nu mi-aș dori o asemenea purtare de grijă. . .”

Fără nici un avertisment, sentimente întunecate mi-au izbucnit în tot corpul, un potop de nestăvilit, scăpat de sub control. Văzusem lucruri atât de urâte la doar paisprezece ani! Nu puteam să arunc toate aceste amintiri la toaletă și să le înec acolo? Educația mea de pe stradă era extrem de complexă. Eram atât de murdară, așa un gunoi! *Nu-ți irosi eforturile cu mine, Donna!*

Am tăcut. “Crezi că Dumnezeu încă mă iubește?”

“Da. “ M-a cuprins într-o îmbrățișare lungă, cea mai lungă dintre toate.

Ne-am înapoiat la cabană.

“Am nevoie de o țigară.”

“Eu am nevoie să merg la toaletă.”

După ce mi-am terminat țigara, m-am alăturat Donnei în camera de zi. Pusese o muzică liniștită de pian, la combina stereo. Ce era căldura aceasta ciudată pe care o simțeam? Era încredere? *Nu! Îh!* Gândurile m-au asaltat. *Niciodată! Nu o să am niciodată încredere în tine! Niciodată! Ești drăguță, m-ai ascultat, dar nu ești așa în realitate. Și tu o să te dovedești până la urmă ca toți ceilalți. Nu există nimeni în care să pot avea încredere.* Un fel de dragoste ciudată bătea la ușa sufletului meu aruncându-și semințele printr-o spărtură a groaselor mele ziduri emoționale. *Renunță! O să mai adaug câteva cărămizi în plus dacă o să încerci să pătrunzi înăuntru. Nu o să îți dau voie să intri niciodată! De îndată ce o să ajung să te cred, o să dispari! Tot ceea ce pare bun, în realitate nu este așa. Dragostea nu va fi dragoste cu adevărat, iar preocuparea nu va fi reală. De ce nu poți fi măcar tu adevărată? Oh, am așa nevoie ca tu să fii reală!*

Vocea Donnei, blândă și îndepărtată, m-a scos din gândurile mele. *Cum, ce spui?* Ceva din propriile ei inconsecvențe. Mi-am recăpătat încet atenția. *La ce se gândea ea?*

“...Oh, eu cunosc dragostea și iertarea lui Isus Hristos, dar deseori mă descopăr acționând exact în contradicție cu ceea ce știu și ce am

experimentat cu Dumnezeu. Este atât de jenant! Pavel, unul dintre scriitorii Bibliei pe care îi prefer eu, suferea în legătură cu problema aceasta. El a izbucnit: ‘O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!’ (Romani 7: 24, 25, RSV). “Se părea că Donna putea să îmi citească gândurile și să îmi intuiască temerile.

“Poate că oamenii nu vor fi tot timpul capabili să facă sau să spună lucrurile potrivite, din cauza propriilor lupte cu păcatul sau cu suferințele din trecutul lor, și eu știu că nu sunt demnă de încrederea nimănui. Dar Isus este și El ne va iubi mereu, și numai El va spune întotdeauna lucrul cel mai potrivit. Biblia ne avertizează să nu privim unii la alții pentru mântuire, ci să privim doar la Isus. El nu ne va dezamăgi niciodată și chiar dacă trebuie să ne luptăm și să ne facem drum cu greu prin necazuri urâte în viața aceasta, El va fi alături de noi mereu. El ne va arăta drumul pe care să mergem pentru a trece prin tot întunericul acesta.”

Îmi tremura bărbia. “Cum de știi tu? Tu pari atât de perfectă! Și nu vād deloc cum ai putea tu să mă accepți pe mine!”

“Cheri, ascultă-mă! Trebuie să privești doar la Isus pentru acceptare, nu la mine. Eu sunt tot om și pot face greșeli.” Își împărtășea propriile slăbiciuni. “Mama mea era o femeie cu prejudecăți care critica mult, iar mie îmi era deosebit de greu să îi accept pe alții, în special bărbați.” *Tu? Să nu accepți? Imposibil!* Mărturisirea ei m-a surprins. “Cheri, eu sunt la fel ca tine, o păcătoasă salvată prin har!”

“Ei, haide! Te aștepti ca eu să cred că păcatele tale sunt la fel de rele ca ale mele?” Mi-am mușcat limba. “Cum poate Isus să iubească pe cineva ca mine? Nu are nici o logică!”

Ochii Donnei străluceau de un adevăr atât de minunat; zâmbetul ei era blând, adevărat și doar pentru mine. “Biblia spune cu claritate că toți suntem păcătoși, cu o disperată nevoie de un Mântuitor. Vestea bună este că Isus a murit pentru păcatele noastre, pentru toate păcatele noastre. Nimeni nu este exclus.”

“Aș vrea să pot crede asta,” am șoptit mai mult pentru mine decât către Donna.

“Este adevărat.” Am stat împreună să ascultăm muzica liniștită. Am închis ochii, iar cuvintele ei îmi răsunau în minte. Apoi ea a răs cu voce tare.

“Ce găsești așa de amuzant?”

“Trebuie să îți spun ceva. Sper să pot explica cum trebuie. Chiar vreau să îți arăt dragostea lui Dumnezeu. Dar nu îmi vine deloc ușor. Chiar vreau cu adevărat să te ajut să vezi cât de mult te iubește și te acceptă Isus. Cum te-a căutat ca pe o oaie pierdută până te-a găsit, fără să renunțe vreodată. Cum cerurile așteaptă cu răsuflarea întretăiată ca tu să vezi cât de mult te iubește Domnul. Cum vor sărbători ei toți când tu vei accepta dragostea Lui.”

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

“Dar nu îmi este deloc ușor... și mă tot duc la baie să mă rog și să Îi cer lui Dumnezeu să mă ajute. Să mă ajute să nu spun lucruri greșite, să te accept și să te iubesc în mod necondiționat pentru că acesta este felul în care ne iubește Dumnezeu pe noi toți. Intru acolo și mă plec pe genunchi. Nu vreau să îți descopăr persoana mea, ci să ți-L descopăr doar pe Isus.”

“Am crezut că ai vreo problemă la rinichi. Nu am mai întâlnit pe nimeni care să trebuiască să meargă așa des la toaletă ca tine,” am pufnit eu. Am râs amândouă.

*S-a rugat pentru mine? Uau!*

Uimirea mea s-a transformat în teamă. Această dragoste ciudată nu numai că aruncase semințe în interiorul zidurilor mele, dar una din ele chiar încolțise. *Dușmanul era înăuntru? Sau eram chiar eu? Puteam să nu am încredere în mine?* O tăcere stânjenitoare a căzut peste mine.

“Ți-e sete?”

“Da, ai ceva cu cofeină?” Am zâmbit, știind că nu avea și că și ea știa la rândul ei că eu cunosc răspunsul. Pe când intram în bucătărie, stomacul meu făcea zgomote.

Jake, cu nepotul și nepoata lui, erau încă în camera de zi jucând Uno. *Trebuie că jocul ăsta este strașnic*, m-am gândit eu. Stând la masă cu ei, era distractiv să îi ascultî cum se tachinau și se sâcăiau unii pe alții.

“Vrei să joci și tu cu Cheri?”

“Nu. Jocurile de cărți nu sunt pentru mine,” a spus Donna.

“Nu, mulțumesc.” Încă mă simțeam prea proastă ca să joc un joc, mai ales fără să fiu sub influența drogurilor.

“Eu am să strâng masa,” m-am oferit. Donna mi s-a alăturat în bucătărie. *Astea sunt lucruri normale*. O familie care se joacă, ia masa

împreună și apoi face curățenie. În copilăria mea, părinții luau întotdeauna masa în sufragerie, iar noi, copiii, în bucătărie.

Am terminat de spălat vasele în liniște, neștiind ce făcea Donna, pierdută în gândurile mele. Când am mers înapoi în camera de zi, Donna pusese o muzică nouă.

“Cântărețele sunt gemene,” a spus ea, înmânându-mi coperta casetei. Am admirat fotografia a două surori ce zâmbeau. Un val de tristețe a trecut peste mine. *Eu nu voi fi niciodată așa de apropiată de surorile mele. Dezastrul din familia noastră ne-a încurajat să concurăm unii cu alții, niciodată să ne iubim unii pe alții. Nu știu cum să mă schimb, nu știu dacă pot face față acestei schimbări, acestei recuperări. Of, aș vrea niște droguri!* Durerile fizice pe care le simțeam din cauza încercării de renunțare la droguri deveneau suportabile, dar o durere mult mai adâncă, o durere emoțională se trezea în mine. Exact ca după un accident, șocul se îndepărta făcând loc durerii să lovească în plin.

“Doamne, ajută-mă!”

“Ce ai spus?” m-a întrebat Donna.

“Oh, îmi cer scuze, gândeam cu voce tare! Cred că îmi este mult mai greu decât mi-am imaginat.” Am zâmbit. Nu știu de ce. Era tot ce puteam face ca să mă abțin să nu țip, să nu fug departe, cu disperare. Dar către ce? *Cum o să ies din ce am intrat? Voi fi capabilă să îndeplinesc o sarcină simplă fără să simt atâta tristețe, regret și durere? Mă voi simți vreodată normal? Voi fi vreodată normală? Orice ar însemna aceasta?*

“Ce ți s-a întâmplat după ce i-ai părăsit pe prietenii lui Tommy?” a întrebat Donna. Înțelesese că aveam nevoie de o întrerupere din gândurile mele chinuitoare.

# CAPITOLUL 14

Norocul a fost de partea mea pentru că un traficant de droguri local a devenit interesat de mine. Numele lui era Jimmy Speed. Era un tip scund, subțirel, cu păr uleios, de culoare închisă. Poate că fusese un băiat atrăgător, dar drogurile își pusese rămpăra pe el. În timp ce îmi oferea un adăpost, Jimmy Speed era înspăimântător. Câteodată stătea drogat zile întregi fără odihnă, hrană sau apă. Nu făcea nimic altceva decât să ia pastile. Ochii îi deveniseră sticloși, avea ticuri și deformații faciale incredibile, iar corpul lui tremura scuturat de spasme ca într-un atac de apoplexie, dar mai ușor, mai mult ca un șarpe. Paranoic, credea că era urmărit de oameni care vor să îl omoare. Vai, putea fi într-adevăr periculos! Îmi era foarte greu să îl calmez, să îl conving că era în siguranță.

“Într-o noapte Jimmy și un prieten al lui stăteau în bucătărie râzând și ciopleau litera X pe tablete de zaharină.”

“‘Tocmai am aflat că tipul care a cerut să cumpere două borcane de tablete albe este un polițist de la narcotice sub acoperire. Avem de gând să îi vindem aceste tablete de zahăr în loc de droguri. În felul acesta nu ne vor putea face nimic,’ râdeau ei în hohote.”

*“Aș vrea ca Tommy să nu fi fost la închisoare! Viața mea era ca mersul pe sticlă pisată. Jimmy și prietenul lui au cioplit pastile toată noaptea și în prima parte a după amiezii au plecat să vândă așa pretinsele droguri, poliției. Eu am plecat să lucrez la bar și m-am întors pe la orele 3 ale dimineții. Casa era cufundată în liniște. Spre încântarea mea, nu era nimeni acasă. Uau! Nu mai avusesem timp doar pentru mine însămi de tare multă vreme. Mi-am făcut o baie fierbinte și am plecat la culcare.”*

“M-am trezit cu o durere înfiorătoare. Ceva m-a lovit în față, iar ochii mi s-au lipit rămânând închiși. Pleosc! Am simțit sânge pe buze. Mi-am ridicat mâinile ca să îmi acopăr fața, dar nu am fost suficient de rapidă. Încă un pumn. Am încercat să mă răsucesc pe burtă, dar o greutate mare mi-a blocat picioarele. Am auzit țipete, dar nu era nimic inteligibil. Apoi am fost trasă jos din pat. Cine erau tipii ăștia?”

“‘Unde e? Unde e Jimmy?’ a țipat un bărbat îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele. Fața lui era schimonosită de furie și tremura. M-a izbit de pământ și m-a lovit în piept.”

“‘Nu știi unde e Jimmy,’ am răspuns plângând, târându-mă într-un colț. Am privit printre umflăturile de la ochi: doi bărbați. Unul era blond, musculos și furios. Celălalt era mai înalt, cu părul negru și ceva mai calm. Se simțea stânjenit de furia celuilalt. *Cine sunt tipii ăștia?*”

“‘Habar nu am. Nu mă amestec în treburile lui Jimmy,’” am spus către bărbatul brunet.

“‘Taci din gură!’ Blondul m-a lovit din nou, de două sau trei ori.”

“Am încercat să îmi trag răsuflarea. M-a apucat de păr și m-a aruncat în ușile dulapului. S-a întors și a început să arunce sertarele pe jos.”

“‘Caută peste tot!’ zbiera el. S-a uitat la mine încruntat. ‘Ori îmi spui unde este, ori te arestez.’”

“*Arest?* S-au limpezit lucrurile. Aceștia erau ofițerii de la narcotice sub acoperire cărora Jimmy le vânduse drogurile false. Frica m-a brăzdat, aproape dezintegrându-mă. Nu puteam să chem poliția. Ei erau poliția. Și nu puteau fi stăpâniți.”

“‘Cei doi indivizi au răsturnat apartamentul cu susul în jos țipând în continuu, amenințând cu închisoarea. Răsturnau totul pe podea și au cotrobăit prin toate sertarele, dulapurile și șifonierele. Dacă Jimmy avea sau nu droguri acasă, eu nu știam. Dar oamenii aceștia erau în stare să planteze ei, dacă nu găseau nimic.’”

“‘E în regulă, am găsit accesorii, o pipă,’ a spus blondul. ‘Pipa era o sticlă de vin transformată într-o lulea pentru fumat marijuana.’”

“‘Hei, chestia aia a fost adusă doar ca bibelou și nu a fost niciodată folosită pentru a fuma ceva,’ am protestat eu. Polițistul blond m-a îmbrâncit în dormitor.”

“‘Îmbracă-te! Ești arestată!’”

“În timp ce mă îmbrăcam, mi-am surprins imaginea în oglindă și mi s-a oprit răsuflarea. O suprafață imensă înroșită îmi umflase partea dreaptă a feței, un ochi era închis de cât de tare era umflat, iar buza îmi era crăpată. Pe cât de rău îmi arăta fața, pe atât de rău mă durea tot corpul. Blondul m-a smucit din fața oglinzii și mi-a pus cătușele.”

“M-au dus la închisoarea districtului Orange, unde un proces dura câteva ore. Șocul trecuse, durerea mă cuprinsese, și tot corpul meu țipa de revoltă împotriva loviturilor nedrepte pe care le promisem. Știam foarte bine că nu puteam spune adevărul despre ceea ce se întâmplase, așa că am tăcut.”

“‘Pipa este doar un ornament cumpărat din magazin. Nu a fost niciodată folosită pentru droguri,’ repetam întruna. După un control general pe tot corpul, m-au aruncat într-o celulă cu câteva femei mai în vârstă. *Oare din asta cum am să mai scap?*”

“‘Haide! Ai fost eliberată pe cauciune,’ a spus gardianul în dimineața următoare ajutându-mă să mă ridic. ‘Cum? Cine m-ar elibera pe mine pe cauciune?’ Pe stradă, oamenii nu se îngrijesc unii de alții în felul acesta. Dacă dispari într-o bună zi, oamenii pot vorbi despre tine câtva timp, dar nimic mai mult. *Asta e ciudat*, îmi tot frământam mintea. În liniște, l-am urmat pe gardian pe coridor și apoi în birou.”

# CAPITOLUL 15

Un bărbat în vârstă cu o înfățișare distinsă, îmbrăcat într-un costum gri și o cravată înflorată, s-a ridicat să mă întâmpine cu mâna întinsă în timp ce am intrat împiedicându-mă. Mi-a adus aminte de bunicul meu din Oklahoma cu păr grizonat și voce blândă.

“Bună ziua! Eu sunt un avocat din Newport Beach!’ A dat mâna cu mine. *Un avocat? Pentru mine?* ‘Am auzit de cazul tău și sunt revoltat de ceea ce ți s-a întâmplat.’”

“Da, și?’ Am așteptat să văd ce legătură aveau toate astea. Ce vrea bărbatul acesta de la mine?”

“Hai să mergem la mine la birou și să discutăm ce putem face pentru tine.’ M-a condus, uluită, de la sediul poliției. Trecând prin holul imens de la biroul lui, secretara mi-a zâmbit. M-am holbat la plante, la tavanele cu boltă și la ușa gravată și lăcuită. În interiorul biroului, cărți de la podea și până la tavan erau așezate într-o bibliotecă frumoasă, în zid, din lemn de stejar. Covorul de un maro deschis era atât de moale că mi s-au cufundat picioarele în el. M-am scufundat într-un fotoliu de piele albă și am savurat confortul luxos.”

“Vom avea nevoie de probe ale atacului comis asupra ta,’ a spus avocatul, scoțând la iveală un aparat de fotografiat. ‘Îmi dai voie să fotografiez vânătăile de pe fața ta și de pe corp? Acestea sunt dovezi ale violenței.’”

“Dă-i înainte!’ Am privit alături la o oglindă a cărei ramă era poleită cu aur.

M-am înfiorat când am văzut imaginea unei fete slăbănoage și pistruiate care mă privea din oglindă. Zonele înroșite pe care le văzusem ieri erau tot umflate, dar culorile se schimbaseră în vinețiu închis, negru și gălbui. Buza îmi era îngroșată, cu sânge uscat pe ea, iar ochiul era inflammat și iritat. Arătam de parcă scăpasem de la război.”

“De ce avem nevoie de probe?”

“Ca să dăm districtul în judecată, proprietarii clădirii că au permis polițiștilor să intre cu cheia lor de rezervă și secția de poliție.”

“Să dăm poliția în judecată?” Ideea aceasta m-a șocat. ‘O, da! Și ce vreți de la mine?’ Am așteptat în tăcere. El mi-a explicat etapele pe care trebuia să le parcurgem.”

“Te rog să îmi relatezi detaliat ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fost arestată,’ a spus el, scoțând din buzunarul de la piept un stilou elegant. Pe măsură ce eu vorbeam, el scria, apoi mi-a înmănat formulare ca să le semnez.”

“Ai nevoie de bani?”

“Cum?” Întrebarea mi-a captat atenția.”

“Procesul acesta este o chestiune sigură. Când totul se va termina, vei avea o mulțime de bani.”

“Dar asta se va întâmpla doar atunci, când totul se va termina.”

“Da, dar dacă ești în nevoie acum, bucuros îți pot oferi eu un împrumut, un avans.’ A zâmbit.”

“Am într-adevăr nevoie de ceva bani pentru a-mi plăti chiria. Cât mi-ați putea împrumuta?’ *Asta e prea frumos ca să fie adevărat.*”

“Ce spui de o sută de dolari?’ Înghițeam cu noduri în timp ce el și-a luat portofelul și a scos din el o bancnotă de o sută de dolari.”

“E bine.’ L-am privit suspicios. Cine este tipul ăsta? Mă tot gândeam în timp ce am semnat pentru bani. Trebuie să vrea și el ceva. M-a condus înapoi la apartament cu mașina. Nu a încercat să îmi facă nimic.”

“Dacă îți aduci aminte orice amănunte noi, te rog să mă suni imediat,’ a mai spus.

“În următoarele câteva luni de zile, aveam deseori vești de la avocatul meu. Vorbea despre proces de parcă îl câștigasem deja. ‘Este extrem de ușor,’ spunea el. Nu mă mai întreba dacă am nevoie de bani, acum mi-i dădea pur și simplu. Câteodată îmi dădea cincizeci de dolari, alteori o sută, și într-o ocazie, mi-a dat chiar trei sute de dolari. *Uau! Ce grozav!* Așa o bucurie simțeam! Un singur lucru mă neliniștea. Deveneam dependentă de el?”

“Să nu îți faci griji, sunt cu adevărat banii tăi și când procesul va fi câștigat, o să mi-i înapoiezi,’ mă asigura el. Iar eu l-am crezut.”

“Jimmy, care nu a fost prins niciodată, a început să vândă droguri pentru un traficant important din zonă.”

“De ce nu pot să merg și eu cu tine?” l-am întrebat odată pe Jimmy când se ducea acasă la traficant.”

“Pentru că tipul este paranoic în legătură cu noii veniți. O să explodeze dacă apare și tu cu mine.”

“Când, după multă vreme, Jimmy mi-a permis să merg, am înțeles nevoia de supraveghere atentă. Cantități mari de bani și droguri treceau prin casa aceea și comerciantul nostru avea de a face și cu un volum uriaș de bunuri furate – de la mașini la aparate de fotografiat.”

“Într-o zi când eram singură la Jimmy acasă, a ciocănit cineva la ușă. Deschizând ușa, am dat nas în nas cu traficantul care avea o față impasibilă. *Acum ce mai e?*”

“Ce vrei?” l-am întrebat. A trecut pe lângă mine, hotărât și în tăcere. Întorcându-se, a scos un pistol din haină și mă amenința cu el ținându-l la trei centimetri de fața mea. Mi s-au înmuiat genunchii și mi s-a încetșat mintea.”

“Tocmai am ieșit din închisoare. M-a mirosit careva și casa mea a fost vizitată de poliție. Știi ceva despre asta?” Vorbise fără întrerupere. ‘Dacă tu ești cea care m-a turnat, te omor, și numai pe tine, dar și pe familia ta.’”

“Dar eu...” A scos un carnetel mic din care a început să citească adresele unor membri de familie. Mi s-a tăiat răsuflarea. ‘De ce eu?’”

“A închis carnetelul și m-a privit cu furie. ‘Tu ești ultima persoană care a avut voie să vină acolo. Tocmai fuseși arestată, așa că probabil m-ai denunțat pe mine ca să scapi tu. Percheziția la mine acasă a fost ceva serios, iar poliția știa totul, inclusiv de lucrurile îngropate.’”

“Eu nu am spus nimic la nimeni. Jur! Nu știi cine te-a denunțat, dar nu am fost eu. Te rog, să nu le faci rău alor mei! Te rog să afli cu siguranță cine a făcut asta pentru că nu am fost eu.” Vorbeam în dodii căci mi se întunecase mintea.”

“Când o să aflu cine este vinovat, acela va fi ucis.’ Și apoi a plecat. M-am prăbușit pe podea și mă uitam la scândurile de lemn. Ce să fac? Să aștept? Imposibil. Dar dacă nu reușea să rezolve problema? Dacă avea să continue cu suspiciunile?”

“‘Traficantul acesta are oameni care au să afle pentru el cine a fost informatorul poliției, apoi acela va fi aranjat,’ m-a asigurat Jimmy în seara aceea. Mă simțeam ca un actor într-un film cu gangsteri prost realizat. Mintea îmi ticăia cu o sută de bătaï pe secundă.”

*“M-am săturat să îmi fie frică tot timpul. Este o prostie să dai în judecată poliția. Am văzut filme în care polițiștii omoară toxicomani fără nici un motiv. Acel ofițer blond era același gen. Acum m-am pricopsit cu acest traficant de droguri care crede că eu l-am denunțat la poliție. Numai dacă ar ști el ce mi s-a întâmplat mie cu poliția, doar asta să fi fost și nu aș mai avea încredere în poliție. Și ca și când toate acestea nu ar fi îndeajuns, locuiesc și cu un paranoic drogat care crede că toată lumea încearcă să-l prindă.”*

“‘La telefon!’ Jimmy mi-a întrerupt gândurile nebunești. ‘Este avocatul tău.’”

“Cheri, trebuie neapărat să stăm de vorbă. S-ar putea să trebuiască să renunți la proces. Până la urmă nu sunt sigur că putem câștiga.”

“‘Cum? De ce?’ Timpul s-a oprit în loc. N-o să se mai sfârșească niciodată coșmarul ăsta?”

“Se pare că problemele tale cu drogurile și în mod special ale lui Jimmy, complică lucrurile. De asemenea trebuie să rezolvăm problema ‘statutului limitărilor’ ceea ce înseamnă că nici măcar nu putem introduce acțiunea în justiție după ce trece un anume termen. Sunt și foarte presat de anumite cerințe care vin de sus. Se pare că trebuie să facem ceva și să facem foarte repede.”

Dependentă de banii lui; m-am scuturat de teamă. În tot acest timp el achitase partea mea de chirie și îmi dăduse bani de buzunar.

“‘Împrumuturile tale vor trebui să înceteze până vom decide ce direcție vor lua lucrurile cu procesul acesta. Pot să vin la tine să stăm de vorbă?’”

“‘Desigur.’ Mă cuprinsese panica. Ce o să mă fac?’”

“‘Vom ieși în oraș să luăm masa de prânz,’ a spus el și a închis.”

“Restaurantul de pe plajă avea vedere spre creste înspumate și un golf mic, buclat. Pescăruși se năpusteau asupra valurilor de un albastru verzui, mărginite de nisipul alb, dar nu mă puteam bucura de priveliște. Avocatul meu vorbea despre proces, despre acel an în general, și despre

cât de mult se atașase el de mine. Mă jucam nervos cu furculița în mâncare. Ce mă voi face acum fără acei bani? Ce voia avocatul?”

“‘Nu te pot lăsa fără nici un mijloc de întreținere,’ a spus el cu îngrijorare sinceră în voce. ‘Am o prietenă care te poate ajuta pentru o vreme. Până te pui pe picioare. Vrei să te întâlnești cu ea?’”

“‘Da, desigur,’ am răspuns simplu. *Dar ce îi pasă lui?* Nu aveam nici o îndeletnicire anume, dar poate că mă pregătea ea.”

“Am ajuns la o proprietate frumoasă și scumpă din Newport Beach. ‘Aceasta este Sandy,’ m-a prezentat avocatul meu în pragul ușii, apoi a plecat cu repeziciune. Sandy, o femeie mai în vârstă, ce purta un costum profesional, ruj de culoare deschisă și cercei grei, mi-a zâmbit și mi-a urat bun venit invitându-mă înăuntru. Ce voi face aici? Voi fi recepționeră? Cameristă, servitoare în acest loc luxos? Nu-mi puteam da seama.”

“‘Aceasta este o ocazie de lucru incredibilă pentru tine,’ a spus ea. ‘Vei câștiga o mulțime de bani pentru că ești așa de tânără și de drăguță.’ Am înghețat. ‘Dă-mi voie să îți explic despre ce este vorba.’”

“‘O, Doamne, scoate-mă afară de aici!’ Fusesem păcălită de avocatul meu care îmi înscenase totul. Sandy, în colaborare cu un grup de avocați, conducea un centru de prostituție pentru copii. *Nu pot să fac asta!*”

“‘La început procentajul va fi de 60/40,’ spunea ea. ‘Dacă vei munci mult, vei putea câștiga într-un final 75 de procente.’ S-a oprit afișând un zâmbet de încurajare. ‘Te vei descurca foarte bine!’ Buimacă și năucită, amețeala mă lăsase fără replică. ‘Primul tău client este pe drum. Eu trebuie să plec pentru că clienților nu le place să fie văzuți de multă lume. Voi reveni mai târziu.’ A plecat învăluită într-un nor de parfum, fermitate și finalitate.”

“Am amuțit în fața descrierii caracteristicilor slujbei. Cum o să ies de aici? Am alergat la fereastră neștiind ce să fac. Ușa era încuiată. Unde mă aflu? Oare aveam timp să evadez? Am căutat cu înfrigurare un telefon, fără succes, însă. Unde este acum un cuțit? Am început să disper.”

“‘Bing-bang! Inima mi s-a blocat, apoi a început să bată de parcă încerca să-mi spargă pieptul și să sară afară.’”

# 16

## CAPITOLUL 16

*Nu o să deschid ușa. Mi-am ținut răsuflarea în caz că ar fi putut să îmi audă respirația de afară. Te rog, pleacă de aici!*

“Este cineva acolo? Te rog, deschide ușa!”

“O cheie s-a răsucit în încuietoare și mânerul de la ușă s-a întors încetișor. Nu aveam unde să mai fug.”

“Scuze, am crezut că nu este nimeni înăuntru. Nu ai auzit când am sunat la ușă?” a spus un bărbat înalt, trecut bine de cincizeci de ani.”

“Nu, nu te-am auzit.” Gura îmi era așa de uscată că abia puteam vorbi.”

“E în regulă acum. Am intrat. Cum te cheamă?”

“Mi-am mușcat buzele. Nu o să-i spun cum mă cheamă. Nu o să-i spun nimic niciodată. S-a îndreptat spre mine și s-a așezat lângă mine. Arăta ca un doctor sau așa ceva, nu ca cineva care ar apela la serviciile unei prostituate care mai era și copil. Mi s-a făcut greață.”

“Ți-e teamă? Ești emoționată?” Vorbea ca un profesionist.”

“Da. Nu vreau să fac așa ceva,” am îngăimat.”

“E prea târziu. Am plătit deja pentru tine.” Vocea lui era blândă, încercând să pară înțeleghător. Și-a scos hainele încetișor, apoi a procedat la fel cu ale mele, mintea mea fiind total paralizată.”

“Dintr-o dată, cu o forță mult mai mare decât credeam că am, am început să tip. Atunci s-a oprit.”

“Nu am de gând să fac asta! Te rog să pleci! Te rog să pleci chiar în clipa asta!” Bărbatul s-a supus, supărat și tăcut. Eram uimită.”

“Mi-am adunat lucrurile și m-am îmbrăcat. Am lăsat un bilet pentru Sandy și pentru avocat: ‘Îmi pare rău, eu nu pot face așa ceva!’ M-am simțit o proastă și pe deasupra îmi era greață. De ce sunt așa de ușor de înșelat? De ce se poate profita de mine atât de ușor? Nu voi mai avea niciodată încredere în nimeni și nu o să mai fiu atât de proastă din nou. Am ieșit afară și m-am îndreptat spre strada principală. În ce direcție s-o

iau acum? Am început să fac autostopul. Și tocmai vorbisem de încredere și de a mă lăsa păcălită!

Donna ascultase cu umerii încordați și cu încheieturile degetelor albite, la mâinile încrucișate.

“Pfiu!” a oftat ea. “Unde ai ajuns apoi?”

“Înapoi cu Tommy, care fusese în sfârșit eliberat din închisoare.”

“Trebuie să te fi simțit tare în siguranță alături de el.”

“Ei bine, da, mai în siguranță decât pe cont propriu. A cumpărat o mașină de cincizeci de dolari, așa că pentru o vreme aveam unde să dormim.”

“Ai găsit vreodată un apartament?”

“Da. Cu Tommy din nou la lucru, vechea gașcă s-a reunit: Marele Bob, Angie, DeeDee, Johnny, Rick. Am închiriat împreună un apartament ieftin pentru că Marele Bob, deși în perioada de probă la serviciu, avea totuși un loc de muncă. *Vom avea o casă, poate chiar o masă la bucătărie pe care să mâncăm*, îmi imaginam.”

“Fantezia s-a spulberat de îndată ce apartamentul s-a transformat într-o casă a drogaților aproape în fiecare noapte. Cu persoane care veneau și plecau la orice oră, locul acela era în permanentă dezordine. Cea mai mare parte dintre aceștia veneau, împărțeau drogurile pe care de abia le cumpăraseră, apoi și le injectau și zăceau peste tot într-o stare de visare până se epuiza efectul.”

“Când se termina heroina, luau toți barbiturice, ceea ce cauza reacții de furie teribile. Se porneau bătăi. Câteodată aveau loc împușcături sau înjunghieri. În cele din urmă poliția a început să apară la apartament în fiecare zi.

“În fiecare zi?” a întrebat Donna. “Dar ce au făcut?”

“Doar au supravegheat zona. Au oprit omenii care se băteau pe străzi. Era un ofițer de poliție pe care nu-l voi uita niciodată.”

“Oamenii aceștia sunt niște ratați, nu trebuie să ajungi ca ei,’ mi-a spus el într-o zi.”

“Ce vrei să spui? Sunt la fel ca și ei.”

“Nu, nu ești! Nu pot să cred că ăsta este felul în care vrei să îți trăiești viața. Știu că poți mai mult decât atât. Dar va trebui să iei o decizie curând, pentru că ei te vor distruge.”

“Mă uitam lung la el. Zâmbea, având o privire în care nu era urmă de acuzare.”

“Știi, nu sunt chiar așa de străluciți. Fii atentă!’ a spus ofițerul în timp ce zâmbetul i se lărgea.”

“La ușa apartamentului, a ciocănit, după care a vorbit cu Tommy, puternic sub influența drogurilor. Tommy nu a putut ajunge până la ușă fără să se lovească de pereți.”

“Aș putea să te arestez, știi,’ a zis ofițerul.”

“Pentru ce?’ a întrebat Tommy pe un ton ridicat.”

“Pentru că ești sub influența drogurilor.’ Ofițerul s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul complice.”

“Dar sunt la mine în casă. Nu poți să mă arestezi în propria mea casă. Nu deranjez pe absolut nimeni. Mai mult, cum știi tu ce fel de droguri am consumat? Poate că am luat medicamente prescrise de doctorul meu.’ Tommy folosea cel mai bun limbaj avocătesc defensiv pe care îl cunoștea. El învățase mult despre legi în închisoare, dar cele mai multe despre cum să scape din situații dificile, nu cum să respecte legea.”

“Aș putea să te arestez pentru ...’ Ofițerul continua să vorbească făcând pași mici înapoi. Tommy își susținea cazul, relaxat și cu beligeranță.”

“Înainte de a-și da seama, Tommy ajunsese pe trotuar, proprietate publică.”

“Acum pot să te arestez, nu doar pentru că ești sub influența drogurilor, ci și pentru tulburarea liniștii publice.’ Fața lui Tommy se înroșise din cauză că țipase pentru a-și dovedi nevinovăția. Tulburarea liniștii publice putea fi foarte ușor de dovedit.”

“Politiștul îmi aruncă o privire. ‘Vezi cât de naivi sunt? Te rog, ai grijă de tine!’”

“Nu am unde să mă duc, nimeni căruia să-i pese de mine, nici o altă alternativă,’ am vrut eu să îi spun, dar nu am putut să o fac. Am ridicat ochii și am privit în altă parte.”

“Ofițerul supraveghea zona destul de des, întotdeauna verificându-mă înainte de a pleca, chiar dacă aceasta însemna să se furișeze la fereastra din spatele casei. ‘Ești bine? Te rog, pleacă de lângă oamenii aceștia. Poți avea mai mult de atât.’”

“Odată, când a apărut la fereastră, a observat o cutie de electricitate legată cu un cablu de umerasul de haine, ca să avem lumină. Administratorul ne întrerupsese de săptămâni întregi electricitatea. Umerasul de haine se încinsese, avea o culoare roșiatică și mirosea de parcă luase foc. Ofițerul a dat la o parte umerasul și a plecat mai departe. Puțin după aceea ne-am mutat. Nu l-am mai văzut niciodată. Ciudat, îmi lipsea. Posibil ca nu toți ofițerii de poliție să fie duri.”

“Poliția l-a arestat pe Tommy din nou pentru amenzi penale, încălcările regulilor de circulație și alte amenzi usturătoare. Eram disperată. Știam că nici unul dintre noi nu le putea plăti, așa că am apelat la prieteni să ne ajute, dar când drogații au bani, cumpără droguri. Ei nu îi împrumută pe ‘prieteni’ lor la nevoie.”

Am făcut o pauză.

“Este ceva în neregulă?” întrebă Donna, punându-mi încet mâna pe umăr. “Ce s-a întâmplat mai departe?”

Fața mea s-a îmbujorat instantaneu. *Sigur mă va disprețui după ce îi voi spune.* “Nu am mai spus la nimeni până acum ce s-a întâmplat după aceea. Dar acum vreau să spun adevărul despre cele întâmplate.” Mi-am întors fața rușinată. *Pot oare să continui?* am gândit eu.

Mâna călduroasă a Donnei m-a mângâiat pe umăr.

“Fosta prietenă a lui Tommy, Adrian, mama unuia dintre copiii lui, m-a sunat.”

“Îi voi plăti cautiunea lui Tommy cu condiția să pleci în acest weekend. O voi face doar dacă pot petrece acest sfârșit de săptămână împreună cu el.”

“‘Poftim? Ai înnebunit? Nu!’ Adrian tot încercase să se împace cu Tommy multă vreme. După un timp, știam că nu voi putea strânge banii necesari ca să plătesc amenzile. Îl voiam pe Tommy înapoi. Mă simțeam abandonată. Mi-am înghițit gelozia.

“Am format numărul lui Adrian. ‘Adrian, mai ești încă interesată să îl scoți pe Tommy din închisoare?’”

“Desigur, dar înțelegerea este că tu va trebui să părăsești orașul.”

“‘Bine. O să plec.’ Adrian, o prostituată cu popularitate și distribuitoare de droguri, avea banii necesari. Ea era singura șansă.”

“‘Cum voi ști că stai departe de oraș tot weekend-ul?’”

“‘Haide, nu exagera. Voi fi plecată. Promit.’ Nu aveam nicăieri unde să mă duc.”

“‘Am o cunoștință care părăsește orașul cu un grup de prieteni pentru tot sfârșitul de săptămână. Dacă te duci cu ei, o să îi plătesc cauțiunea lui Tommy.’”

“‘Cine sunt? Unde se duc?’ am întrebat.”

“‘Doar un grup de prieteni care se duc la Lacul Idlewild la sfârșitul săptămânii. Se duc în excursie.’”

“‘Bine.’ Excursia suna grozav.”

“‘Unde ești? O să trimit pe cineva să treacă pe acolo și să te ia,’ a spus ea. Oare râdea? I-am spus unde mă aflu și am așteptat pe cel ce trebuia să vină să mă ia. În următoarea oră m-am tot gândit la Adrian. Gândurile cu privire la ea îmi fierbeau în cap. Eram împotriva ei. De câte ori nu încercase să mă scoată din peisaj! *Depravată? Da, dar îl va scoate pe Tommy din închisoare. Gândește-te la asta!* mi-am ordonat singură.”

“Brrrrrrrrrr! O motocicletă Harley Davidson lustruită, cu apărătoare strălucitoare de crom și oțel accelera pe stradă în fața mea. Am deschis ochii larg. Uau! Apoi privirea mi-a căzut pe blondul musculos care o conducea, lustruit și el ca și motocicleta sa. Bărbatul bronzat, poate cu puțin trecut de treizeci de ani, era îmbrăcat cu o jachetă neagră de piele și și-a trecut degetele prin părul răvășit. *Uau!* Și-a ridicat pe frunte ochelarii de soare întunecați.”

“‘Hei! Tu ești Cheri?’ a strigat zâmbind prietenos.”

“Am încuviințat din cap, înghițind în sec. Nu puteam să fac altceva decât să mă holbez la el.”

“‘Grozav! Hai sus! O să ne distrăm!’”

## CAPITOLUL 17

“M-am strecurat în spatele lui înconjurându-i talia solidă cu brațele și respiram în pielea coaptă de soare a jachetei lui. Vântul era cald umplându-mi plămânii și suflând nepăsător în părul meu. Motorul zumzăia pe asfaltul gri și am călătorit o bună perioadă de timp în liniște. Mă furnica pielea, atât de teamă cât și de încântare. Aici, aplecându-ne la curbe, strecurându-ne printre mașini, simțind cerul și vântul și forța acestui motociclist, purtată cu rapiditate în spatele motocicletei care se îndrepta cine știe unde, m-am simțit cuprinsă de o senzație de libertate amețitoare pe care nu o mai simțisem niciodată.” *E grozav!* m-am bucurat eu.

“Ne-am oprit la un local A&W ca să luăm masa de prânz. Îndreptându-mă spre ușă, am putut observa însemnul de pe spatele jachetei lui – o cruce de Malta cu un craniu în partea de sus și o sabie care o străpungea de sus în jos. Un alt însemn dedesubt afișa numele bandei din care făcea parte – o bandă de motocicliști. Un tremur de frică mi-a străbătut tot corpul, dar l-am înăbușit cu repeziciune. *Haide! Pare să fie un tip de treabă!* M-am calmat.”

“‘Numele meu este Scottie,’ mi-a spus motociclistul meu. ‘Probabil e inutil să îți mai spun că trăiesc pentru motociclete, în special pentru cele de marca aceasta,’ și a făcut semn arătând spre motocicleta lui. ‘Acum mă îndrept spre un loc de tabără să mă întâlnesc cu grupul meu la adunarea anuală.’”

“‘Pentru ce vă întâlniți?’ am întrebat curioasă, dar stăpână pe mine.”

“‘Ca să ne distrăm și să inițiem noi membri. Sunt persoane care vin cu motocicletele de pretutindeni.’”

“‘Ce vrei să spui prin a iniția noi membri?’”

“El a schimbat subiectul. ‘Deci ai trăit în zona asta toată viața ta?’ a spus el mușcând adânc din hamburger-ul său. A împins în fața mea o porție uriașă de cartofi prăjiți, punând și mai multe întrebări.”

“Am mâncat și iar am mâncat. Nu puteam să îmi aduc aminte când mâncasem ultima dată. Terminând cu masa de prânz, ne-am urcat iar pe motocicletă lui. Scottie a căutat în rucsacul lui și a scos la iveală droguri.”

“‘Uite aici! Ia astea!’ a spus el. *Mi le-a oferit sau mi-a ordonat? Mai contează?*”

“Călătoria a început să se scurgă încet. Odată ce drogurile și-au făcut efectul, îmi pierdeam luciditatea când și când. Câteodată simțeam că alunec de pe motocicletă și făceam eforturi ca să stau trează. Era o bătălie pierdută. De fiecare dată când mă trezeam, Scottie îmi dădea să iau altceva. Pentru șase ore, m-am ținut de spatele jachetei lui într-o ceață întunecoasă.”

“M-am trezit din nou când Scottie a rulat încet motocicletă intrând într-o zonă frumoasă de tabără, umbrită de copaci uriași. Aerul avea un miros curat și te îmbia cu parfumul conurilor de pin. Nu mai fusesem niciodată într-o excursie. Ce distracție! Ochii mi s-au limpezit și încercam să mă concentrez. Sute de bărbați, femei, băieți și fete și chiar și câțiva copii mici mi-au acaparat privirea încetoșată. Cei mai mulți dintre ei, chiar și copiii, purtau gecă de piele sau de blue-jeans. O convenție a motocicliștilor? Nu mai văzusem niciodată atâtea motociclete și atâția motocicliști adunați într-un singur loc; erau probabil în jur de 300 de motociclete parcate peste tot.”

“M-am dat jos băjbâind de pe scaunul cald și mi-am întins picioarele amortite. Mi se împleticeau și mă dureau. Auzind râsete, m-am îndreptat spre locul unde era grupul principal, înconjurat de mese de picnic încărcate cu butoiașe de bere rece.”

“‘Vino înapoi! Nu pleci nicăieri decât dacă îți spun eu că poți să mergi,’ a strigat Scottie.”

“‘Cum? Cu mine vorbești?’ M-am întors uluită. *Crede că are dreptul să îmi spună mie ce pot și ce nu pot să fac? Am să petrec aici acest sfârșit de săptămână, dar nu sunt iubita lui sau nimic de genul acesta.* Am izbucnit. ‘Pot să mă duc oriunde vreau, tu...’ M-am oprit din respect pentru Donna.”

“Următorul lucru pe care îl știu este că o lovitură m-a trântit la pământ sub un pin tânăr și nu foarte înalt, spatele fiindu-mi asaltat de valuri de durere.”

“*Cine se crede tipul ăsta? N-o să scape cu una cu două dacă mă mai lovește vreodată.* M-a cuprins furia. Trebuia să mă apăr; de el, de orice. Ridicându-mă cu greu, sprijinindu-mă de copac, am lovit cu pumnul cât de tare am putut în bărbia lui Scottie. Toată tabăra părea că înlemnise și chiar unii din cealaltă parte a locului mă sfredeleau cu privirea.”

“Scottie, ai de gând să îi permiți acelei... să te trateze așa?”

“Obscenități înfiorătoare se puteau auzi de peste tot. Pumnul lui Scottie m-a lovit direct în față, forța loviturii izbindu-mă din nou de copac. Am alunecat în jos pe trunchiul pinului și am zăcut rănită pe acele care se uscau pe jos. Îmi țiuiam urechile și nu mă puteam concentra. Deși tot corpul îmi urla să rămân acolo, nu am putut. Toată nedreptatea pe care o suferisem în viața mea până în acel minut mi s-a perindat prin fața ochilor și am simțit că văd roșu. N-o să mai îndur nimic!”

“M-am târât în sus strâmbându-mă de durere. M-am năpustit cu toată forța la fața lui Scottie. El a început să rădă și mi-a îndepărtat pumnul în lateral. Și din nou m-a lovit trimitându-mă înapoi sub copac. Zăcând acolo, am simțit sânge în gură. *De unde vine?* Acum nici un pic de durere, ci numai furie, mi-a întunecat imaginea.”

“Răsetele oamenilor m-au înconjurat, dar toate păreau că vin de departe. M-am ridicat și de data aceasta, dar mult mai încet. M-am aruncat asupra lui lovind cu amândoi pumnii. Am văzut negru în fața ochilor când l-am auzit râzând și mai tare.”

“Deodată s-a oprit, m-a înhățat de gât și m-a ridicat puțin de la pământ lovindu-mă în plină față. Am auzit o voce, a mea, țipând, când am lovit copacul a treia oară. De data aceasta am alunecat la pământ și am rămas acolo. *Haide! Ridică-te!* Se auzea o voce dinăuntru, dar nu mă puteam mișca. Mușchii mei încercau în zadar să se contracte.”

“‘Rămâi odată acolo unde ești!’ a avertizat vocea lui Scottie. Undeva, niște bărbați râdeau și făceau glume pe seama acelei ‘fetițe curajoase’. Mi se injectaseră ochii de furie.”

“‘Am să te învăț eu să te porți ca nevasta mea. Te admir. Ai să fii una foarte pricepută.’”

“Felul în care grupul acesta privea lucrurile, mă uimea. Nu mi-am dorit niciodată așa de mult să rănesc pe cineva, cum îmi doream să îl rănesc pe el. L-aș fi ucis dacă aș fi putut. Și acum, după toate cele

întâmplare, câștigasem admirația și respectul acestui grup pervers. Mi s-a întunecat mintea.”

“Când mi-am revenit, corpul îmi țipa de durere. M-am ridicat cu precauție în poziție șezând, odihnindu-mi capul de copacul peste care căzusem. Mi-am atins fața. Au! Durea fiecare locșor. Mă usturau rănilor de pe buză și o tăietură de pe obrazul drept, iar nasul mi-l simțeam deformat. Aș putea avea o fractură? Fața îmi era umflată și cucuie imense se puteau simți peste tot în partea din spate a capului. Și ochii îmi erau umflați.”

“Te simți bine?” Scottie s-a aplecat deasupra mea, cu vocea lui obișnuită și prietenoasă. ‘Sper să te simți mai bine în curând. De acum încolo, ar fi înțelept să mă ascuți și să te supui, bine?’”

“Bine.’ Mi-a trebuit toată forța din lume ca să pot spune asta. ‘Ai ceva care să calmeze durerea?’”

“Odihnindu-mă în liniște pentru ceva timp, am auzit un urlat de groază. Țipătul unei fete. Din ce parte venea? De partea cealaltă a taberei, un grup de bărbați și de femei țineau ținută la pământ o fată care se zvârcolea. Când mi s-a limpezit privirea, am tresărit de spaimă. Era de vârsta mea sau chiar mai tânără. Părul ei lung și blond era acoperit de praf și mizerie de pe jos, iar hainele rupte îi atârnavă bucăți pe mâinile și picioarele subțiri. ‘Dați-mi drumul,’ implora plângând. Un bărbat gras și murdar a pălmuit-o peste față și a violat-o.”

“‘Scottie!’ Am ținut cu glas răgușit. ‘Ajut-o! Cineva s-o ajute! Oprăți-i!’ Întreaga adunare râdea.”

“‘Taci din gură și vezi-ți de treaba ta!’ Scottie zâmbea.”

“‘Scottie, trebuie să faci ceva!’ Și mai mulți oameni se adunau să urmărească scena violului. Era un adevărat coșmar! ‘Scottie, te rog. Nu putem să lăsăm să se întâmple așa ceva. Haide, salvează-o!’”

Scottie m-a înșfăcat de cap cu o respirație fierbinte și violentă și m-a tras la câțiva centimetri de față lui.

“‘Dacă vrei să îi iei locul, dă-i înainte! Dacă nu, atunci taci din gură! Să nu mai suflă o vorbă despre ea! Nici măcar să nu privești în direcția aceea!’ Pe urmă, m-a împins înapoi.”

“Rece ca moartea, mușcându-mi limba, sufeream pentru ea. Deja era înconjurată din toate părțile de oameni. Nu puteam suporta. ‘Trebuie să o ajuti, te rog!’”

“Scottie a sărit în picioare, m-a lovit într-o parte și apoi în piept, în timp ce mă prăbușeam. Apoi, apucându-mă de păr, m-a târât printre copaci până la un loc mai retras. Suportând zgârieturi pe piele, am încercat să mă țin de mâna lui ca să diminuez durerea ce o simțeam la cap, dar nu am reușit.”

“Dacă nu taci din gură, ai putea s-o sfârșești moartă. Nu-mi vine să cred cât ești de proastă! Pentru zilele care au mai rămas o să stai exact în locul acesta,” a strigat el. Aruncându-mă la pământ, a pornit înapoi spre tabără.”

“De ce nu am fugit? M-am tot întrebat de atunci. Puteam să aud glume și râsete din tabără ajungând până la mine. Când și când o auzeam pe fata aceea și apoi țipetele unei alte fete i se alăturau acesteia. Deci asta era inițierea. Am zăcut plângând până când am ațipit.”

Am sărit din somn când un bărbat a început să mă frece pe spate. Era întuneric.

“Scottie a zis că aş putea să mă culc cu tine.”

“Poftim?” M-am zgribulit cuprinsă de groază.”

“Ei bine, spune-i lui Scottie că eu am zis NU!” Am închis ochii îngreșoată. O pală de vânt a făcut să îmi fie frig.”

“Zece minute mai târziu, Scottie a venit la mine și m-a lovit în piept. Trona deasupra mea complet dezbrăcat în bătaia lunii, cu o armă argintie în mână. Deși fața îi era mascată de întuneric, puteam să simt iritarea de care era cuprins.”

“Când spun cuiva că poate să se culce cu tine, atunci el poate să se culce cu tine!”

“Nu!”

M-a prins de păr, lovindu-mă cu pistolul, apoi mi l-a lipit de tâmplă.

“Ești proprietatea mea. Aș putea să teucid și nimănui nu i-ar păsa. Ești un nimic. M-ai auzit? Asta e ordinea lucrurilor aici. Numărul unu, motocicletele mele; doi, banda mea, și ultimul, femeile mele. Ești a mea. Aici nu ai păreri și nu ți se aude vocea. Ai să înveți să faci parte din acest grup.”

“Nu!” am șoptit tremurând. *Nu ai decât! Omoară-mă!* Mă durea corpul, dar nu asta era explicația. *Nu mă mai supun abuzurilor, mai ales celor sexuale.* Am închis ochii și am așteptat.”

“Scottie a pășit într-o parte. Am deschis încet ochii.”

“‘Îți plac jocurile? Mie îmi plac. Hai să ne jucăm!’ A scos gloanțele din pistol.”

“Sfâșiindu-mi pantalonii, m-a scuturat ca pe o păpușă făcută din cârpe, zbierând. Atunci mintea mi s-a blocat.”

“Învățasem foarte devreme în viață să mă detașez atunci când lucrurile deveneau prea bizare sau dureroase. Evadam undeva în minte, undeva unde eram în siguranță. Se părea că Scottie își dăduse seama de asta, pentru că m-a apucat de față și m-a scuturat până mi-am recăpătat concentrarea, cerându-mi să-l urmăresc cu atenție.”

“‘Știi ruleta rusească?’ A scos toate gloanțele din pistol cu excepția unuia singur. Apucându-mă de picior, l-a tras de sub mine și mi-a înfipt pistolul în corp.”

“‘Așadar accepți? Sau va trebui să trag?’”

“Doar mă holbam la el.”

“Clic!”

“Mintea mă părăsise. Mi-am mai amintit încă puține lucruri.”

“‘Ce vrei să fac, Rob? Să o omor?’” Scottie părea că vorbește cu președintele adunării locale a Hesienilor. Le-am auzit pașii îndepărtându-se în noapte, iar râsul lor lăsa în urmă o dâră de cuvinte murdare. ‘E dură.’”

“Am alunecat din nou în imaginar. Învățasem ca atunci când eram violată să nu mă gândesc la abuz. Ce rost avea? Nu puteam să schimb nimic. Prin detașare puteam să mă despart de durere, atât cea fizică, dar mai ales cea sufletească. Dar durerea fizică nu era nimic în comparație cu durerea din sufletul meu. Niciodată nu a fost.”

“Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te fi simțit,” a spus Donna, aplecându-se înainte și ținându-mi mâna în mâinile ei.

“Nu cred că mi-am dat voie vreodată să simt pe deplin impactul aceluia act de violență.”

Donna a deschis gura să spună ceva, dar a ezitat.

“Spune!”

“Când vorbești despre îngrozitorul abuz pe care motociclistul acela l-a comis asupra ta, abuz care ar schimba pe oricine pentru totdeauna sau care chiar ar ucide, vorbești de parcă ai povesti despre o excursie neplăcută

la care ai participat – una pe care nu ai recomanda-o, dar nimic mai mult. Mă auzi?”

O sorbeam din priviri, iar ochii ei erau plini de îngrijorare și tristețe. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. “Cred că e din cauza dezintoxicării de droguri,” am spus eu printre suspine.

“Singură am învățat să nu simt, să nu gândesc și să nu las să se vadă nici o reacție cu privire la abuzurile din jurul meu. Așa a fost dintotdeauna. Singurul motiv pentru care nu am fost violată sau poate chiar ucisă a fost modalitatea de apărare pe care mi-am însușit-o foarte bine. Dacă aș fi plâns și m-aș fi rugat de indivizii aceia, nu aș fi câștigat respectul pe care îl căpătasem. Cu ei, dacă poți să rezisti abuzurilor sau dacă la rândul tău abuzezi pe alții, ești respectat. Acel respect m-a ocrotit să nu experimentez o violare și mai mare. Și, da, știu că această întâlnire brutală, demonică, cu acei oameni, mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Nu mă mai pot uita la oameni ca la ceva bun, în general, și nu mă mai cred în siguranță printre oameni. Iluziile de siguranță pe care mi le făceam au încetat. Fărăma de inocență și de neștiință care îmi mai rămăsese în sufletul deja sfâșiat, era distrusă. Rămăsese numai un gol adânc.”

“Cum ai scăpat de ei?” a întrebat Donna.

# CAPITOLUL 18

Scottie a venit înapoi mai târziu, în aceeași noapte.

“Plecăm. Dacă nu te scot de aici, ai să fii omorâtă. Odată ce o să ne întoarcem la Los Angeles o să te învățăm lucrurile pe care trebuie să le știi ca să stai în viață.”

“L-am ajutat să strângă lucrurile. Era sub influența intensă a drogurilor și îi era foarte greu să gândească limpede. Într-un sfârșit, toate lucrurile erau legate pe motocicletă lui și am ieșit afară din tabără. Mi-a dat și mie mai multe tablete, pe care le-am înghițit bucuroasă; ele aveau să mă ajute să evaderez într-un fel. Mai puțin să fug de durere! Fiecare dâmb și piatră de pe drum îmi înghiontea și înțepa corpul.”

“Trebuie să fi fost trei sau patru dimineața când Scottie a părăsit drumul principal și s-a oprit într-un loc unde campase o familie.”

“‘Aici este o familie campată!’ am protestat eu. Când ești în mijlocul pustietății și se oprește lângă tine o motocicletă Harley Davidson, este normal să te trezești din somn. ‘Știi cum arată fața mea? La tine te-ai uitat cum arăți? Nu putem rămâne aici!’”

“‘Nu!’ a exclamat Scottie batjocoritor. ‘Și ei au nevoie de ceva educație, la fel ca și tine.’ În timp ce Scottie și cu mine descărcam sacii de dormit și armele, familia din apropierea noastră, precipitată, dar fără să atragă prea mult atenția asupra lor, și-au strâns lucrurile, și-au luat copiii și au plecat. ‘Asta e educația!’ a urlat Scottie la ei printre înjurături și blesteme. Ei au început să împacheteze și mai repede. Și eu mă aflam în pericol, dar nu îmi făcea nici un bine să mă gândesc la asta. Trebuia doar să am toată atenția trează ca să reacționez în caz că ar fi fost nevoie, sau să mă păstrez în siguranță.”

“Ziua următoare ne-am trezit, am împachetat și am mers înapoi la Long Beach. Scottie m-a dus la el acasă, prezentându-mă ‘nevastei’ lui, prietena lui, Linda. Se presupunea că ea o să îmi ofere educație, iar eu trebuia să o ascult, să îi urmez indicațiile, să nu pun întrebări și să nu

răspund nimic. Nu era deloc încântată să apar și eu la ea în casă, dar părea să fie obișnuită cu astfel de situații.”

“Ziua următoare, Scottie a plecat devreme lăsându-mă cu Linda. Cele trei zile cât a stat el plecat, eu m-am odihnit. Linda mi-a asigurat o cantitate incredibilă de droguri și medicamente ca să îmi ușureze durerea. Eram lucidă în anumite momente și încercam să ajut cu treaba în casă, dar ea nu era deloc vorbăreată, nu cu mine. Erau întotdeauna o mulțime de motocicliști în jurul casei, așa că am păstrat distanța nedorind să fiu observată.”

“‘Ieșim în oraș,’ a anunțat Scottie, când s-a întors. ‘Ajut-o să se îmbrace. Arată ca o...’ Foarte rar mi se adresa direct când Linda era prin preajmă. Enervată, mi-a dat să pun pe mine câte ceva din hainele ei.”

“Ne-am oprit în fața unui local deocheat din Long Beach, parcare fiind înțesată de motociclete. Grupuri de persoane care râdeau și se aflau sub influența stupefiantelor, își pierdeau vremea printre motociclete. Mă puteau răni, dacă nu chiar omorî, fără să aibă vreo remușcare. Mi-am îngustat privirea în lumina orbitoare. Nu aveam nici un dubiu. *Și asta făcea parte din procesul meu de învățare?* Am gemut. Scottie ne-a condus înăuntru, mi-a spus să mă așez în spate la masa de lângă piscină și a plecat cu Linda.”

“Am stat acolo holbându-mă la pânda verde de pe masă, ascultând clipocitul mingilor în apă, căci niște bărbați se jucau în piscină.”

“Cel puțin cincizeci de motocicliști împreună cu ‘nevestele’ lor umblau hai-hui în jurul meu. Stăteam acolo fără să încerc să scap, privind la toate. *Scottie o să mă omoare înainte să se încheie chinul ăsta. Nu există nici o scăpare.*”

“Apoi atmosfera s-a schimbat dintr-o dată. Peste tot se agitau persoane ascunzând lucruri, șoptind și făcând curățenie.”

“‘Ce se întâmplă?’ am întrebat. Scottie era în fața mea, strecurându-mi un pistol în palme.”

“‘Nu!’ Nu pusesem niciodată mâna pe un pistol.”

“‘Ascunde-l,’ a ordonat el. Am luat pistolul cu mâini tremurânde și l-am ascuns la spate, în pantaloni. Am rămas înțepenită acolo, tremurând.”

“Ușa de la intrare s-a deschis și poliția a intrat înăuntru. Poliția? *O, nu! Am o armă asupra mea! Pentru ce o fi fost folosită? Era arma unei crime?* Îmi era frică de motocicliști. Și îmi era frică și de poliție.”

“Rob, șeful bandei, m-a apucat de mână. ‘Vino cu mine, repede!’”

“M-am retras într-o parte. *De unde a apărut?* Ultima dată când îl văzusem era la tabără stând lângă Scottie în timp ce acesta juca ruleta rusească. ‘Dispari de aici!’”

“‘E în regulă! Vino după mine!’”

“M-am ridicat și l-am urmat repede afară printr-o ușă din spate, la locul de parcare din spate. ‘Ai pistolul?’ m-a întrebat el. De unde știa el că e la mine? Am încuviințat.”

“‘Bun! Vino după mine la mașină! Când intrăm în mașină, pune pistolul în compartimentul pentru mănuși.’ Încă îmi dădea indicații când am auzit pași venind de după colț.”

“‘E poliția! Poartă-te ca și cum ai fi la întâlnire cu mine!’”

“*Nu!* M-a tras aproape de el și a început să mă sărute. Mi se învârtteau mințile. Ce fac eu aici!? Ah! Poliția se va arăta de după colț, iar pistolul este tot la mine în pantaloni!”

“Un polițist, am crezut eu, m-a apucat de părul de la spate și m-a azvârlit într-una din mașinile parcate în spatele meu. Apoi l-am auzit pe Scottie strigând.”

“‘Când ți-am dat voie să fii cu tipul ăsta, ai spus NU, dar acum te găsesc cu el în parcare. Am terminat cu tine. Nu ai pic de personalitate. Ești un nimic. De acum înainte, aparții grupului.’”

“‘Duceți-vă și aduceți niște bere,’ a spus Scottie unor tipi care stăteau în apropiere. ‘O s-o dăm afară!’”

“Nu!”

“M-a lovit în cap, apoi în piept. Nu puteam respira și mi-a țâșnit sânge pe gură.” *Trebuie să fiu foarte grav rănită.* ‘Linda, adu-o acasă la BJ!’ Știam că BJ era șeful național al bandei, dar nu mai fusesem la el acasă înainte. În drum spre casa lui am leșinat.”

“‘Uite aici, ține astea, o să ai nevoie de ele!’ Linda s-a aplecat asupra mea cu o mână plină de pastile și cu fața radiind. *Se bucură că sunt pe cale să fiu violată. Sunt în sfârșit luată de pe capul ei!* Furioasă, am luat toate pastilele. Știam că aveam nevoie să nu fiu deloc conștientă. Mintea mi-a fost invadată de imagini brutale cu cele două fete de la tabără, violate, bătute și apoi, bărbații urinând pe ele. În seara aceasta, eu voi fi victima.”

“Drogurile și-au făcut efectul scufundându-mă într-un colț întunecat și ferit al minții. *Pleosc!* O palmă peste față m-a readus la prezent. Un bărbat înalt cu păr lung, blond nisipiu, îmbrăcat cu aceeași jachetă de blue-jeans de care aveau toți, stătea deasupra mea.”

“De acum înainte vei primi ordine de la mine. Ridică-te!”

“Stând în șezut pe podea, am încercat să mă ridic, dar nu am putut. Luasem prea multe tranchilizante. ‘Nu! O să îți pară rău dacă o să mă atingi,’ am avertizat. ‘Nu ai idee cu cine ai de a face!’”

“‘Taci din gură!’ M-a lovit din nou. ‘Vei asculta ordinele mele sau ale oricui altcuiva care se află aici în seara asta. Îi vei servi pe toți. Dacă vor o bere, ceva de mâncare sau o bucățică din tine, asigură-te că vor primi. Înțelege?’ M-a apucat de haine și m-a tras în sus.”

“S-a întors spre Linda. ‘Este epuizată. Dă-i ceva întăritoare! O vor scoate din starea asta!’”

“Linda s-a întors cu o mână de tablete albe, amfetamine și energizante. Mi le-a vârat în față.”

“‘Ia-le!’ a spus BJ.”

“M-am holbat la ele cu privirea tulbure. *Nu, o să le păstrez!* Știam ce avea să aducă noaptea aceea. Și nu doream să fiu trează când avea să se întâmple. M-am întins după un pachet de țigări, am scos învelișul de celofan de pe ambalaj, am turnat pastilele în el și le-am plasat cu grijă în suport pentru mai târziu.”

“Camera devenise extrem de liniștită. “

“BJ m-a lovit peste față. ‘Să iasă afară de aici toată lumea!’ a strigat el.”

“Gemeam și suspinam pe podea în timp ce toți ceilalți își strângeau lucrurile și plecau.”

Donna a oftat. Mila înflorea în ochii ei. Dar unde era acuzarea? Condamnarea? După toate astea, cum puteam să fiu atât de proastă? Nu făceam altceva decât să dau de bucluc tot timpul! Cum putea să suporte ea așa ceva? Dar nu am vrut să fiu așa destrăbălată. Nu am dorit eu să ajung o toxicomană. Nu am vrut decât să fiu în siguranță și să fiu iubită. Putea ea să vadă asta? Un sentiment ciudat m-a străbătut din nou și nu puteam să mă debarasez de el. *Să fie dragoste?*

# CAPITOLUL 19

“Donna, putem să mai facem o plimbare? Mă simt copleșită numai când vorbesc despre acele două săptămâni. Imaginile sunt încă foarte aprinse și sunt speriată.”

Donna s-a ridicat și mi-a întins mâna să mă ajute să mă ridic din scaun. Dar mai mult decât atât, acceptarea și dragostea ei erau o strângere calduroasă care mă ajutau să ies din trecutul meu. Ea, însă, nu avea cum să știe toate lucrurile acestea.

Umbrele învăluiau acum vârfurile pinilor, în timp ce noi mergeam de-a lungul coastei. *Ce a fost aia? Era cineva în spatele acelui copac?* Știam că dacă ar fi fost un motociclist, ar fi sărit afară la mine să mă facă fărâme. Pădurea care doar cu câteva ore înainte mă făcuse să respir adânc și să mă bucur, acum mă umplea de spaimă. Respirația îmi era scurtă și sacadată.

Mergând spre un copac căzut, m-am așezat pe scoarța lui adâncită, pierdută în gânduri. *Doamne, te rog descoperă-mi-Te și mie! Am nevoie să știu că ești aici. Am și eu nevoie să mă știu o dată în siguranță. Îmi doresc atât de mult să știu că ești cu adevărat, că mă iubești!*

*Cum poți de fapt să mă iubești cu tot gunoiul ăsta care e viața mea? Și cum aș putea eu vreodată să fiu normală? Nu știu nici măcar cum trebuie să mă comport în nici o situație, dacă nu sunt drogată! Nu am nimic de valoare, nu fac nimic și nu știu nimic care să valoreze ceva! Am făcut numai ce am crezut că așteaptă de la mine toți cei din jurul meu, pentru a supraviețui. Doamne, eu nu am pic de valoare...*

O pasăre frumoasă a fâlfâit din aripi în zbor spre o creangă la câțiva zeci de centimetri de unde stăteam eu. Ramura subțire se clătina și se legăna în timp ce pasărea își scutura penele, începând să se curețe cu ciocul. Puteam să o ating. *De ce oare, nu îi este frică de mine?*

Răspunsul mi-a venit în minte rapid și blând ca și pasărea în zbor. Nu îi era teamă pentru că Dumnezeu îi purta de grijă. Dumnezeu o păstra în siguranță.

*“Și te voi păstra și pe tine în siguranță, Cheri!” El mă va ține în siguranță.*

Un torent de veselie m-a inundat și am vrut să sar de pe buștean și să strig de bucurie, dar pasărea era încă acolo. Nu voiam să o sperii. *Era o prostie să cred că am auzit vocea asta interioară? Nu!* Îmi era prea teamă ca să o întreb pe Donna, dar eu știam că fusese reală.

Am tras adânc în piept aerul de pădure, umplând fiecare locușor gol din plămânii mei. Aerul era proaspăt, iar umbrele deveniseră jucăușe. Pădurea era din nou frumoasă. Pasărea și-a întins aripile.

*La revedere! Mulțumesc!* Pasărea a plecat într-un rotocol albastru de pene și vioașie. *Folosește Dumnezeu natura ca să ne învețe despre El?* m-am întrebat. *Bineînțeles că da. Tocmai a făcut lucrul acesta.*

“Dumnezeu ne-a oferit atât de mult, și singurul lucru pe care îl avem noi de făcut este să acceptăm,” a spus Donna, aproape pentru ea însăși. Stătea pe o piatră mare acoperită de licheni, savurând la rândul ei, frumusețea din jur.

Privind în jur la ramurile verzi care dansau în bătaia vântului și la iarba suierătoare, am fost de acord. Dacă în mod oficial nu putea accepta, inima știa cum să o facă. O căldură interioară mă susținea. *Sunt în siguranță!*

“Pot să îți spun ce s-a întâmplat în continuare?” Ne-am continuat plimbarea.

“Da. Cum ai făcut să scapi de ei?”

“Noaptea aceea s-a transformat într-o ceață totală și am leșinat. Următorul lucru de care am fost conștientă era lumina zilei și toată lumea plecată. Toți, cu excepția lui BJ și a Lindei. Deschizând ochii, am rămas întinsă pe podea ascultând conversația lor. *Sunt în siguranță sau nu?* De obicei, îmi dădeam seama repede, dar acum eram confuză.

“Bună dimineata, soare!” a spus BJ, tipul cu păr nisipiu, când mi-a văzut ochii deschiși. Ciudat, nu a menționat nimic altceva despre noaptea trecută, în afară de glumele pe seama mea că împachetasem pastilele în celofanul de la țigări și mi le ascunsesem în sutien. ‘Ești cu adevărat curajoasă.’”

“O să locuiești aici. Dacă ai nevoie de ceva, cere-i Lindei. O să mă asigur că nu te rănește nimeni. Nu mai ascuți de Scottie, ci numai de mine. O să te învăț eu cum să te porți ca să nu fii omorâtă.’ Parcă eram un oaspete cu invitație.”

“Ascultând ceva vreme, știam că trebuia să îmi joc rolul sau nu mai scăpam niciodată cu viață de acolo. Zâmbeam când zâmbea el, încuviințam în momentele potrivite și chiar râdeam la glumele lor deloc hazlii de altfel. În timp ce nu existau zăbrele la geamuri sau gardieni înarmați blocând ieșirea, locul era o adevărată închisoare. Trebuia să fiu foarte atentă cum îmi plănuiam evadarea, căci dacă eram prinsă, totul era pierdut. Nu aș mai fi căpătat din nou grația lor.”

“Următoarele câteva zile m-am purtat ca o păpușă făcând tot ce mi se spunea, și chiar cu entuziasm. Mă purtam de parcă chiar îl plăceam pe BJ. Ori de câte ori erau prin preajmă ceilalți indivizi, stăteam aproape de el. Nimeni nu se gândea să îi conteste autoritatea. Nimeni, cu excepția Lindei. Se purta urât cu mine și mă privea încruntată, cu maxilarele încleștate. Cui aparținea ea acum, nu aș fi putut spune, dar îl plăcea pe BJ și mă ura pe mine. ‘Mi-e dor de prietenul meu!’, am spus într-o dimineață pe când eram împreună, singure.”

“‘Ai un prieten?’ Asta fusese tot ce aveam nevoie. ‘Vrei să te întorci la el?’”

“‘Aș vrea eu să pot!’”

“‘Putem să aranjăm ceva,’ a spus ea, devenind brusc prietenoasă. ‘O să te ajut să îți pregătești evadarea.’”

“‘Dar o să te bată că m-ai lăsat să scap.’”

“‘O să mă descurc eu cu asta!’ M-am holbat la ea nevenindu-mi să cred. Avea ea motivele ei să se poarte așa.”

“Speranțele îngropate au năvălit acum la suprafață. Reprezentam o amenințare și dorea să mă știe plecată pentru totdeauna. Cât despre mine, nu aveam nici cea mai mică intenție de a-i lua locul sau de a duce o viață ca a ei. Detestam să fac parte din banda de motocicliști. De vreme ce eram lăsată foarte des în grija Lindei să mă supravegheze, am așteptat. Într-o dimineață au plecat toți motocicliștii. Noi discutam oarecum stângaci.”

“‘Repede! Ridică-te și ieși!’ mi-a șoptit Linda după ce trecuseră cincisprezece minute. ‘Asta este șansa ta! Grăbește-te!’”

“Recunoștința mi-a împrăștiat temerile. Am zâmbit, am înghițit cu noduri și am zbughit-o pe ușă afară.”

“Pfiu!” a exclamat Donna. “Te-ai întors la Tommy? Ieșise într-adevăr din închisoare?”

“Da. Am găsit drumul înapoi și pentru un timp am stat ascunsă.”

“Îți era teamă că te vor urmări?”

“Oh, am avut cele mai îngrozitoare coșmaruri, chiar dacă eram îmbuibată cu droguri. Visele erau mereu la fel. Scottie apărea din spate, mă apuca de păr și mă arunca la pământ. Deodată, sute de motocicliști mișunau în jurul meu, toți murdari, beți și aprinși de patimă. Ei mă trăgeau de-a lungul unui câmp spre un grup mare de sălbatici. Mă trezeam țipând, știind ce avea să se întâmple în continuare. Dar mi-am înăbușit sentimentele nelăsându-le să îmi bântuie mintea, ignorându-le. Trebuia să supraviețuiesc.”

“‘Of, ce idioată!’ a strigat Tommy când i-am spus ce mi se întâmplase! În timp ce era vânat de furie pe Adrian, mă disprețuia că fusesem atât de proastă. ‘Când trăiești pe stradă, trebuie să fii isteț ca să supraviețuiești. Eu aș putea să vând și cuburi de gheață în Alaska, dar tu... ce naivă!’ Ei, dacă mă disprețuia sau nu, cel puțin cu el mă simțeam mai în siguranță, numai dacă ar fi reușit să nu mai fie arestat din nou! Nu a reușit. Curând, a fost arestat pentru posesie de bunuri furate, și cum fusese eliberat condiționat, avea să fie închis pentru multă vreme. Eram din nou pe cont propriu.”

“Am telefonat acasă, nu prea știam exact de ce. ‘Cheri?’ A răspuns sora mea mai mică, Becky. ‘Unde ești? Slavă Domnului! Pot să vin să stau cu tine?’”

“‘Cum?’ am întrebat, luată prin surprindere. ‘Ce s-a întâmplat cu soțul tău?’ Avea numai cincisprezece ani.”

“‘L-am părăsit. Când ne-am despărțit, am fost așa de furioasă, că am dat cu pumnul într-o ușă de sticlă și m-am tăiat la braț destul de adânc. A fost necesar mai mult de două ore ca să mă coasă. E pe cale de vindecare, dar eu sunt complet răvășită. Cheri, nu pot să stau acasă în halul ăsta. Nu

știu ce să fac și nici unde să mă duc. Voi ieși pur și simplu pe stradă. Am nevoie de timp să îmi revin. Te rog, pot să vin să stau cu tine?”

*“Dar sunt eu însămi pe străzi. Ea nu are nici cea mai vagă idee despre cum e viața mea. ‘Desigur!’ am spus, cu un atac de zel. O să fie grozav să am aproape pe cineva din familie care mă dorește. Ea are nevoie de un loc liniștit, iar eu am nevoie de ea. Dar unde vom sta?”*

“Am reușit să storc un împrumut de la proprietarul clubului unde lucram, ca să închiriez un apartament. Becky s-a mutat cu mine. Era mic, dar era doar al nostru. Mi-am făcut griji în legătură cu ea, că nu ar trebui să vadă cum e în realitate viața pe străzi și că luam droguri. Câteodată prindea câte un fir, dar mă păzeam de ea, încercând să o fac să se simtă bine. Ne petreceam tot timpul la distracții și aveam mereu pe cineva invitat la noi sau locuri în care să mergem.”

“Într-o zi ușa apartamentului s-a deschis. Becky se înapoiase devreme. Așezată pe podea, având mâna legată cu un garou de cauciuc și un ac înfipt în venă, am panicat și am încercat să ascund totul smulgându-mi practic acul afară, dar nu am fost suficient de rapidă.”

“‘Ce faci?’ a țipat la mine. ‘Este ceea ce cred eu că este? Îți injectezi heroină? De cât timp ai început să iei heroină? Trebuie să te oprești!’”

“Lasă, că este totul în regulă! Nu e așa un mare lucru!’ Ea continua să țipe, neauzind un cuvânt măcar din ceea ce spuneam eu. ‘Dă-mi mie chestia aia!’ Mi-a smuls acul din mână și l-a zdrobit de podea, rupându-i vârful.”

“‘Hei, ce faci?’”

“A înșfăcat punga de heroină și a alergat spre baie.”

“‘Becky, nu! Nu este a mea. O vând pentru cineva.’ A golit punga în vas. ‘Știi cât costă toată pudra aceea?’ Până să mă audă pe mine, heroina se dizolva în toaletă, cu nici o posibilitate de a fi recuperată. Și nici pentru relația noastră nu mai rămăsese nici o cale de salvare. Îi pierdusem respectul.”

“A trebuit să lucrez ore suplimentare să câștig banii pe care trebuia să îi achit furnizorului. Becky începuse și ea să lucreze în cluburi. Uram să o văd acolo, expunându-se unor oameni bolnavi, dar nu aveam nici o altă opțiune pe care să i-o pot oferi, iar banii ne erau de folos.”

“Mi-a plăcut foarte mult timpul pe care l-am petrecut împreună, dar Becky era mult mai sociabilă decât mine și nu mai eram întotdeauna binevenită în grupul ei de prieteni noi. Petrecea foarte mult din timpul ei cu proprietari de cluburi și alți oameni cu bani. Eu simțeam că locul meu nu este acolo.”

“Într-o noapte, în timp ce lucram amândouă, fostul meu soț, Wayne, a intrat în club. Nu-l mai văzusem de când plecase la marină.”

“‘Cu ce te ocupi acum?’ l-am întrebat.”

“‘Sunt șofer de camion și chiar acum transport o încărcătură la New York. Hei, n-ai vrea să vii cu mine?’”

“‘Ba da, dar așteaptă să îți spun sorei mele unde plec și vin înapoi,’ am spus încântată și gata de aventură.”

“‘Tocmai și-a făcut apariția Wayne. Ți aduci aminte de el? Se duce la New York și plec și eu cu el.’”

“‘Cum?’”

“‘O să mă întorc în câteva zile.’”

“‘Vreau să merg și eu,’ a răspuns ea râzând.”

“Am mers împreună în biroul patronului. ‘Plecăm la New York,’ i-am spus noi.”

“‘Dacă plecați înainte de terminarea turei voastre, sunteți concediate,’ a răspuns el, încercând să sune foarte serios.”

“‘Ne dăm demisia. Ne vedem când ne întoarcem.’ Am alergat amândouă afară, râzând ca niște copii.”

“‘Aveți grijă!’ a strigat managerul după noi. Știam cu toții că nu ne va concedia. Eram tinere și foarte bune pentru afacerea lui.”

“Călătoria spre New York a fost lipsită de evenimente, exceptând faptul că Wayne avea un partener care conducea și el. Acesta a plăcut-o pe Becky foarte mult, ceea ce a deranjat-o la început, dar pe urmă a realizat că el o să îi plătească toate mesele, țigările și chiar i-a cumpărat cadouri mărunte când făceam opriri cu camionul.”

“‘Hai să ne oprim aici!’ am implorat noi. Milele se întindeau fără sfârșit.”

“‘Nu! Am un termen limită. Nu avem timp să ne oprim. Trebuie să duc încărcătura asta la New York în trei zile. Uite aici,’ a spus Wayne deschizând un săculeț plin cu droguri. ‘Fă o excursie cu astea!’”

“‘O, da!’ a fredonat Becky. A pus o pastilă în gură. ‘Ce efect au pastilele acestea?’ De la incidentul cu heroina, se obișnuise cu multe. Sub efectul stupefiantelor, călătoria a trecut parcă în zbor.”

“‘Bine ați venit în New York!’ am citit în timp ce camionul se avânta cu viteză spre centrul statului. ‘Pregătiți-vă de distracție! Stăm numai o singură noapte aici, apoi plecăm înapoi,’ a spus Wayne. Când am ajuns la destinație, a închiriat o cameră de motel pentru noaptea aceea. Becky și cu mine am sărit afară amortite și împleticindu-ne. Stătusem înțepenite în camion zile întregi.”

“‘Cum? Haide, te rog!’ se ruga Becky. ‘Abia am ajuns aici. Hai să ne distrăm puțin! Am auzit de un club de noapte în orașul ăsta, care este grozav! Hai să mergem și noi!’ La motel, mi-am făcut duș și am început să mă pregătesc pentru a ieși în oraș când am auzit-o pe Becky strigând de afară.”

“‘Nu-mi pasă ce spui. Nu ai nici un drept să îmi spui unde să mă duc sau ce să fac.’ Vocea ei era înfierbântată. *Cu cine vorbește?* Nu era Wayne. Îmbrăcându-mă cu repeziciune, am deschis ușa. ‘Dacă mă mai lovești vreodată, ești mort. Auzi?’ Vorbea cu colegul lui Wayne, sus în cabină. Becky a aruncat din cabină afară, pe pământ, micile noastre legături cu cele câteva lucruri pe care le aveam. Apoi a ieșit din camion, uitând de înălțimea la care se afla și a căzut.”

“‘Am plecat de aici. Nu încerca să ne urmărești, că am să chem poliția.’ Și-a șters mâinile pe pantaloni, s-a uitat în sus și m-a văzut pe mine. Era roșie la față precum un fruct de rubarba.”

“‘Merg pe jos până acasă. Vii și tu?’”

## CAPITOLUL 20

“‘Cum? Mergi pe jos până acasă? Ți dai seama că suntem în New York? California înseamnă acasă. Și asta e la vreo 4.800 de kilometri distanță de aici.’”

“Becky se îndrepta încet în josul străzii. ‘Așteaptă!’ În mod straniu, mergeam în spatele ei tropăind cu pantofii mei înalți, încercând să o prind din urmă.”

“‘Hai să cumpărăm o apă minerală și să ne plănuim următoarea mutare,’ am spus eu, văzând o stație de camioane cu un mic centru alimentar. Am râs. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum aveam să ne întoarcem acasă, dar asta era aventura. Becky era hazlie și îmi plăcea să fim împreună. Vom fi lipsite de pericole? Aceeași întrebare, mereu prezentă, mi-a dat de gândit. Acum o aveam și pe sora mea mai mică în grijă. ‘Cred că vom merge acasă pe jos. Trebuie să am grijă de tine să fii în siguranță,’ i-am spus eu.”

“‘Asta e o glumă,’ a chicotit Becky. ‘Eu sunt mult mai precaută decât tine.’”

“‘Bine, fie cum zici tu!’ Avea dreptate. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere o hartă și să traseze drumul de întoarcere. Eu aș fi eșuat. Bând din apa minerală, stăteam la masă discutând despre situația noastră. ‘Cum o să facem noi asta?’ am întrebat eu.”

“‘O să facem autostopul.’ Doi bărbați de la o masă alăturată ne priveau.”

“‘Fetelor, voi două aveți noroc. Noi mergem la Ventura, California. Doriți să călătoriți cu noi?’ Unul dintre ei s-a aplecat spre noi.”

“‘Da,’ am spus eu mirată, zâmbind. Am bătut palma cu Becky.”

“La început, totul a fost plăcut. Șoferul cu care călătoream eu era hazliu, puneă întrebări și spunea glume. Dintr-o dată, comentariile lui au început să devină răutăcioase, iar glumele fără perdea. M-am neliniștit.”

“‘O să te învăț să fii partenera mea de șoferie.’ Unul dintre bărbați a făcut cu ochiul.”

“Nu vrei să fii ‘tanti șoferița de camioane?’ mă tachina Becky când opream, după ce i-am spus că mă simțeam înfricoșată.”

“Visul mi-a devenit realitate,’ îi răspundeam eu râzând. Bărbatul mă ținea de mână în timp ce parcurgeam kilometri întregi de asfalt luminat doar de razele farurilor, cântând cântece populare de dragoste. Când îi obosea vocea, lua un pahar de cafea gol și cânta în el. Îi amplifică vocea, spunea el.”

“Deși erau insuportabili, ne puteam descurca. Puteam să fim acasă în câteva zile. A doua zi de dimineață, devreme, ajunsesem la Ohio. Proptită de unul dintre șoferi în cabina strâmtă, făceam eforturi să stau trează. Trebuie să stau trează. Nu am încredere în indivizii ăștia. S-ar putea ca Becky să aibă nevoie de mine. Moțaiam. Becky călătorea cu celălalt șofer, în cabina lui.”

“Oprește!” a strigat șoferul lui Becky către al meu, scoțând capul pe fereastra cabinei. A călcat frânele. Ploua cu găleata și roțile lăsau urme negre pe asfaltul ud. ‘Fie renunți, fie te dai jos. De tine depinde.’ Șoferul lui Becky țipa la ea. *O, nu!*”

“Eram înconjurați de lanuri întunecate de porumb care foșneau sinistru, lanuri de porumb care se întindeau la nesfârșit. N-au să ne arunce afară și să ne lase aici, nu?”

“De parcă nu ai mai fi făcut asta niciodată până acum!’ mă burzuluiam la Becky înghiontind-o în timp ce priveam camioanele suierând în depărtare. Am izbucnit amândouă în râs și am început să mergem mai departe pe autostrada înmuiată de ploaie.”

“Făcând autostopul pe drum, majoritatea ofertelor primite era de la bărbați care se ofereau să ne ia cu ei în schimbul unor favoruri sexuale. Când își dădeau seama că asta nu avea să se întâmple, ne abandonau în mijlocul străzii.”

“Până la urmă a oprit un bărbat care părea cu adevărat îngrijorat și ne-a luat cu el. *Da, grozav*, m-am gândit eu. Înainte să oprească el, eu și cu Becky tocmai servisem masa.”

“Vă este foame?”

“Nu,’ am răspuns eu pe un ton jalnic de parcă mi-ar fi fost foame, dar nu voiam să îl deranjez. ‘Nu vorbește serios. Nu ne este foame, sincer. Abia am mâncat,’ a adăugat Becky.”

“‘Nu te cred. O să oprim.’ ‘Nu, chiar glumeam,’ am încercat și eu să îl conving. El a insistat, așa că și eu și Becky am luat două mese în mai puțin de o oră. Eram sătule de-a binelea.”

“‘Îmi pare rău că nu vă pot lua decât pentru 160 de kilometri, fetelor,’ ne-a spus el. În spatele acelei cabine, avea un pat mic. Extenuate, eu și Becky am decis să dormim cu rândul ca să ne asigurăm că nu ne îndepărtăm de la drumul arătat de hartă. Becky a dormit prima.”

“‘Șoferul părea să fie un om de treabă. ‘Vă mai pot duce încă 80 de kilometri în plus dacă o luăm pe alt drum,’ a spus el. Am găsit drumul acela pe hartă și nu se abătea de la direcția noastră de mers. ‘Bine,’ am fost eu de acord. Becky nu o să știe.”

“‘Drumul avea numai două benzi și nu era deloc circulat. *Asta nu prea arată cum trebuie.* Apoi, o ramură de copac a atins plafonul camionului în timp ce mergeam mai departe, trezind-o pe Becky.”

“‘Unde suntem?’ a întrebat ea înșfăcând harta.”

“‘Am luat-o pe o scurtătură,’ am liniștit-o eu.”

“‘Dacă drumul ăsta ar fi pentru camioane, copacii nu ar fi atins plafonul acestuia.’”

“‘*Are dreptate. Inima a început să îmi bată tare.*’”

“‘Întoarce în clipa asta sau oprește ca să ne dăm jos!’ a strigat Becky speriată.”

“‘Calmează-te! Sunteți în siguranță. Vă promit că vă duc la destinație. Drumul acesta nu este foarte circulat, dar încerc numai să vă ajut și să vă duc mai departe.’ ‘Pot să pun pariu: cât de departe?’ a țipat Becky. ‘Lasă-ne să coborâm în clipa asta!’”

“‘Promit să vă las unde doriți să ajungeți fără să fie vorba despre ceva dubios la mijloc. Dar nu aici. Nu trec multe mașini pe drumul acesta și o să fiți blocate aici.’ Ne-am calmat și într-un final am putut să stăm de vorbă cu el. Era o persoană foarte plăcută care nu făcea glume sau propuneri indecente. Din timp în timp, însă, câte un copac atingea cu crengile acoperișul cabinei.”

“‘Eu o iau în altă direcție aici,’ a spus el într-un târziu părăsind drumul acela și intrând pe o autostradă. ‘Aici ne spunem la revedere. Sunteți obosite?’ Mai încăpea vorba?!”

“Eu și Becky ne-am privit una pe alta, apoi ne-am uitat la el. *Ia să vezi! Acum o să încerce ceva!*”

“‘Nu, ascultați-mă,’ a spus el cu fruntea încrețită, ‘vă voi plăti o cameră pentru o noapte ca să vă puteți odihni și îmbăia înainte să porniți în călătoria care v-a rămas de făcut. Eu nu rămân, nu vin peste voi!’ Ne holbam la el, uimite.”

“Și a făcut întocmai cum zisese. A închiriat o cameră la motel pentru noi, ne-a dat bani pentru masă și a plecat. ‘Mulțumesc pentru că ai fost atât de bun cu noi,’ am vrut să spun, dar nu am putut. Omul a dispărut în josul străzii și nu-l voi uita niciodată.”

“‘Hei, Becky,’ am spus a doua zi de dimineață uitându-mă pe hartă. ‘Suntem aproape de Bethany, Oklahoma, unde locuiesc bunica și bunicul, părinții tatei.’”

“‘Într-adevăr?’ Ochii lui Becky au început să strălucească. ‘Uau!’ Am sunat la informații.”

“‘Alo, bunica?’ am spus după ce am aflat numărul lor. După voce, era dezamăgită că eram eu la telefon, dar nu i-am spus lui Becky. Ea nu îi întâlnise niciodată și credea că ne iubesc cum orice bunici își iubeau nepoții, dar eu știam mai bine. Ne-au îndrumat spre casa lor.”

“Ca să ajungem acolo, am mai făcut de două ori autostopul. Prima călătorie începuse bine, dar curând s-a instaurat sentimentul acela binecunoscut, de nesiguranță. Altă spaimă. Cerând să mergem la toaletă, am mers înăuntru, am așteptat și apoi ne-am cățarat pe geamul de la toaletă și am fugit ascunzându-ne în tufișuri. Următoarea mașină care ne-a luat, ne-a dus până la ușa lor.”

“Cioc! Cioc! Ușa s-a deschis. Becky și cu mine stăteam acolo murdare și obosite, încălțate cu pantofi cu talpă înaltă și fețele încărcate cu fard de obraz, ruj de buze și mult fard de pleoape.”

“‘Sunteți doar în trecere, nu-i așa?’ a întrebat bunica forțându-se să zâmbească.”

“‘Da, da. Nu rămânem aici. Aveam doar nevoie de ajutor să ajungem acasă.’ *Stai liniștită, vrăjitoare bătrână*, bombăneam eu în gând. *Nu o dezamăgi pe Becky.*”

“În seara aceea, în timp ce stăteam întinsă pe un pat improvizat în dormitorul liber, am auzit o voce care părea să se certe cu cineva. ‘Nu o să

ne asumăm responsabilitatea pentru ele,’ spunea bunica la telefon. Cu cine vorbea? ‘Ei bine, nu avem de gând să plătim pentru ele ca să ajungă acasă,’ tuna vocea ei de gheață.”

“După două zile, bunicii noștri au primit bani de la tata ca să ne trimită acasă.”

“‘Ne descurcăm și singure!’ le-am spus eu. Dar conștiința nu le permitea să ne lase să plecăm așa pur și simplu. Conștiința, nu afecțiunea, a fost ceea ce i-a făcut să nu ne ceară să plecăm. În final, ne-au fost date bilete de autobuz din Oklahoma spre California. Călătoria a fost lungă, dar eram în siguranță.”

“‘Data viitoare când ieși hotărârea să mergi acasă pe jos, să mă consulți și pe mine.’ Am izbucnit amândouă în râs.”

“Odată ajunse la apartament, am deschis înștiințarea de evacuare. Cu petreceri zgomotoase și vânzări de droguri, nu era o surpriză, ci doar o chestiune de timp.”

“‘Vino ‘și stai cu mine în Hollywood,’ a propus Becky. Se muta la o prietenă. Am stat cu ea o perioadă, dar nu m-am integrat în grupul ei de prieteni și am plecat. Tristețea a năvălit peste mine întocmai ca o durere de măsea. Pentru prima dată mă simțisem așa de legată de cineva, nu mai eram atât de singură și pierdută.”

Donna și cu mine ne apropiam de casă, întorcându-ne din călătorie. “Acum te mai vezi cu ea?”

“Nu foarte des. Mi-e dor de ea. De atunci, nimic nu a mai fost la fel. Când ne întâlnim spunem glume și râdem, dar totul este diferit.” Am apreciat la ea faptul că a întrebat. *Se pare că ea mă înțelege.*

Intrând în casă, am auzit râsete dinspre camera de zi. Acolo înăuntru, familia era încă reunită, spunând povestiri, glumind unul cu altul și râzând împreună. *Exact așa ar trebui să fie un cămin. Este atât de călduros, atât de plăcut! Oamenii de aici sunt în siguranță și țin unii la alții. Se bucură fiecare de compania celuilalt. Voi avea și eu vreodată așa ceva? Fața mi-a devenit rigidă și...*

O aură de albastru mi-a străfulgerat mintea. Mi-am adus aminte de pasăre și am început să zâmbesc.

# CAPITOLUL 21

“Continuă-ți povestea!” m-a îndemnat Donna, dornică să asculte. Dimineata următoare am ieșit afară pe terasa din spate ca să stăm de vorbă. “Te-ai mutat cu sora ta la Hollywood, dar nu ai rămas acolo multă vreme. Cum a fost la Hollywood?”

“Ciudat, dar în cea mai mare parte, ca oriunde altundeva. Sora mea și prietena ei au închiriat un apartament într-o clădire veche ce făcuse cândva parte din podoabele orașului. Un lift cu porți de fier trebuia acționat manual ca să pornească. *Exact ca în filme*, m-am gândit eu. Locuința era compusă dintr-o cameră de zi mică în care se afla un dulap imens cu două uși. Noaptea, se trăgea în jos un pat de pe perete, transformând camera în dormitor.”

“Ultima noapte pe care am petrecut-o acolo, m-am pregătit de lucru la club, mi-am împachetat lucrurile, am dat de mâncare cățelușului nostru și am mers în baie să îmi aranjez părul și să îmi aplic fardul. Exact când îmi desfăceam bigudiurile, cățelul mi-a alergat la picioare dezechilibrându-mă. Lovind cu mâna setul de bigudiuri de pe policioară, am vărsat soluția acidă pe picior.”

“Au!” a tresărit Donna.

“Mi s-a topit pielea, apoi s-a umflat formând o flictenă roșie. Am alergat la frigider pentru gheață. Nimic. Unt? Nu. Durerea îmi invadase piciorul. Aveam nevoie de ceva urgent. Dar unde să mă duc? Am ciocănit la ușa vecinilor să împrumut puțin unt sau gheață. Am auzit voci prin ușă, dar nu a răspuns nimeni. Am ciocănit și mai tare. S-a făcut o liniște ca de mormânt, în timp ce oamenii alergau în toate direcțiile vorbind în șoaptă.”

“Ușa s-a deschis câțiva centimetri. Un ochi m-a cercetat curios.”

“Ce dorești?”

“Sunt vecina de alături. Abia m-am mutat aici. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar m-am ars la picior. Aveți cumva niște unt sau poate gheață?”

Este o arsură gravă.’ M-am grăbit încercând să spun totul înainte ca ușa să se închidă.”

“‘Ai nevoie... de ce anume?’ m-a întrebat el enervat. ‘Suntem în mijlocul unei filmări.’”

“‘Ce vrea?’ am auzit pe cineva în spate blestemând.”

“‘Cred că vrea niște unt,’ a râs un altul.”

“‘Vrei niște ulei? Avem din belșug!’ Și mai multe râsete.

“‘Bine, așteaptă aici,’ a spus bărbatul de la ușă. ‘O să îți aduc niște unt și gheață.’”

“Când a plecat, ușa s-a deschis ceva mai mult. Un studio cu un pat imens în mijloc era inundat de lumini de la reflectoare și întesat cu fete slabe în nud, mirosind a ulei de piele. Am rămas cu gura deschisă de uimire. Deci ăsta e Hollywoodul. Gheața și untul mi-au fost fluturate în față. Zdrang! Ușa s-a închis. Mi-am lăsat rănilor în grija doctorului.”

“Când am plecat de la sora mea, am fost din nou pe cont propriu. Deși pierderea companiei ei mă străfulgera cu asprime, nu puteam rămâne cu ea. Eforturile pe care le făceam să mă adaptez grupului ei erau mai rele decât singurătatea fără ea. Lumea pe care o văzusem era bolnavă, abuzivă și falimentară moral. Nimeni, nicăieri, nu părea o persoană bună. Supraviețuirea era cea mai bună speranță pe care o aveam; am încercat să evit să fiu rănită. Nu mă puteam gândi la viață, puteam doar să reacționez în fața ei, păstrându-mă în siguranță.”

“‘Și pe urmă unde te-ai dus?’ a întrebat Donna.

“Am trecut din loc în loc până l-am întâlnit pe Don. Era drăguț, liniștit și mă plăcea. ‘Vreau să am grijă de tine,’ mi-a mărturisit el. Petreceam din ce în ce mai mult timp împreună.”

“Cum era Don?”

“Era veteran al războiului din Vietnam și oarecum ciudat. Îi plăcea să arate cicatricile pe care le avea din război și să vorbească despre Vietnam. Când i-am văzut cicatricile mi s-a oprit respirația. Întreg corpul îi era acoperit cu urme ca niște creștături lungi și cu un aspect foarte neplăcut. Ajunsese în bătaia focului unei mitraliere sau îi explodase o grenadă în față? Don nu spunea niciodată nimic despre asta. Glumind, schimba povestea de fiecare dată. “

“‘Te rog spune-mi ce ți s-a întâmplat,’ l-am implorat într-o zi.”

“Păi... bine. Într-o zi când mergeam singur prin junglă am fost atacat... ’ A început să râdă.”

“De cine?”

“De un roi de albine uriașe!”

“Fugi de aici!”

“Da. Îți vine să crezi? Este jenant să spui asta. Alți veterani au atâtea povești îngrozitoare de război, iar eu am roiul de albine. N-o să spui nimănui, nu-i așa?”

“Nu,’ am spus încă râzând. Atacul nu fusese deloc amuzant. Trebuie să fi fost înspăimântător și aproape că l-a omorât. Dar nu este o poveste de război, de brevetat.”

“M-am mutat cu Don și memoria mi se transformă într-un amestec pestrît. Ne drogăm și dădeam petreceri cu prietenii lui. El de fapt avea o slujbă și nu trăia pe stradă, nici nu făcea parte dintre cei pe care îi cunoșteam eu. Luându-mi și eu un serviciu normal, lucram într-o fabrică la o presă de perforat. Mă descurcam bine, presupun, cu excepția unui singur lucru. Proprietarii fabricii ne puseseră să ne lipim pe vârfurile degetelor niște lamele de protecție pentru că nu existau uși de siguranță care să țină mâinile la distanță de matriță. Dacă nu-mi scoteam mâinile la timp, mașina creșta lamele respective, nu degetele mele.”

“Asta era bine,” a observat Donna. “Ai încă toate degetele, deci ce s-a întâmplat?”

“Ei bine, am stricat prea multe lamele protectoare, fiind prinse de mașină și tăiate și am fost concediată.”

“Ai stat mult timp cu Don?”

“M-a cerut în căsătorie. Ce fel de căsătorie sau angajament a fost, nu am nici o idee. Desigur, mai fusesem căsătorită cu câțiva ani înainte, la treisprezece ani, dar nu fusese mare lucru. De ce nu? Cu el aș fi fost în siguranță și aș fi avut o casă. M-ar părăsi și el? Nu m-am gândit la asta. Când m-am dus acasă și le-am spus alor mei, au fost încântați și s-au implicat imediat în pregătirea aranjamentelor de nuntă. Am savurat atenția primită din partea mamei și timpul petrecut cu ea și cu tatăl meu vitreg și chiar cu bunicii mei.”

“Câți ani aveai?”

“Cincisprezece. Don și cu mine am decis să așteptăm să împlinesc saisprezece ani și pe urmă să ne căsătorim. Părinților mei nu le-a părut, iar mama lui Don se obișnuia cu ideea. Ea ura faptul că Don, la douăzeci și patru de ani, se căsătorește cu mine, dar renunțase să mai încerce să îl facă să se răzgândească.”

“Cum a fost nunta?”

“Frumoasă. Am purtat o rochie albă de mireasă. Era așa de emoționant! Don era foarte arătos în costumul cu frac. Toți membrii familiei mele au avut câte un rol în cadrul ceremoniei. A fost minunat.” Am oftat. “Ne-am căsătorit într-o biserică baptistă, am ținut petrecerea de nuntă acasă la bunica, apoi am plecat acasă să interpretăm rolul de soț și soție.”

“‘Trebuie să ne punem ordine în viață,’ a spus Don la puțin timp după căsătorie. ‘Trebuie să ne îndepărtăm de familie, prieteni și în mod special să renunțăm la droguri, la toate influențele negative. Am decis să ne mutăm la Santa Barbara.’”

“‘Tu ai decis? Glumești! Nu o să merg acolo niciodată! Nu voi merge!’”

“‘Ba da, vei merge.’”

“Ne-am mutat la Santa Barbara, iar eu am țipat și am dat din picioare tot drumul.”

“A pus ordine așa cum a spus?”

“De îndată ce ne-am mutat acolo, Don era plecat tot timpul. ‘Bowling,’ spunea el. ‘Vreau să devin un jucător profesionist de bowling, așa că trebuie să mă antrenez.’”

“‘Șapte nopți pe săptămână?’ am ripostat eu. ‘Dar el m-a ignorat.’”

“Toată ziua, în fiecare zi, stăteam în apartamentul nostru cu două camere. Nu aveam nici un ban, iar banii pe care Don îi câștiga se duceau pe bowling. Singura dată când îl vedeam era noaptea când era beat, cerându-și drepturile sexuale. ‘Ești a mea.’ Am plecat într-o bună zi doar cu hainele pe care le aveam pe mine îndreptându-mă înapoi spre Los Angeles.”

“Unde te-ai dus?” a întrebat Donna.

“Tommy era din nou liber. Ieșise din închisoare de câteva luni de zile. M-am întors la ce știam.”

“Te-ai măritat? Glumești!’ a strigat el când i-am povestit.”

“Nici mie nu-mi vine să cred.”

“Am crezut că mă iubești pe mine.”

“Nici măcar nu m-am întrebat asta vreodată.”

“Păi ar fi bine să începi acum. Pe el l-ai iubit?”

“Nu știu. Tot ce știu este că la început el m-a plăcut pe mine. A fost frumos să îmi văd familia atât de implicată în viața mea.”

“Tommy a scuipat. ‘Cum spui tu. Dar să știi că în siguranță numai cu mine vei fi. Să nu uiți asta niciodată.’ Cuvintele lui Tommy mă bântuiau. *Cred eu lucrul acesta? Trebuie că da, că mereu alerg la el.* Reîncepusem să mă droghez cu heroină frecvent, fiind zilnic sub influența acestui stupefiant. Și eram din nou cu așa-zisa mea ‘familie’ căreia îi păsa. Simțeam că aparțin acestui grup. Contam pentru ei. Ciudat, mă simțeam în siguranță din nou. Până într-o noapte.”

“La casa de toxicomani unde stăteam era o petrecere de anvergură, pe unii îi cunoșteam, pe alții nu. Tommy tocmai primise un transport de heroină mexicană și locul era ticsit de persoane care cumpărau, vindeau și cântăreau droguri. Un bărbat de culoare a intrat clătănându-se, cu fața inflamată și dându-și peste cap ochii injectați. Prea multe droguri. S-a lovit de un zid, a ricoșat înapoi și a doborât masa împrăștiind grămezi de heroină ce fuseseră așezate în mod ordonat.”

“Nu mă simt bine,’ zisese el.”

“Taci din gură și întinde-te,’ au țipat toți la el fiind preocupați să refacă grămezile de heroină și să cântărească altele. Unele lucruri erau mai importante.”

“M-am trezit dintr-un somn greu la ora 3 dimineața cu mintea încetoșată și extrem de înceată.”

“E mort,’ a anunțat cineva. ‘Tipul acela de culoare a fost găsit mort în dormitor.’”

“Îh! Ce s-a întâmplat?’ a replicat cineva.”

Eu ascultam uluită.

“Trebuie să fi luat o supra doză. Cine era?’ a întrebat o fată.”

“Nu știu. L-am dus până la spital și l-am abandonat acolo,’ a răspuns o alta.”

“Ce au spus doctorii?”

“Crezi că am mers înăuntru? Ar fi sărit asupra noastră. L-am abandonat la ușă, la urgență. Ne-ar fi făcut pe noi responsabili de moartea lui.”

“Bună observație! Hei, sunt foarte mulțumit de cum a ieșit afacerea aceasta. Când este următoarea petrecere?”

“Joia viitoare ar fi foarte bine.”

“Hei, te-ai spălat pe mâini? Nu am nevoie de mortăciuni pe mine.”

“Mi-am întors capul spre perete, acolo unde eram ghemuită. Moartea era doar un alt lucru.”

“Donna!” m-am tânguit eu, sărind în picioare. “Nimeni nu l-a plâns. Lucrurile au continuat pur și simplu. Omul care murise era doar un subiect bun de discuție, apoi, bum! s-a dus, nu a mai rămas nimic.” Am mers la fereastră. “Așa că am stat acolo întinsă pe podea pentru mult timp. ‘Nimănui nu îi pasă de nimeni aici, în grupul ăsta!’ am țipat eu. ‘Singurele lucruri reale sunt drogurile, petrecerile și propria supraviețuire.’”

“Deci oamenii aceștia erau acum familia mea, mă gândisem eu. Dacă se întâmpla ceva, puteam conta pe ei. Minciuni! Nimeni nu este important pentru ei. Dacă cineva moare sau intră la închisoare, viața merge înainte. Atât timp cât există un loc de adăpost și droguri, nimănui nu i se simte lipsa mai mult de câteva minute. *Mă iubesc și cei de aici tot atât de mult cât sunt iubită la mine acasă.* Conștientizarea acestui lucru a fost dureroasă și incredibil de amară. Nu mă mai puteam minți niciodată în felul acesta. Oamenii aceștia aruncaseră un cadavru în fața unui spital fără să le pese și se întorseseră la o seară de distracție – nici o lacrimă din partea nimănui. Zăcând acolo jos, am început să plâng – mai mult pentru mine decât pentru băiatul acela.”

“Aceasta nu a fost prima dată când ai venit în contact cu moartea, nu-i așa?” a întrebat Donna. Ochii ei mă priveau blând și trist.

“Atât de aproape, da, a fost pentru prima dată. Și după aceea, moartea era și mai aproape. Una dintre dansatoarele de la clubul la care lucram și eu, a menționat că se afla într-o depresie de mult timp, dar nimeni nu a ascultat-o. Era frumoasă, populară în cluburi și avea tot timpul un prieten, dar asta nu a contat deloc. Era tot timpul tristă, mai puțin când se afla pe scenă. Acolo era perfectă. Era o dansatoare foarte pricepută și era foarte atrăgătoare. Dar ea nu gândea astfel despre sine. A economisit banii

câștigați pentru a plăti o operație de mărire a sânilor. Nu știu de ce credea ea că va fi mai fericită dacă va arăta altfel. Data următoare când am primit vești despre ea, era moartă. Se sinucisese. Operația ei de mărire a sânilor eșuase; chirurgul estetician dăduse greș. Tocmai lucrul care crezuse că o va salva, a împins-o dincolo de marginea prăpastiei.”

“Celelalte fete au vorbit despre ea câteva zile, dar curând după aceea, chiar și ea a fost dată uitării. Clienții clubului care o preferau și-au orientat atenția spre alte fete. Avea familie? Îi anunțase cineva? Le păsa? Cine a înmormântat-o? Nimeni nu știa. Nu îi păsa nimănui.”

Mi-am lovit palma cu pumnul încheștat. “Când erai cu toți ceilalți, parcă era o familie, toți atât de apropiați! O familie mare și fericită. Dar dacă ieșeai pe ușă afară, mureai sau dispăreai de pe fața pământului, se purtau ca și când nu existasei niciodată.” Mă roteam prin cameră în timp ce răni uitate îmi provocau durere și simțeam cum mi se ridică din nou un nod în gât.

“Donna, așa este viața? Chiar așa?”

“Nu, nu așa este viața,” vocea ei blândă era foarte fermă. “Tu ai văzut o foarte mică parte a vieții, a naturii umane. Acea parte a vieții pe care nimeni nu ar trebui să o experimenteze.” S-a ridicat de pe scaun și a venit până la locul de lângă fereastră unde mă aflam eu cu mâinile încă încheștate.

“Cheri, vrei să te rogi împreună cu mine?”

Mi-a sărit inima din piept. Lacrimile mi-au umplut ochii. Am încuviințat dând din cap. “Nu-mi doresc nimic mai mult decât aceasta.”

“Tată din Ceruri te rog să îi arăți lui Cheri dragostea ta. A văzut lucruri atât de urâte în viața ei. Te rog, arată-i frumusețea împărăției Tale, a dragostei Tale, a milei Tale. Știu că ai atras-o la Tine. Fă ca ea să simtă acest lucru. Dă-i speranță și curajul de a se vindeca, de a se încrede în Tine. Trimite-i Duhul Tău cel Sfânt ca să îi dea înțelepciune și putere să asculte de Tine. Îți mulțumim pentru toate făgăduințele pe care ni le-ai făcut, în special făgăduința că ne vei da o inimă nouă și o minte nouă pentru a înlocui pe cea dintâi căreia i s-au adus atâtea prejudicii. Îți mulțumim, Doamne!”

“Donna, ce ai vrut să spui cu făgăduința pentru o inimă nouă?”

“În Biblie... așteaptă aici! Am să merg să aduc o Biblie ca să îți arăt.” S-a întors ținând în mână o Biblie.

## UN MIRACOL AL STRĂZII

“În Ezechiel 36:26, Dumnezeu promite așa:” a găsit foarte repede textul despre care vorbea. “Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi.” (RSV)

Am simțit cum mi-a izbucnit în suflet un izvor de lumină incandescentă. Aceste cuvinte erau cuvinte ale vieții, aceste cuvinte erau pentru mine, singura mea speranță. *Nu există absolut nimic în vechea mea fire, care să poată fi salvat. Nimic!*

*O, Doamne, dă-mi această inimă nouă, acest duh nou. Trebuie să cred!*

## CAPITOLUL 22

Am simțit un șuvoi cald strecurându-mi-se în sufletul năpăstuit, seva fierbinte a credinței, speranței și dragostei curgea umplându-mi inima într-un mod năvalnic și cu totul nou. Fusese înlăturată o parte din greutatea inertă a întunericului ca de mormânt care mă cuprinsese, iar acum mă orbea o lumină tangibilă, copleșitor de intensă! Sufletul meu, eliberat de amorteala decăderii morale, se bucura de așa o minune, iar picioarele parcă îmi pluteau. *Doamne, mă iubești? Tu să mă iubești pe mine! Și mai mult de atât, întotdeauna m-ai iubit! Dragoste. Aceasta este? Necondiționată, nemeritată și în întregime a mea? Donna există cu adevărat, dragostea ei este adevărată! Și acolo, de unde vine dragostea ei, mai este încă multă dragoste, mai multă decât pot eu visa.*

Am petrecut puțin mai mult de o săptămână cu Donna. Înfometată de mai multă cunoștință, am acumulat tot ce am putut despre Dumnezeu, Isus și Duhul Sfânt, care mă vor ajuta să mă vindec. Părea că nu îmi este de ajuns ce aflasem, voiam să știu mai multe. Oriunde mă duceam, se părea că Dumnezeu trimitea oameni să mă învețe. Ei nu puteau să știe nevoia mea din acel moment, nici să vadă rolul pe care îl jucau. Odată am mers afară la cutia poștală și am întâlnit un om care mi-a împărtășit viziunea lui despre Dumnezeu. Am stat împreună lângă cutia de scrisori trei ore.

Unul din cele mai însuflețitoare lucruri pe care le-am învățat a fost scris de o femeie, în anul 1905. Ea a scris:

“Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni nu a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea lui Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana; cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat.” (*Hristos, lumina lumii*, pag. 258 orig.)

Acestea au fost scrise pentru mine. Uau! Iubirea Lui a sfărâmat lanțurile cu care eram legată.

Această Maria Magdalena despre care îmi vorbise Donna, cine a fost ea? Acum înțelegeam mult mai bine povestea ei. Aducându-mi aminte de ea, parcă am evadat în acea lume din timpuri înaintate.

Acum sau niciodată. Trebuia să Îl găsească. Strecurându-se în camera aglomerată ce sălta de cântecul fluierelor și al harpei, Maria Magdalena stătea retrasă în spatele oaspeților veseli care stăteau de vorbă și prăznuiau în camera de banchet luminată de torțe. De ce trebuia ca El să stea chiar în mijlocul camerei? S-a apropiat de El cu fața acoperită ușor de un văl. Stătea de vorbă cu un prieten de la dreapta Lui, servind câte ceva și surâzând când și când.

Ea a îngenucheat în tăcere la picioarele Sale, cu mâinile tremurânde. Cât de bine cunoștea ea aceste picioare! În amintirea ei, se vedea din nou aruncată în țărână, strângând pătura subțire care o acoperea, dorindu-și moartea. A simțit o lovitură de picior în coaste și apoi a fost înconjurată de cuvinte sfredelitoare, cuvinte grele și de acuzare. Aruncând o privire furișă, a zărit pe Învățătorul cel bine cunoscut stând în apropierea ei. Rușinea pe care o simțea a făcut-o să se îmbujoreze și să i se împăienjenească vederea, apoi nu a mai simțit nimic căzând într-o amorțeală care o împietrea. Moartea ar fi fost binevenită. Aștepta verdictul, aștepta să cadă prima piatră, apoi... Aștepta, refuzând să mai gândească. Bărbatul nu a spus nimic, doar râcăia în țărână, scriind ceva. *Cum?* A șters apoi totul cu picioarele și a scris din nou. *Grăbește-te și omoară-mă!* Timpul se târa cu greu și ea a închis ochii. Când i-a deschis din nou, a văzut lângă ea picioarele acelea încălțate cu sandale.

“Maria!” O mână puternică i-a mângâiat umărul și i-a desfăcut cu blândețe pumnul încleștat. *Cum?*

“Maria, ridică-ți capul!” *Știe cum mă cheamă? Nu-mi cere să îmi ridic capul! O să își întoarcă privirea dezgustat.*

“Cine te condamnă? Uită-te în jurul tău!”

*Cine? Mai bine zis, cine nu mă condamnă? Da, chiar și eu mă autocondamn.* Și a privit. Bărbații aceia batjocoritori și violenți plecaseră. Doar un chip plin de amabilitate se putea zări înaintea ei. *Se poate să fie adevărat? El așteaptă un răspuns, dar nu am cuvinte să vorbesc.* “Nimeni, Doamne!”

“Nici Eu nu te condamn. Du-te și să nu mai păcătuiești!”

Ochii Lui au putut privi până în străfundurile sufletului ei, El a văzut întunericul de acolo, dar nu S-a cutremurat. Ochii Lui au privit dincolo de toate lucrurile pe care le făcuse, dincolo de ceea ce era ea. El își regăsise copilul, plin de inocență și speriat. Nu văzuse în ea acea stricăță hoinară care devenise, ci femeia care fusese menită să devină. El a văzut lucrurile pe care ea era în stare să le facă, întărită de dragostea Lui.

Atunci și-a recăpătat atenția. Încă o dată la picioarele Lui și din nou era lipsită de cuvinte. Spărgând vasul cu parfum, ea l-a turnat pe picioarele Lui bătătorite în timp ce mireasma umplea nările audienței, provocând priviri mirate și ridicări din sprâncene. Priviri curioase încărcate de condamnare s-au îndreptat către ea din toate părțile camerei, dar ridicându-și privirea împăienjenită, ea a întâlnit doar privirea Lui.

“Cheri!” Nu mai era Maria deschizându-și inima la picioarele lui Isus, ci eram eu. Eu eram cea căzută în țărână; mâna Lui atingea umărul meu; ochii Lui citeau în sufletul meu. El vedea pe cineva iertat, cineva capabil de dragoste, capabil de lucruri bune, de viață. Îmi venea să strig de bucurie.

Isus știa totul despre Maria, o prostituată, și totuși o iubea. Ce mult îmi doream să fi putut sta de vorbă cu ea, pentru că se părea că numai puțini oameni erau tot atât de fascinați de Dumnezeu. Voiam să țip, să plâng, să stau lângă cineva care știa ce dar îmi fusese dăruit. Dumnezeu mă iubește!

“Oh, este doar faptul că ești o creștină nouă,” i-am auzit pe unii spunând. “Dar sentimentul acesta o să dispară.” Dar Maria Magdalena nu ar fi spus asta. Nici eu nu am putut să spun asta.

Și apoi, era femeia de la fântână care fusese căsătorită de cinci ori și trăia cu un bărbat care nu era soțul ei, atunci când L-a întâlnit pe Isus. Eu o înțelegeam, înțelegeam nevoia ei de a fi iubită și alegerile pe care le făcuse. Îi înțelegeam viața și știam că era pe moarte din punct de vedere emoțional sau chiar moartă atunci când L-a întâlnit pe Isus. La fel ca și pe ea, o bucurie de necrezut m-a străbătut și pe mine, când am realizat că acest om este Dumnezeu și că El mă iubește pe mine. Mă iubește! Nu sunt numai în siguranță, dar sunt și salvată!

Rahav, o stră-străbunică a lui Isus, și-a predat viața lui Dumnezeu în timp ce era încă prostituată, lucrând în orașul Ierihon. Cu excepția tatălui

său, întreaga familie l-a urât pe Iosif. Au complotat să îl omoare și până la urmă l-au vândut ca sclav. David, care a omorât un om pentru că fusese atras de soția acestuia, era totuși numit om după inima lui Dumnezeu. Istorisire după istorisire mi se aplica și mie. Dar cea mai grozavă dintre toate este că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, să ne salveze de noi înșine și de păcat. Isus face promisiunea că, atunci când Dumnezeu se uită la mine, tot ce vede este pe Fiul Său în mărirea Sa. Întreg cerul s-a bucurat când L-am acceptat pe Dumnezeu în viața mea. Și mult prea frumos, dar foarte adevărat, El se va întoarce pentru mine.

Erau atât de multe lucruri de învățat! Mă opriseam din gândit cu mulți ani în urmă, reacționând numai la situațiile în care mă aflam. Acum trebuia să învăț din nou să gândesc, să iau în considerare timpul, să știu ce zi era, ce lună și chiar ce an. Pe stradă, ziua nu conta niciodată, ci numai hrana, drogurile, găsirea unui adăpost și siguranța.

După o săptămână petrecută la Donna, Jake și cu mine ne-am întors la Long Beach și curând am plecat în excursie la Las Vegas.

“Ai vrea să fii soția mea?” m-a întrebat Jake cu ocazia unui câștig de 5.000 \$ la un joc de Black Jack.

“De ce nu? Acum?” Era o persoană fără probleme, stabilă și cu afecțiune. Arătos și încântător, și cu o familie ca a lui, nu puteam să fiu mai fericită.

“Da, aici în Vegas.” Râzând, am găsit un judecător de pace în acea seară și ne-am căsătorit. Acum aveam un soț nou pentru o viață nouă. Mă străbăteau fiori de încântare și teamă în același timp, pe șira spinării. Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le învăț! Cu ce să încep? Educația!

Când m-am prezentat la examenul de absolvire a studiilor generale, mi-am dat seama că nu puteam să citesc suficient de bine ca să finalizez testul, iar ceea ce puteam citi, nu înțelegeam pe deplin. Secțiunea de matematică m-a copleșit întru totul. Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: să ghicesc. Realizând un model frumos pe foaia de răspunsuri, am completat de cele mai multe ori în coloana C. Aflasem că dacă nu știu un răspuns, trebuie să completez C și de cele mai multe ori se va dovedi corect. Descumpănită, am terminat testul destul de repede. Cum să acumulez cunoștințe dacă nici măcar nu pot fi admisă la școală din pricină că nu voi promova acest examen?

Câteva săptămâni mai târziu, am deschis plicul cu rezultatele. Surpriză! Promovasem!

M-am înscris de îndată la un program de asistență medicală. Avea să fie foarte dificil din cauza cititului, dar am cumpărat un dicționar. În primul semestru am optat pentru studierea anatomiei, fiziologiei și farmacologiei. Nici nu puteam să pronunț cuvintele, așa că m-am năpustit asupra dicționarului. Nu am spus nimănui despre semi-analfabetismul meu, că am trișat la examenul de studii generale sau că sentimentele mele erau teribil de distruse. Dar Dumnezeu a fost cu mine, ca o constantă a vieții mele.

“Sunt prea proastă ca să realizez asta, Doamne!” m-am tânguit de multe ori, frustrată.

“Totul este în regulă, Cheri. Poți să faci asta,” răspundea El. “Ai încredere în Mine.” *Încredere?* Pentru prima oară, am putut avea încredere.

Acum trebuia să găsesc ceva de muncă. Nu mai puteam să lucrez în baruri și să am de a face cu durerea, mânia și stricăciunea acelui stil de viață. Nu cu Isus în viața mea. În șase luni de zile, am avut nouă slujbe. Am lucrat în vânzări, în centre de sănătate, la restaurantul Denny's și la două cabinete stomatologice. Pe când lucram la unul din aceste cabinete, am beneficiat de o lucrare dentară de care aveam atâta nevoie. Grija lui Dumnezeu mă minuna.

Într-un final am găsit o slujbă pe care știam că pot s-o fac și îmi și plăcea cu adevărat. La spitalul Fairview State din Costa Mesa, California, am fost instruită să lucrez cu pacienți ce sufereau de handicap de dezvoltare, în cadrul secției Sindromul Down. În timp ce mă vedeam eu însămi că realizez lucruri mărețe făcând slujba aceasta, nu-mi dădeam seama de ce Dumnezeu mă condusese aici. Dar cei care au lucrat vreodată cu oameni suferind de acest handicap, vor înțelege pe deplin. Domnul mă condusese acolo pentru că aveam nevoie să fiu iubită, iar acești copii mă iubeau la nebunie. Odată, întorcându-mă la serviciu după ce fusesem liberă întregul sfârșit de săptămână, copiii cu care lucram erau așa de încântați că mă vedeau, că s-au ridicat în picioare și au început să aplaude. Gestul lor m-a electrizat. Abia aștept să îi întâlnesc în ceruri să le mulțumesc pentru tot ce mi-au oferit. Iubirea lor necondiționată era apă pentru sufletul meu însetat.

Câteodată petreceam întreaga tură învățând un grup de tineri adulți cum să își spele fața, să își perie dinții și părul. În timp ce eu lucram cu ei, Dumnezeu îmi arăta că El lucrează cu mine. *Noi suntem cu toții în procesul de învățare, dar la nivele diferite.* Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc.

Și vorbind despre învățat, mergeam la școală cu normă întreagă, munceam cu normă întreagă și eram susținută și vindecată de Dumnezeu tot timpul. Uimirea continua să mă facă să mă minunez de toate aceste lucruri. Am găsit în Costa Mesa o biserică la fel ca cea pe care o frecventa Donna și m-am îndrăgostit de oamenii de acolo. Am studiat Biblia împreună cu un grup format din unsprezece creștini convertiți, toți la fel de entuziasmați ca și mine. Și nu mă puteam sătura. Speranța își arunca în fiecare zi razele strălucitoare și glorioase în viața mea. Pentru prima dată, îmi făcea plăcere să mă trezesc de dimineată. Era o nouă zi, plină de surprize pe care le știa numai Dumnezeu. Îmi plăcea viața mea.

“Vino cu mine, Jake!” l-am rugat într-o dimineată în timp ce mă pregăteam să merg la biserică. “O să îți placă cu siguranță. Am un grup de prieteni grozavi.”

“Încetează să mă tot rogi,” a răspuns el, uitându-se la televizor. “Asta poate să fie bun pentru familia mea și poate chiar pentru tine, dar nu este de mine.”

“Dar nu te simți gol fără Dumnezeu? Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc fără El.”

“Viața mea nu este chiar așa de rea. Pur și simplu nu simt nevoia de Dumnezeu. Și să știi că nu vreau ca religia să ne acapareze în întregime viețile.”

“Dar Jake, este mai mult decât...”

“Știi ce? Ai devenit atât de plictisitoare de când ai intrat în chestia asta religioasă!”

“Dar, Jake, asta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu m-am simțit niciodată atât de vie, atât de implicată în viață, atât de bună, niciodată! Nu este doar ceva în care am intrat. Te rog să mă înțelegi! L-am văzut pe Dumnezeu! L-am simțit pe Dumnezeu pentru prima dată în viața mea! Nu mă pot preface că nu s-a întâmplat și să mă întorc la viața mea de dinainte.”

“Dar te-ai schimbat atât de mult!” A oftat.

“Știi că m-am schimbat. Nu este acesta un lucru bun? Eram dansatoare într-un bar, dependentă de droguri și uram viața. Mă uram pe mine însămi. Cum să mă pot întoarce la viața aceea? Pentru nimic în lume nu mă voi întoarce acolo!”

“Du-te la biserică ta! Nu mai vreau să vorbesc despre asta!” A închis televizorul și a plecat.

Într-o zi am primit o scrisoare de la Colegiul Golden West, școala unde studiam. *Ce o fi asta?* m-am întrebat.

“Oh, nu pot să cred! Este rezultatul examenelor! Jake, am reușit să promovez!”

“Mare lucru!” a spus Jake, îndepărtându-se.

“Dar este vorba de mine! Nu înțelegi?” am izbucnit. “Asta înseamnă că nu sunt proastă. Am într-adevăr valoare. Pot să reușesc! Pot să îmi schimb viața! Nu este mare lucru? Este incredibil! Doamne, Îți mulțumesc! Asigurarea aceasta era exact ceea ce aveam nevoie!”

“Întotdeauna te aprinzi așa când se întâmplă câte ceva! Mai slăbește-mă!” a spus el și s-a îndreptat către ușă. “Și nu Dumnezeu a reușit asta, ci tu!”

Puteam să simt cum distanța dintre noi creștea. *Jake, nu pleca!* Respinsă și abandonată toată viața mea, nu ar trebui să fiu obișnuită cu asta? Dar după atâta speranță și iubire, mă sfâșia indiferența lui, împrăștiindu-mi otravă în sânge. *Tu ești soțul meu. Am nevoie de tine! Biblia spune că tu ești cel care trebuie să Îl reprezinte pe Hristos în căminul nostru. Ha! Tu nici măcar nu Îl vrei pe Hristos în căminul nostru, cu atât mai puțin să Îl reprezinți!*

M-am prăbușit pe canapeaua din sufragerie ținând încă strâns în mână plicul cu rezultatele. *Dacă aș renunța la Dumnezeu, Jake m-ar iubi, dar asta m-ar ucide. Dacă nu mă ucide relația aceasta mai întâi!* Lui Jake îi plăcea să salveze femei în suferință. Când ne-am întâlnit pentru prima dată, făcea totul pentru mine. Se ocupa de mine de parcă aș fi fost singura femeie din lume. Atât de încurcată și fără de căpătâi eram că probabil păream un proiect pentru întreaga durată a vieții. Dar Dumnezeu mi-a dat o inimă nouă, un duh nou și o dragoste care să mă vindece. *Nu am nevoie de Jake ca să repare ceva. Am nevoie de el doar pentru a-mi fi soț.*

Jake s-a întors de la lucru ziua următoare.

“Am tot felul de fantezii în legătură cu o fată de șaisprezece ani pe care am întâlnit-o la bancă.”

“Chiar așa?” Simțeam că amesc. “Lucrează acolo?”

“A, este studentă, voluntară. Pur și simplu nu pot să încetez să mă gândesc la ea.”

“De ce îmi spui mie asta?”

“Credeam că este corect. Nu vreau să am secrete. Este foarte atrăgătoare și are simțul umorului. Nici nu știe cât de încântătoare este.”

“Nu știu ce să fac. Ce ar trebui să fac?” am întrebat mândră și neputând să cred ce auzeam.

“Nimic, nu e mare lucru.” Și apoi a plecat.

De multe ori am încercat să par rănită, ca și cum aș fi avut nevoie de ajutor. Atunci, Jake se grăbea să îmi vină în ajutor, să rezolve problema care apăruse. Dar cumpăra, de asemenea, droguri, de cele mai multe ori marijuana sau alcool, ca să sărbătorim una sau alta. Dacă mă împotriveam, se închidea în el devenind distant și rece.

“Trebuie să mergem la consiliere familială,” am pledat eu.

“Tu ai nevoie de consiliere. Eu nu am nimic. Nu m-am schimbat deloc de când m-ai întâlnit tu. Tu ești cea care s-a schimbat. Cu siguranță ai nevoie de un psihiatru.” Râdea. “Eu sunt același, ieri, azi și în veac de veac,” folosind cuvinte din Biblie.

“Nu pot să continui în felul acesta... mă ucide sufletește. Trebuie să facem ceva.”

“Mă ameninți?” a întrebat el.

“Nu.”

“Pentru că, dacă mă părăsești, o să ajungi din nou pe străzi. Știi asta, nu-i așa? Eu sunt singurul motiv pentru care te-ai adunat de pe drumuri.” A spus-o de parcă încerca să fie amabil, dar eu nu am auzit decât răutate. *Din nou pe străzi...* Cuvintele lui mă bânuiau.

*Avea dreptate? Fără el, aș ajunge din nou pe stradă?*

## CAPITOLUL 23

Schimbările au continuat. Învățând un stil de viață cu totul nou, a trebuit să renunț la fumat și la multe alte obiceiuri dăunătoare și să găsesc o modalitate de a le înlocui cu obiceiuri sănătoase. Într-o ocazie eram atât de descurajată încât m-am aruncat pe pat și am început să plâng.

“Doamne, nu pot să fac toate astea! Este mult prea multă durere și suferință! Nu îmi găsesc locul nicăieri! Și Jake mă disprețuiește! Nu știu cum să mă comport, cu el sau cu oricine altcineva! Te rog, ajută-mă!”

Deodată, o mână călduroasă se părea că mă ridică deasupra tuturor îngrijorărilor și problemelor din această lume. Eram trează sau dormeam? Am văzut oameni ca furnicile, alergând frenetic în toate direcțiile fără nici un scop. *Pe când în dragostea Mea, în tot timpul cât ești în lume, tu nu mai faci parte din alergarea aceasta, L-am auzit spunându-mi. Ești descurajată acum și vei mai fi pentru ceva vreme, dar știi cu siguranță că într-o zi vei veni acasă, într-un loc unde aparții cu adevărat. Acolo va fi locul tău. Mai rezistă puțin aici unde ești acum!* O pace adâncă m-a învăluit.

“Doamne, Tu ești cu adevărat!” am oftat, știind că toate celelalte lucruri sunt doar deșertăciune.

Căminul din care proveneam a rămas un secret întunecat. Nu mai spusesem nimănui niciodată despre viața mea de acasă, cu excepția Donnei, și nu vedeam de ce aș fi început acum. *În plus, Biblia spune că trebuie să rămân alături de soțul meu și să mă rog, nu-i așa? Trebuie să fac ceea ce este bine. Dar de ce este atât de greu?*

“Haide să ne botezăm cu toții în aceeași ocazie,” a sugerat cineva din grupul meu de studiu al Bibliei.

“Da, așa vom face!” am fost de acord noi, toți ceilalți. Eram foarte apropiați. Împărtășeam aceeași situație în încercarea noastră de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Departate de a pretinde că eram perfecți sau că posedam toate răspunsurile, eram entuziasmați să învățăm despre iubire,

iertare, cine este Dumnezeu și cât de mult ne iubește. Numai cu asemenea prieteni puteam să fim liniștiți.

Cu ocazia botezului nostru, am planificat toate momentele serviciului divin. Nu știu cât de obișnuit era lucrul acesta, dar toți am avut atât de multe de spus noii noastre familii și lui Dumnezeu.

“Să participăm și la momentele muzicale,” a spus cineva.

“O idee grozavă. Știi să cânti?”

“Nu, dar Dumnezeu nu o să se supere dacă o să cântăm fals.” Eram unsprezece și nici unul dintre noi nu știa să cânte. Dar nimic nu ne-a putut opri, am intonat imnurile din toată inima noastră.

*“Ce dulce gând...”* Vechiul imn răsuna glorios și atât de nou! *“Că harul lui Dumnezeu...”* Însemnătatea plină de voieșie îmi străbătea toate simțurile. *“A salvat o epavă ca mine...”* Dincolo de notele muzicale pe care le omiteam și lacrimile noastre, comunitatea a fost impresionată.

*Jake, de ce nu ai venit? “Odată am fost pierdut...”* Doream să împart aceste momente cu el. Poate că atunci ar fi văzut. Poate că așa ar fi înțeles și mi s-ar fi alăturat. *“Dar acum am fost regăsit...”* Dar Dumnezeu a fost acolo. Am simțit cu atâta putere prezența Lui, încât nu m-am mai putut gândi la durerea provocată de Jake și relația noastră. *“Am fost orb, dar acum văd iară...”* Nici nu mă mai puteam gândi la durerea respingerii de o viață întreagă, a abandonării, abuzurilor, a drogurilor și a educației de pe stradă. *Într-o zi voi fi cu tatăl meu în ceruri, departe de toată durerea și suferința pe care le-a adus păcatul în lume și în viața mea.* Gândul acesta m-a alinat.

Am continuat să studiez Biblia, câteodată cu grupul, alteori de una singură.

Am finalizat programul de asistență medicală, o realizare majoră a mea. Acest program era foarte dificil. Ca să promovez, trebuia să obțin la fiecare disciplină 85 de procente sau chiar mai mult. Câteodată am crezut că Jake chiar încerca să îmi saboteze pregătirea, dar atunci mă rugam și mai mult și încercam să îl iubesc. El nu a răspuns niciodată sentimentelor mele.

Mama obținuse și ea diploma de lucrător în cadrul serviciilor sociale și conducea un program de voluntariat. Am desfășurat și eu muncă voluntară ca parte a pregătirii mele și am fost implicată și în acordarea de

ajutor prin intermediul agenției mamei. Deși relația noastră nu se schimbase, eu mă schimbasem. Cel puțin fusesem vindecată. Poate că nimeni nu putea să vadă asta deocamdată, dar eu simțeam schimbarea adânc în sufletul meu.

Am primit un premiu pentru munca voluntară depusă, Cupa cu Garoafe, și am câștigat premiul Voluntarul Anului. Am căpătat senzația că eram utilă comunității din care făceam parte, făcând lucruri bune pentru oamenii din jurul meu. Îmi trăisem toată viața pe marginea prăpastiei, unde oamenii nu se alegeau decât cu lucrurile care le cădeau în mână. Acum era altfel. Aveam simțământul că sunt în legalitate. Ajutând pe alții am putut să înțeleg ceea ce a dorit Dumnezeu pentru noi. Regula de aur, “Faceți altora ceea ce doriți ca ei să vă facă vouă”, a jucat un rol primordial în vindecarea mea, o parte din educația pe care o primeam de la Tatăl meu ceresc.

Terminând școala, a trebuit să mă înscriu la examenul de diplomă ca să obțin licența de asistentă. Îmi era teamă. Am învățat zi și noapte. *Pe cine crezi că o să păcălești?* mă chinuiau gândurile. *Nu o să promovezi niciodată examenul acesta. Îi poți înșela pe unii câteodată dar nu...*

I-am telefonat mamei. Aveam nevoie de încurajare.

“Ai fost întotdeauna o artistă în înșelătorii. O să te descurci.”

*Ce a vrut să spună cu asta? Am fost întotdeauna o artistă a înșelătoriilor? Crede că am recurs la înșelătorii ca să promovez aceste cursuri? Oare așa am făcut?* M-au copleșit îndoielile. M-am întors spre Jake pentru susținere. El mi-a sesizat vulnerabilitatea și a acționat numai într-o manieră distructivă.

“Doamne, ajută-mă!” Viața îmi atârna de un fir de păr și chiar și acela dădea semne că e pe cale să cedeze.

“Jake! Am promovat examenul de diplomă! Am promovat! Nu îmi vine să cred! Trebuie să sărbătoresc!”

Sprijinul lui Jake s-a dovedit superficial și a schimbat subiectul cu rapiditate. “Știi că mama suferă de cancer,” a spus el. “Trebuie să ne mutăm la Sacramento pentru a o îngriji. E pe moarte.”

“Atât de rău este?”

Știam că mama lui Jake dorise să îl vadă căsătorit înainte de muri și acesta fusese unul din motivele pentru care se căsătorise cu mine.

Curând, Jake și-a pierdut întreg interesul pentru mine. Pierduse, de fapt, interesul pentru viață, dar nega acest lucru. Jake nu s-a angajat nicăieri, un an de zile după mutarea noastră la Sacramento, și atunci când s-a decis să înceapă să lucreze, a obținut o slujbă pentru un salariu minim la un adăpost pentru câini.

Nega faptul că l-ar deranja ceva din toate câte se întâmplau.

“Eu sunt același, ieri, azi și în veci de veci. Tu ești cea care s-a schimbat.”

Am obținut o slujbă la spital în cadrul secției de sănătate mintală. Îmi plăcea să lucrez acolo pentru că cei mai mulți dintre pacienți erau lipsiți total de speranță, în timp ce eu, umblând cu Dumnezeu, eram atât de plină de speranță. Știam că dacă Dumnezeu putea schimba viața mea, El putea să schimbe și viața lor. Numai El le putea da nădejde și un viitor. Am lucrat și cu copii, cu victime ale abuzurilor sexuale și cu toxicomani în recuperare. În timp ce mă bucuram de noul meu stil de viață și de munca pe care o desfășuram, întreaga mea viață era zguduită de durerea pe care mi-o provoca Jake. Când a murit mama lui, a încetat cu desăvârșire să mai încerce să salveze relația noastră. Hoinărea prin baruri ieftine, din acelea rău famate, căutând să salveze pe altcineva. Se îndepărta de mine fizic și emoțional. Evita intimitatea pentru luni de zile consecutive. Am încercat să îl fac să vorbească, să îl conving să meargă la psiholog sau doar să stea de vorbă cu rudele. Nimic nu părea să meargă.

Când izbucneam: “Nu pot trăi în felul acesta!”, el îmi răspundea: “Dacă mă părăsești, o să ajungi din nou pe străzi!” Într-o ocazie, a mers atât de departe, încât mi-a declarat că dacă doream o relație fizică, trebuia să încep să mă văd cu altcineva. După felul în care a spus-o, mi-a fost foarte clar că acest lucru nu l-ar fi deranjat deloc.

Și din nou m-am simțit moartă pe dinăuntru. Nu mai puteam simți prezența lui Dumnezeu în viața mea, așa că mi-am făcut bagajele și am plecat.

*Doamne, cum ai putut să îmi faci una ca asta? Te urăsc! Mă prăbușisem.*

## CAPITOLUL 24

“Am nevoie să întrerup serviciul pentru ceva timp,” i-am spus asistentei șefe de la spital. “Nu mai pot continua să lucrez deocamdată.”

“Ne-am bucurat să te avem printre noi pentru ultimii doi ani. Nu poți sta mai mult?”

“Îmi pare rău. Pot să fac o întrerupere de un an? Am de rezolvat niște probleme legate de viața mea.”

Asistenta șefă mă privea cu tristețe. “Te rog să te întorci de îndată ce vei putea. Avem nevoie de tine aici. Te respect și admir munca pe care o faci tu.”

“Mulțumesc.” *Aș vrea să pot simți și eu același lucru. Dar de unde să știi? Dacă ai ști ce impostoare sunt...* Am plecat.

Speranța transformată acum într-o greutate apăsătoare a părăsit cuibul firav al credinței mele, lăsând în loc doar o disperare adâncă. Eram din nou pe străzi. Deci Jake a avut dreptate. Nu eram nimic altceva decât o toxicomană. El nu mă iubește. Pe cine am crezut eu că o să păcălesc? Da, sunt cea mai mare artistă în înșelăciuni din toate timpurile! Și mama a avut dreptate! Am dat cu piciorul la absolut tot: căsătoria mea, slujba de la spital și biserica. Cât valora, de altfel, experiența mea religioasă? Aruncasem de o parte singura iubire pe care o cunoscusem vreodată, cea a lui Dumnezeu. De parcă aș fi ieșit dintr-o saună în aerul rece de afară, așa m-a izbit răceala, mai brutal decât îmi puteam aduce aminte că se întâmplase vreodată. Am făcut ceea ce făcusem întreaga mea viață și m-am pierdut din nou în lumea drogurilor.

A trecut un an. Am lăsat ca drogurile, alți oameni și binecunoscuta mea temere, să mă înșenuncheze din nou. De data aceasta nu am mai găsit aceeași alinare. Îmi era dor de Dumnezeu și îmi era dor de pacea pe care o experimentasem. Dar șansa mea fusese irosită. Eram pierdută într-un vis adânc, alergând în gol. Nimic nu mai părea real.

“Cheri! Tu ești!” Era Diane, una din prietenele mele din grupul de studiu care fusese botezată odată cu mine. Reușise să îmi găsească adresa. Nu știu cum a reușit. Locuința mirosea a praf și a fum de țigară. “Unde te-ai ascuns atâta timp?”

Am roșit. M-a cuprins rușinea și simțeam că vreau să mă fac mică de tot, să nu mai pot fi văzută. “Nu am mai venit la biserică.”

“Știi, și ți-am simțit lipsa. Ce s-a întâmplat?”

“Pur și simplu nu reușesc să fac asta. Credeam că ajunseseam să am ceva ce nimeni nu-mi va putea lua, dar m-am înșelat. Acum, Jake nu mai este, viața mea e terminată, până și Dumnezeu m-a părăsit. Sunt un nimic. Pe cine încercam să păcălesc?”

“Oh, Cheri!” Îngrijorarea ei era reală. “Studiile tale! Nu s-a dus Jake la școală în locul tău! Tu singură ai reușit să ajungi ceea ce ești, nu Jake te-a făcut să urci până aici! Toate realizările tale sunt reale: absolvirea studiilor, licența, slujba de la spital, premiul Voluntarul Anului și mult mai mult decât toate astea.”

“Dar relația mea cu Dumnezeu a fost trucață. Uită-te la mine acum! L-am pierdut pe Dumnezeu!”

“Nu, Cheri! Relația ta cu Dumnezeu a fost adevărată. El este încă aici! Schimbarea ta a fost adevărată.”

“Schimbarea mea? Dar privește-mă acum! M-am întors exact la ceea ce eram, un nimic!”

“Cheri, tu doar ai căzut și ești speriată! Nu ești un nimic fără de valoare!” Mi-a atins mâna cu căldură. “Ești un copil al lui Dumnezeu! Nu lăsa relația aceasta, nu-l lăsa pe acest Jake pe care l-ai iubit să distrugă dragostea pe care o ai acum, viața pe care o ai acum! Cheri, nu poți să faci asta!”

“Și cum să mă întorc înapoi la Dumnezeu? Nu știu cum. După toate cele câte am făcut de când L-am părăsit, crezi că o să mă mai primească înapoi? Nu mai am nici o șansă!” Nu mi-am putut reține lacrimile.

Diane stătea lângă mine pe canapeaua lăsată, ținându-mă de mână. “Îți aduci aminte de parabola fiului risipitor?”

“Ce-i cu ea?”

“Hristos a spus povestea acestui fiu fugar și risipitor, care Îl părăsise pe Dumnezeu, ca să ne arate cum este Dumnezeu cu adevărat. Asemenea unui Părinte, El așteaptă cu dragoste și cu brațele deschise ca să îl primească

pe băiatul răătăcitor care se întoarce acasă și nici măcar nu îi aruncă în față vreo insultă sau vreo acuzație. Nu îi spune nici măcar ‘Vezi? Ți-am spus Eu!’ Cheri, doar gândește-te un pic! Dumnezeu îți aleargă în întâmpinare, da, ție, ca să te aducă acasă! Apoi se îngrijește de o sărbătoare ca să îți ureze bun venit, ție fiicei Lui, acasă, unde îți este locul. Dumnezeu te iubește. El te vrea lângă El.”

“Dar am căzut atât de adânc! Știam că tot ce spunea era adevărat. “Cum să mă pot întoarce la El?” Mi s-a încrețit fruntea.

“Nu va fi ușor. Crezi că Satana te va abandona chiar acum când ești descurajată? Te-a adus exact acolo unde dorește să fii și se va lupta să te păstreze. Dar Dumnezeu luptă să te salveze. Și El este mai puternic decât împotrivorul.”

“Dar sunt așa o ratată! Și toți cei în care am avut încredere vreodată m-au dezamăgit cumplit!”

“Cheri, cu toții am eșuat! Chiar dacă toți ceilalți te dezamăgesc și chiar dacă tu însăși îi trădezi pe ceilalți, tot te poți baza pe Dumnezeu! Nu trebuie să privești la alți oameni pentru siguranță, ci numai la Isus! În diferite momente, unii oameni pot fi de ajutor, Cheri, dar alții pot să te rănească grav. Numai Dumnezeu prezintă încredere totală!”

Cuvintele Donnei îmi răsunau în minte. *Nu te poți încrede în mine. Oamenii te vor dezamăgi întotdeauna.*

“Cu toții am fost atinși de păcat. Tu nu ești singura din lumea asta,” a continuat Diane. “Dumnezeu spune că chiar și cei mai buni dintre noi sunt mânjiți de păcat și au nevoie de un Mântuitor care să restaureze în noi chipul lui Dumnezeu, care să ne învețe să iubim.”

O priveam pe Diane clipind. *Doamne, Tu ai trimis-o la mine, nu-i așa? Și chiar acum pot să Te întrezăresc chemându-mă cu brațele larg deschise, iubindu-mă, iertându-mă. O, Doamne! Îmi pare rău! Mă întorc acasă! Și aceasta este numai acolo unde ești Tu! Numai lângă Tine mă află în siguranță!*

“Vrei să ne rugăm împreună?” am îngăimat. Ne-am rugat, ea m-a îmbrățișat și apoi a plecat. Îmi murmura în gând un cântec asemenea unui tril de ciocârlie.

Mi-am privit chipul în oglindă. Părul meu lung și blond era murdar și încălțit, iar sub ochi mi se adânciseră cercuri vineții. Ce dezastru! A

trebuit să reîncep să mă îngrijesc! A trebuit să renunț din nou la droguri și să mă opresc din fumat. Dar aveam nevoie de sprijin. Întorcându-mă la biserică, le-am cerut lor ajutorul, dar mi s-a spus că dacă un membru fuma, acela trebuia exclus din comunitatea bisericii. *Cum? Aveam nevoie de acceptare! Aveam nevoie de ajutor ca să mă opresc! Nu-mi spuneți asta, vă rog!* Am părăsit din nou biserica, furioasă din pricina indiferenței lor, rănită de respingerea lor.

“Doamne, am nevoie de ajutor! Nu vede nimeni lucrul ăsta? Nu pot reuși de una singură!” mă rugam eu.

“*Eu sunt cu tine, Cheri.*” Îl azeam pe El răspunzând. “*O să reușim, tu și cu Mine! Doar noi doi. Ești pregătită?*”

“Da, Doamne, mă predau. Nu am nici o șansă de una singură.”

“*Mă bucur că, în sfârșit, îți dai seama de asta. Am o mulțime de lucruri pe care vreau să le înveți.*” Nu Îl puteam vedea pe Dumnezeu, dar știam că mă ținea de mână.

Dumnezeu și cu mine am pornit din nou în călătorie prin viață, împreună. Mai întâi m-a învățat cum să mă pot ierta pe mine însămi, cum să îi iert pe cei de la biserică și cum să îmi iert familia. Și chiar cum să Îl iert pe El. Era vorba de o relație cu totul nouă acum, cu suferințe și coborâșuri, și la început, nu eram de acord chiar cu toate metodele pe care le folosea Dumnezeu. El m-a condus către prieteni și sfătuitori care m-au ajutat să îmi cercetez problemele de abandon, teama de a rămâne singură, să mă ajute să descopăr cine eram, dincolo de toate prejudiciile care îmi fuseseră aduse. A fost antrenant și deosebit de greu, de parcă aș fi înotat contra curentului.

A trebuit să îmi pun toate convingerile la încercare. Cu atât de multe păreri iraționale despre mine, despre alții, despre viață și despre Dumnezeu, este o minune că am putut desluși vocea lui Dumnezeu. Am învățat să Îl iubesc pe Dumnezeu în predare deplină. Cât de răbdător a fost și este El cu mine!

Acum că mă întorsesem, trebuia să încep să mă îmbrac decent, să mă port politicos, să mănânc sănătos și să trăiesc în curăție. Dar cum? Am studiat cu atenție modul în care se îmbrăcau celelalte femei și le-am copiat, exersând de asemenea modul în care vorbeau, se purtau și mâncau. Am participat la seminarii și ateliere de lucru despre cum să mă port, să

mă îmbrac, să mănânc, să reacționez și am învățat chiar cum să dau mărturie pentru Dumnezeu. Copleșită de toate acestea, m-am recunoscut înfrântă din nou și am izbucnit: “Isuse,” mă tânguiam. “Este mult prea greu totul. Nu este de mine. Nu pot să suport rochiile cu dantelă și toate pliseurile și volănașele acestea! Îmi este dor de mâncare nesănătoasă. Pur și simplu nu mă pot adapta! Și chiar aș fuma o țigară!” Dar am continuat să mă rog. “Te rog, Doamne, Tu mă poți face să îmi doresc să mă îmbrac și să mă comport ca toți ceilalți. Am nevoie să fiu ca ei! Ajută-mă să fiu creștină! Trebuie să mă ajuți să mă adaptez!” Am îngenuncheat pledând în rugăciune. Nimic; doar liniște.

O amintire vie și teribil de urâtă mi-a invadat mintea. Eram înapoi în casa de toxicomani, întinsă pe podeaua din baie, răpusă de efectul unei supradoze de heroină. Încetasem să respir și îmi pierdusem controlul sfincterelor. Câteva persoane, tot dependente de droguri, au încercat să mă readucă la viață. Mai întâi m-au împins sub duș și au turnat apă rece peste mine. Nu a avut nici un efect, așa că mi-au dat jos hainele. “Știe cineva să facă resuscitare?” a țipat unul din ei. “Aduceți gheață de la bucătărie!” a strigat altcineva. De îndată au alergat la bucătărie și s-au întors cu cuburi de gheață. Mi-au pus cuburi de gheață în gură și de jur împrejur. Nu știu cum, dar asta a funcționat și am început din nou să respir.

*Cum, Doamne? Care este rostul acestei amintiri urâte?* am gemut eu. Am auzit vocea Lui în minte.

*“Te-am iubit când zăceai pe podeaua din baie, sub efectul supra dozei de heroină, căzută în propria-ți murdărie. Te iubesc și acum. Iubirea mea nu este condiționată. Eu nu îți acord dragostea Mea doar atunci când te porți sau arăți destul de bine, sau doar atunci când devii creștină sau când crezi tu că arăți și te porți ca o creștină. Te-am iubit întotdeauna. Te voi iubi mereu.”*

Eram împietrită de uimire. E incredibil! De unde a venit? Cum îmi voi putea exprima vreodată recunoștința? *Doamne, învață-mă cum să rămân cu tărie în iubirea Ta! Orice mi s-ar întâmpla mie personal sau în jurul meu.* Am fost surprinsă să realizez că mulți oameni Îl văd pe Dumnezeu așa cum făcusem și eu la început, că El ne iubește doar atunci când ne purtăm ca niște creștini veritabili.

Modul acesta de gândire este o veste proastă pentru că niciodată nu ne comportăm perfect. Nu știm cum să facem aceasta. Dumnezeu spune că până și cele mai bune fapte ale noastre sunt precum cârpele murdare. Vestea bună este că Dumnezeu ne învață cum să creștem spiritual prin intermediul iubirii Lui. Vestea cea mai bună este aceea că mă asemăn tot mai mult cu Dumnezeu pe măsură ce sunt atrasă de iubirea Lui și numai prin iubirea Lui pot fi schimbată după chipul și asemănarea Sa. Ce promisiune măreață!

Când m-am alăturat prima dată bisericii, întâlnisem în cadrul comunității un conducător spiritual cu o slujire incredibilă, o familie minunată și foarte bine informat în legătură cu toate adevărurile spirituale. L-am ascultat ore întregi și petreceam mai mult timp la universitatea unde el predă pentru a putea căpăta mai multă înțelegere despre Dumnezeu, Isus și Duhul Sfânt. Aducându-mi aminte de el, am întrebat oamenii ce mai știau de el.

“Și-a părăsit soția, familia și a părăsit și biserica,” mi s-a spus. “Nici măcar nu mai știe dacă mai crede în Dumnezeu.”

“Imposibil! Cum se poate întâmpla așa ceva?” Am vrut să îi telefon. Puteam să fiu cumva de ajutor? El mă ajutase fără ca măcar să știe. Dacă el putea să cadă, atunci oricare din noi poate. Discutând cu cineva care îl cunoștea mai bine, am realizat lucruri care m-au trăsnit ca fulgerul. De unde înainte fusese un sfânt, acum toată lumea îl vedea doar ca pe un păcătos, unul din afara cercului.

Vești proaste. El a fost dintotdeauna un păcătos care are nevoie de un Mântuitor. Dar vestea bună este că, chiar și acum el are Mântuitor, Isus, care îl așteaptă să se întoarcă acasă ca un fiu risipitor. Isus tânjește să îi dea odihnă în dragostea lui Dumnezeu, să îl elibereze de suferință și să înlocuiască poverile sale spirituale cu bogății de la Tatăl care vrea să îi celebreze întoarcerea cu o sărbătoare. Mă rog pentru revenirea lui.

Prin tragedia acestui om, Dumnezeu, mi-a arătat încă o dată cum modul nostru de a înțelege iubirea lui Dumnezeu poate să interfereze cu capacitatea noastră de a ne încrede în El. Nu pot să-L privesc pe Dumnezeu ca pe cineva care mă acceptă numai când sunt suficient de bună, pentru că am cea mai mare nevoie de El, în special, când eșuez în mod lamentabil.

Am cea mai mare nevoie de El când rățăcesc cărarea pe care mergeam împreună.

“Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8: 38, 39).

Aceasta este intervenția chirurgicală care îmi va schimba inima. Și nu vreau doar un plastru, un simplu pansament.

Am învățat într-un final că, indiferent ce s-ar întâmpla, Dumnezeu este cu mine să mă sprijine pe un drum lung. El va merge alături de mine, mă va învăța, chiar dacă cel dintâi lucru pe care trebuie să îl învăț este chiar cum să fac pașii. El mă va păși plin de răbdare în gândirea mea irațională și în comportamentul meu, până când voi putea să renunț definitiv la ele, prin dragostea Lui. El nu mă va părăsi. El va face tot ce îi stă în putință pentru a mă ține aproape. Așa este iubirea lui Dumnezeu: totală. Iar eu, iubesc din nou pe Dumnezeu.

Acum, însă, aveam să înfrunt un alt adevăr.

# CAPITOLUL 25

Singurătatea s-a lipit de mine ca niște haine umezite de roua dimineții, făcând să mă cutremur.

*Doamne, am spus, am încredere în Tine. Dar de ce doare? Am crezut că dacă am încredere în Tine, nu îmi va mai fi teamă de singurătate. Am aruncat o privire la iarba din fața casei. Pentru prima dată în viață închiriasem un apartament singură. Un petec rar de iarbă se întindea în jurul unei mese de picnic și două scaune de plajă. O plantă agățătoare, firavă, dar luptându-se din greu, crescuse într-un ghiveci de lut.*

*Dacă pot să învăț să am încredere în Tine, nu îmi va mai fi așa teamă, nu-i așa? Nu voi mai avea nevoie de nimeni care să mă salveze. Am deschis ușa din plasă contra țânțarilor și am ieșit afară în micuța mea grădină. Aerul avea un miros răcoros și briza dimineții mi-a mângâiat fin pielea. Aici, în micul meu loc de adăpost, uitasem că trăiam într-o parte îmbâcsită a orașului și numai micul gard făcea ca pacea să nu se risipească. M-am așezat jos, îngropându-mi fața în mâini. Ce se întâmplă cu mine? Singură, doar Dumnezeu și cu mine, totul va fi bine. Pot să îmi port singură de grijă. Nu am nevoie de Jake sau oricine altcineva să mă apere. Sunt bine. Mi-am ridicat privirea către cerul limpede, într-un fel, mult mai mare decât fusese până acum. Ochii mi s-au îndreptat către stradă, trecând dincolo de gardul casei. Lumea părea a fi un loc plăcut.*

Adevărul mă măcina în interior ca un șoarece care roade noaptea într-o casă mare. *Doamne, simt că am să mor! Nu pot să privesc!* Am intrat în casă și am adus o cană cu apă pentru mica mea floare. Era așa de independentă și fragedă, dar nu crescuse deloc de când o adusesem.

*„Trebuie să privești, Cheri! Ignorând, nu vei rezolva nimic.”*

*„Bine!”* Făcându-mi curaj, m-am întors și mi-am înfruntat temerile. M-am îngrozit de cele văzute.

Viața mea fusese o întunecată supraviețuire între bărbați. Aș putea oare să supraviețuiesc fără ei? Acum eram singură.

*Haide! Nu contează, am gândit eu. Foarte mulți oameni sunt singuri. Nu este deloc dificil. Dar nu puteam să-mi stăpânesc groaza care căzuse asupra mea. Întotdeauna mă bazasem pe un bărbat care avea grijă de mine.*

Acum înțelegeam. De frică să nu rămân singură și părăsită, m-am refugiat în consumul de droguri în schimbul presupusei siguranțe. Drogurile îmi blocau percepția în fața singurătății și fricii. Cu cât mai multe droguri foloseam, cu atât mai slab era discernământul meu; cu cât mai slab îmi era discernământul, cu atât mai mult intrau în viața mea răufăcători și drogați care *aveau grijă de mine*. Părăsindu-l pe Jake am fost forțată să reflectez asupra temerilor care mi se cuibăriseră în suflet de un timp îndelungat. Fusesem oarbă. Nu renunțasem la îngrădirea mea psihologică în cei șapte ani de căsnicie. Priveam în urmă la viața mea, fărâmițată și plină de putregai.

“Viața nu trebuie să fie așa,” mă tânguiam. “Doamne, arată-mi ceea ce am nevoie ca să pot deveni o persoană integră,” m-am rugat eu. “Doresc să interacționez cu oamenii din jurul meu într-o manieră mai sănătoasă, cu dragoste. Ajută-mă! Ce trebuie să fac?”

*“Încrede-te doar în Mine!”*

“Dar nu știu cum, Doamne. Ce înseamnă asta?”

*“Încearcă să nu mai ai nici o relație pentru un an!”*

Măinile mele începuseră să transpire. *Nu știu cum să reacționez în afara unei relații. Întotdeauna am făcut ceea ce alții mi-au spus să fac și nu am gândit niciodată eu însămi.*

*“Gândește singură!”*

Am suspinat, surprinsă. “Dar cine sunt eu? Sunt un mister. Doamne, nu poți tu oare să mă repari?”

*“Îți voi călăuzi pașii pe acest drum.”*

Am respirat adânc. Nu îmi va fi ușor. Cine eram eu oare? Era mai ușor să mă întorc la școală, să învăț să citesc și să îmi găsesc o slujbă decât să explorez propria persoană irațională. Fiind nede dezvoltată social, nu aveam nici o idee despre care erau interesele mele personale în afara serviciului. *Sunt, oare, goală sufletește? Sunt, oare, un rebut?*

M-am uitat la planta mea agățătoare și am zâmbit.

*Dumnezeu mi-a promis. Îmi va călăuzi pașii.*

Nu mai puteam pierde nici o clipă din viața mea. Începând serviciul la spitalul American River din Sacramento, îmi plăcea secția unde lucram, oamenii, și orele de consiliere pe care le ofeream. De cum învățam ceva, puneam în practică și îi învățam pe cei din jurul meu. Am auzit că predând altora este cea mai bună cale de a învăța. Cel puțin așa era pentru mine. În tot acest timp am realizat cât de important este să abordez problemele din viața mea, să învăț modalități noi de a-mi trăi viața, să comunic cu cei din jurul meu, și nu în ultimul rând să-mi port singură de grijă. De data aceasta, recuperarea se făcea simțită până la cele mai profunde nivele ale personalității mele.

Aflându-mă într-un supermarket K Mart, în departamentul accesoriiilor pentru casă, am atins cu mâna un set de tacâmuri strălucitor. Va fi al meu. L-am cumpărat din primul meu salariu. Metalul strălucitor al tacâmurilor strălucea în timp ce eu îl spălam și îl aranjam cu grijă în sertar. Propriul meu set de tacâmuri! Am început să plâng. Deși era foarte ieftin, pentru mine însemna începutul unei noi vieți.

“Ce am vrut eu să fac și nu am reușit când eram copil?” m-am întrebat eu. Răspunsul a venit instantaneu: lecții de pian. Voi învăța să citesc și să cânt după partitură. Am închiriat un pian pentru 19 \$ pe lună și am început să exersez. Îmi plăcea deosebit de mult să stau pe scaun la pian și să număr timpii, să țin mâinile arcuite asupra clapelor. Mergând la lecțiile de pian și observând cum ceilalți copii cântau atât de bine, mi-a stârnit un sentiment de gelozie, dar îmi făcea o deosebită plăcere să învăț.

I-am mulțumit lui Dumnezeu nu numai pentru felul în care mă învăța să cânt la pian, dar și pentru că mă bucuram de timpul meu liber. Îi mulțumeam pentru că mă ajuta să descopăr ceea ce puteam să fac, interesele mele, și de asemenea, darurile fizice, emoționale și spirituale.

M-am înscris la o școală de tenis. Iubeam aceste cursuri. M-am alăturat unui grup de jucători care mergeau deseori și jucau în competiții. Aveam o parteneră cu care jucam la dublu și care era foarte talentată. Amândouă jucam tenis foarte bine.

Experiența pe care o acumulam făcând ceea ce îmi plăcea să fac, mă ajuta să îmi dau seama cine sunt eu cu adevărat. Nu eram doar o toxicomană la o cură de dezintoxicare, o femeie de pe străzi sau o victimă a abuzului

din copilărie, ci eram un copil al lui Dumnezeu. Pentru prima dată, mă bucuram pentru că eram singură, să cânt și să îmi trăiesc viața.

Planta mea agățătoare creștea.

“Bună Cheri!” se auzi noua mea prietenă, o femeie care strângea fonduri pentru Simfonia din Sacramento, “Ți-ar plăcea să vii cu mine la un concert simfonic sâmbătă seara?”

“Eu? Sigur că am să vin.” Nu mai ascultasem niciodată muzică clasică cu excepția lecțiilor de pian. Dar oamenii din jurul meu se chinuiau să observe aceasta. “Când începe?” *Cu ce să mă îmbrac? Eu, la un concert simfonic? Nu-mi vine să cred!*

“Începe la ora 19:30. Voi veni eu la tine să mergem împreună.”

Nu aveam absolut nimic cu care să mă îmbrac la un astfel de concert, așa că am cumpărat o rochie de seară din mătase. Îmbrăcând rochia din mătase fină, nu îmi venea să cred că eram eu. M-am uitat în oglindă. Ea reflecta o persoană nouă care îmi zâmbea cu pielea îmbujorată. *Întocmai ca Cenușăreasa! Cine își poate imagina unde mă duc eu acum? Un concert simfonic! Îmi doream ca vechii mei prieteni să poată și ei să aibă o astfel de experiență uimitoare. Nu te mai gândi la trecut, Cheri, mi-am spus eu, trăiește prezentul!*

Mi-am privit ceasul. Ora 19:10. *Unde o fi Debbie?* Am lăsat totul în ordine în apartament. 19:15. *Nu se putea să fi uitat! Dar unde este, de nu mai apare?*

S-a auzit o mașină claxonând și m-am repezit către ușă.

“Îmi pare foarte rău că am întârziat,” s-a scuzat Debbie istovită. Purta o rochie roșie cu dantelă. “Dacă ajungem după ce a început concertul, nu ne vor mai lăsa să intrăm. Nimeni nu intră după ce a început concertul pentru a se evita deranjul.”

“Grăbește-te atunci! Este 19:20! Nu ne putem permite să pierdem concertul!” Debbie a călcat accelerația.

19:35. Am intrat cu mașina în parcare aglomerată a sălii de concert.

“Ce ne vom face? Nu vreau să pierdem prima jumătate a concertului,” am spus eu. Dezamăgirea se putea observa în vocea mea. Am parcat mașina și ne-am grăbit către ușa principală a sălii. Era încuiată.

“Nu!” am bociu eu. “Nu-mi spune asta!”

“Hmmm,” fața lui Debbie se crispă. “Nu-ți face griji! Hai să ne furișăm pe intrarea din spate.”

“Poftim? Ne vor prinde! Nu ne putem furișa așa, pur și simplu. Este ilegal.”

“Totul este în regulă! Urmează-mă! Vom merge prin spatele sălii și ne vom așeza.”

“Ei bine, avem deja bilete și nu voi pierde acest concert!”

“Haide!” m-a îndemnat ea, alergând în pantofii cu toc, către intrarea din spate. Eu o urmăream îndeaproape. În timp ce treceam de colțul clădirii, am observat doi bărbați îmbrăcați în costume cu frac, care discutau pe o bancă lângă intrarea din spatele sălii de concert.

“Grozav! Acum nu o să ne mai putem furișa,” i-am șoptit eu.

“Totul este în regulă.”

“Dar dacă...”

“Bună, Debbie!” a spus unul dintre bărbați. *Îi cunoaște?*

“Bună, Steve! Ce faceți voi doi aici, afară? Nu începe concertul?”

“Noi nu cântăm în prima jumătate. Respirăm puțin aer proaspăt,” a spus celălalt bărbat. “Cine este prietena ta?” a zâmbit el.

“Cheri, aceștia sunt Brad și Steve. Amândoi cântă la trompetă în orchestră. Ascultă,” se întoarse către ei, “avem o mică problemă. Am întârziat, după cum vă puteți da seama, și nu mai putem intra în sală. Putem să ne furișăm pe ușa din spate?”

“Nici o problemă!” spuse Brad către mine făcându-mi semn cu ochiul.

“Ascultă, Debbie, este ziua mea de naștere astăzi,” a spus Steve.

“Avem o mică petrecere după concert. Ce-ar fi ca tu și Cheri să veniți?”

“Ar fi extraordinar!” a exclamat Debbie.

“Atunci veniți la localul Hyatt Regency după concert,” a adăugat Steve cu un zâmbet larg. El a deschis ușa din spate și a chemat pe unul dintre paznici. “Ele sunt prietenele noastre. Este în regulă dacă intră pe aici. Au întârziat și vor intra prin spatele scenei.”

Zâmbitoare, Debbie a mers după paznic, iar eu i-am urmat. Acum chiar că mă simțeam ca Cenușăreasa.

Paznicul ne-a condus la o ușă lateralnică ce ducea la partea din față a sălii. Ne-am așezat pe două scaune confortabile și am oftat relaxându-ne. Am ajuns la fix.

Muzica parcă plutea, răsunând într-un mod foarte convingător, animându-mi spiritul. Nu mai văzusem niciodată atât de multe instrumente care să cânte împreună în același loc. Parcă vorbeau unul cu celălalt, punându-și întrebări, răspunzând, murmurând și luându-și elan. Eram copleșită, muzica mă înconjurase. O piesă misterioasă și accentuată se pierdea încet în întuneric. Era descurajant și dureros. Următoarea piesă era luminoasă și plină de viață ca un răsărit de soare ce îți înprospăta sufletul. Energia acestor piese, deși foarte diferite, mă prinsese ca într-o vrajă. Muzica se pierdea încet, în surdină.

“Cheri! Cheri!” mă înghiontea Debbie. “S-a terminat!” Luminile din sală au început să se aprindă.

“Aș asculta muzica aceasta toată noaptea,” am îngăimat eu. “S-a terminat mult prea repede!”

“Știu, ai dreptate! Dar această seară abia a început. Hai să ne îndreptăm către petrecerea de la Hyatt.”

“Of, Debbie, chiar trebuie să mergem acolo? Nu cunosc pe absolut nimeni!”

“Cum nu cunoști pe nimeni? Îi cunoști pe Brad și Steve, iar eu îți voi face cunoștință cu alți prieteni ai mei. Va fi distractiv.” Debbie m-a condus apoi spre ieșire, în noaptea splendidă de afară. “Ceva foarte interesant pentru tine. Brad este Mr. Decembrie în Calendarul Celor Mai Doriți Burlaci din Sacramento. Este o realizare, nu-i așa?”

“Apare într-un calendar?” am râs eu. “Înțeleg de ce!” Am intrat în localul Hyatt unde ne-a întâmpinat o sală imensă dotată cu o scenă, scaune și un ring de dans. În câteva minute, locul s-a umplut cu orchestranți, toți îmbrăcați în fracuri alb cu negru sau în costume de seară. Am înghițit în sec. *Eu nu am ce căuta aici!* Debbie a observat câțiva dintre prietenii ei, cu care mi-a făcut cunoștință. Am zâmbit și m-am bălăbat încercând să fiu amabilă. Alb și negru și multe culori strălucitoare se perindau în jurul meu. Depărtându-mă de Debbie și de grupul ei, am încercat să găsesc un colț mai liniștit.

M-am așezat pe un scaun catifelat, de unde observam ce se întâmplă în sală. Râsete și un spirit de tovărășie se perindau în jurul meu, toate într-o atmosferă formală. Nu-mi găseam locul. *Locul meu nu este aici!* Doi bărbați în frac s-au așezat în apropiere de mine.

“Îți vine să crezi că a trebuit să cântăm piesa aceea din nou?”

“Știu, am cântat piesa aceea de atâtea ori încât aş putea să o cânt în timp ce dorm.”

“Mulțumesc lui Dumnezeu că mai este în program numai două săptămâni!”

“Eu cred că este incredibil de frumoasă!” am intervenit eu. Nu m-am putut abține. Sprâncenele lor s-au ridicat. “Nu am mai auzit-o până acum. Am fost atât de impresionată încât îmi doream să nu se mai fi terminat niciodată.”

S-au uitat unul la celălalt, apoi amândoi la mine. Cu un zâmbet scurt, m-am întors privind în altă direcție, și îmi doream să pot să dispar într-una din crăpăturile scaunului. *Probabil că m-au crezut nebună. Nu cred că îmi cunosc trecutul. Cum ar putea ei să își imagineze cât de mult m-a impresionat pe mine muzica și această seară? Ei nici nu-și pot imagina că doar prin mila lui Dumnezeu am ajuns eu în acest loc!* Am suspinat. *Doamne, îți mulțumesc!* am șoptit eu.

O mică orchestră s-a organizat pe scenă și a început să cânte. M-am aplecat ca să pot auzi mai bine saxofonul și trompeta. Acum cântau muzică jazz și îmi era foarte greu să mă abțin să nu bat din picior odată cu ritmul muzicii. *Uite-l pe Mr. Decembrie*, m-am amuzat eu. Cânta la trompetă și făcea acest lucru destul de bine. Fruntea lui strălucea de transpirație.

Nu m-am putut abține să nu îl observ. Era înalt cu umeri lați și foarte arătos. Părul ondulat, ciocolatiu închis, barba deasă și expresia lui foarte prietenoasă mi-au captat atenția. Odihnindu-și respirația, și-a ridicat privirea și ochii lui căprui au întâlnit privirea mea, lăsând să se observe un licăr de tresărire, recunoscându-mă. I-am zâmbit și am privit către alți orchestranți. Întorcându-mi privirea spre el, valuri de emoție mă străbăteau. Încă mă privea. Zâmbetul îi strălucea pe sub mustață. Am întors capul să văd dacă mai este cineva în spatele meu. Nu mai era nimeni.

*Oh, ajutor!* Bătăile inimii mi s-au oprit pentru câteva clipe, după care s-au reluat din ce în ce mai tare. M-am uitat în jurul meu după Debbie, dar nu o zăream nicăieri. *Cred că acum este timpul să plec.* Genunchii mi s-au înmuiat brusc.

*Poate că ar trebui să merg către grupul acela de oameni.* Mi se făcuse rău. *Cred că ar trebui să găsesc toaletele, mai bine.* Nu mă puteam

mișca deloc. *Nici o relație! Fără bărbați! Nu pot avea încredere în judecata mea! Oh, Doamne, nu pot avea încredere în mine ca să vorbesc cu el!* Cum stăteam acolo, încercând să mă decid ce voi face, piesa se sfârșise și începuse alta. *Poate că zâmbește așa la toată lumea.*

“Bună! Îmi acorzi acest dans?” Am tresărit aproape speriată. Brad coborâse de pe scenă, își făcuse loc printre mese și ajunsese chiar lângă masa mea, zâmbind confortabil în așteptare.

“Desigur!” Ce altceva puteam să răspund?

“Uau! Dar știi să dansezi, nu glumă!” am spus eu fascinată de felul elegant în care își mișca picioarele. Eu mă împiedicam la fiecare pas.

“Ești prima persoană cu care încerc acest pas de dans.”

“Chiar așa?”

“Lecții de dans. Sunt destul de stângaci.” Nu era deloc. Am zâmbit. Am dansat și ne-am simțit bine tot restul serii. Uitasem de teama mea.

“Ascultă, ai ceva timp liber săptămâna aceasta?”

*Oh, nu!* “Nu mă aflu în situația de a-mi permite o relație,” i-am răspuns eu, roșind.

El a zâmbit. “Nici o problemă! Dar să știi că ar trebui să vii cu mine la lecțiile de dans. Am nevoie de o parteneră.”

M-am relaxat. Am fi fost doar amici. Nu doar că m-am înscris în clasa lui de dans, dar l-am învățat să joace tenis. El m-a învățat pe mine să joc golf. Amândoi iubeam sportul așa că petreceam mult timp împreună. *Ce bărbat plăcut!* am gândit eu. *Dar nu, nu puteam să încep o relație cu el. Veneam din medii sociale diferite. Două lumi diferite.*

*Este în afara oricărei discuții.*

Familia lui Brad, călduroasă și iubitoare, era implicată în fiecare aspect al vieții lui. Cântau împreună, munceau, mergeau la picnic-uri și se iubeau foarte mult. Ne amuzam de năzbâtiile pe care le făcuse demult, ca și copil, cum ar fi aruncatul în oameni cu bulgări de zăpadă de pe acoperișul școlii. Era așa drăguț!

Ochii lui s-au umezit auzind povestiri despre copilăria și viața mea de până atunci. Mă încuraja întotdeauna când o altă greutate îmi apărea în cale. În timpul cursurilor, Brad mă lăsa să-mi scriu lucrările pe computerul lui.

Începusem să îi simt lipsa când nu mă mai suna.

Când venea să mă ia de acasă, se așeza la pian și începea să cânte până când eu eram gata. Întotdeauna eram în întârziere. Interpretarea lui era diferită de a mea. El cânta cu ambele mâini. Uneori doar stăteam în camera mea și ascultam cum cânta. Îmi făcea plăcere să îl am în preajma mea. *Ce prieten bun!*

“Cineva se tot plimbă prin spatele apartamentului meu în fiecare noapte,” i-am spus eu lui Brad.

“Ai o umbră?”

“Așa cred! Este destul de deranjant. Nimic serios!”

“Nimic serios?! Dacă îl întâlnesc, am să îl bat măr.”

“Stai liniștit, sunt în regulă.”

“Dacă ți se întâmplă ceva, Cheri...,” Brad îmi atinse mâna. Era foarte protector. Căuta motive ca să vină mai des pe la mine. Îmi aducea aminte să trag draperiile seara și să încui ușile.

Ne-am îndrăgostit.

Acum trebuia să înfruntăm amândoi realitatea crudă. Am discutat ore în șir despre ținutele noastre în viață, visele noastre și familiile noastre. Dacă ar urma să ne căsătorim, familia lui ar deveni familia mea și invers. Chiar dacă Brad era o persoană minunată, acest lucru ar fi fost foarte greu de acceptat pentru el. Brad trebuia să îmi întâlnească familia pentru a fi bine informat când lua o decizie. Ceream prea mult de la el ca să îmi accepte familia? Trebuia să aflu, chiar dacă acest lucru mă durea.

## CAPITOLUL 26

De Crăciun, am mers împreună cu Brad acasă la mine. Când am ajuns, familia mea era în toiul unei petreceri. Sora mea cea mică era puternic sub influența metamfetaminei. Cântărea 36 de kilograme și avea dantura cariată de la metamfetamină. Tatăl meu vitreg fuma marijuana alături de cumnatul meu, iar sora mea prizase cocaină și bea votcă cu suc de portocale. Cealaltă soră a mea, Becky, apăruse cu mai multe droguri. Era încă dansatoare în baruri și dependentă de cocaină.

Am observat cum îi privea Brad. *Oare ce o gândi el acum? Cum aș îndrăzni să îi cer lui Brad să accepte așa ceva în viața lui?*

În drum spre Sacramento, Brad s-a uitat la mine. “Ești sigură că nu ai fost adoptată?”

Amândoi am început să râdem.

Restul a fost istorie.

Ne-am căsătorit. Avem o fiică minunată care a avut un cămin iubitor și un mediu familial pentru care îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu. Fiecare detaliu al normalității, fiecare lucru mă bucură mai mult decât o pot descrie. Familia mea este nemaipomenită.

Dumnezeu a continuat să mă învețe să am încredere în El. De multe ori, El i-a folosit pe Brad și Jaci, noua mea familie. Dar nu contează ce modalitate alege el pentru a mă învăța sau cât de împotrivitoare sunt eu, El este întotdeauna blând și stăruitor. Sunt copilul Lui.

Au trecut ani încercând să mă vindec de trecutul meu. Dumnezeu a fost așa de bun cu mine! El mi-a oferit “speranță și un viitor.” (Ieremia 29:11 NIV)

Dumnezeu mi-a oferit o viață nouă. M-am căsătorit cu un om deosebit și am o fiică minunată. Sunt psiholog terapeut într-un spital local și lucrez prin intermediul școlii locale, cu copii care au nevoi speciale. Sunt un membru de încredere al comunității din care fac parte. Oamenii sunt șocați

când află despre trecutul meu. Nu și-ar fi putut imagina că am avut un trecut atât de zbuciumat.

Brad, soțul meu, știe tot despre trecutul meu și încă mă mai iubește. El provine dintr-o familie mai înstărită, din pătura de mijloc a societății. Tatăl lui, acum pensionar, este inginer și ceva timp în urmă, a reprezentat Guvernul Statelor Unite în Bangladesh ca ambasador și consilier. Mama lui este violonistă în orchestra simfonică.

Brad este și el muzician în orchestra simfonică, un tată minunat și un soț extraordinar. Mă susține în toate aspectele dezvoltării mele spirituale. El spune că înțelege fiecare aspect al trecutului meu, dar că nu m-a cunoscut niciodată ca fiind acea persoană. El m-a cunoscut la zece ani după reabilitarea mea.

Când mi s-a cerut să povestesc istoria trecutului meu în biserică, nu am fost sigură că voi putea face acest lucru. Dacă le spuneam tuturor gunoiul care avusese loc în viața mea, se putea să nu mă mai placă. Nu aveam de povestit o poveste minunată. Nu era ca și când mă antrenasem pentru Olimpiadă și câștigasem medalia de aur. Frica mă încerca în felul ei bine cunoscut.

“Doamne, de ce sunt atât de importante mărturiile?” L-am întrebat eu. “De ce trebuie oamenii să împărtășească astfel de lucruri? Nu a existat nimic bun în caracterul meu care ar trebui împărtășit.”

*“Nu este vorba despre caracterul tău, Cheri. Este vorba despre caracterul Meu.”*

“Poftim?”

*“Este vorba despre justificarea caracterului Meu. Când tu mărturisești oamenilor experiența ta, le împărtășești faptul că Eu îi iubesc, că sunt încă activ în viața fiecăruia.”*

Unii cred că o viață schimbată nu este mare lucru. Eu nu cred asta. O viață schimbată este cel mai minunat lucru care ți se poate întâmpla. Să iei o persoană care este atât de rănită încât nu mai are nici un motiv pentru a trăi și să îi dai speranță și dragoste – acesta este un lucru minunat, uimitor și de necrezut.

După aceea, am considerat ca fiind un privilegiu să pot mărturisi în public experiența mea cu Dumnezeu. *Dar mai întâi*, am gândit eu, *trebuie*

*să învăț mai multe despre cum să nu îi judec pe cei din jurul meu, ca să prezint aceasta. Poate așa voi fi judecată mai puțin. Va fi mai ușor.*

Am petrecut opt ore studiind despre cum să nu îi judeci pe cei din jurul tău. Am găsit texte din Biblie minunate și citate din scriitori inspirați, care erau menite să descurajeze pe oricine în a judeca pe aproapele, în special pe mine, când îmi voi prezenta experiența.

Atunci Dumnezeu m-a bătut cu mâna pe umăr:

*“Acum că ai găsit toate aceste informații, te rog să le studiezi.”*

“Poftim? De ce să le studiez? Nu eu sunt cea care...” “Atunci am înțeles.

Eu eram cea care judeca pe alții. Eu îi judecam pe cei din biserică, acuzându-i că mă judecă pe mine. O altă lecție învățată.

“Îmi pare rău, Doamne.” Aveam pagini întregi în fața mea și chiar eu îi judecam pe cei din jurul meu, și dacă continuam să fac acest lucru, nu puteam să le împărtășesc experiența mea cu Dumnezeu din cauza acestui păcat. Dumnezeu îmi aduce zâmbetul pe buze când îmi arată greșelile într-o manieră atât de hazlie. El are un incredibil simț al umorului.

“Doamne, te rog să îmi dai curajul și cuvintele necesare ca să pot prezenta această mărturisire.” În rugăciunile mele, foloseam constant termenul de ‘străină’ la timpul trecut. Dumnezeu mi-a împărtășit un gând care mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

Încă sunt “străină”. Această lume nu este o casă pentru mine. Domnul mi-a arătat că din punct de vedere spiritual, noi toți trăim pe pământul acesta în cutii de carton, unele mai frumoase decât celelalte, și dacă pentru noi viața se reduce la cât de multe lucruri avem în coșul de cumpărături, atunci vom rămâne străini, sau cum a spus Isus, “ticăloși, săraci, orbi și goi.”

El m-a învățat că Isus se va întoarce la mine într-o zi și mă va duce acasă. Până atunci însă, nu mă pot aștepta ca lucrurile să fie ușoare. Nu putem să fim surprinși când tragediile lovesc acest pământ. Dacă lucrurile sunt dificile aici, este din cauză că suntem străini. Aceasta nu este casa noastră. Vom ajunge acasă curând, dar dacă încercăm să facem din această lume casa noastră, atunci vom fi frustrați pentru totdeauna.

Aceasta a fost experiența mea: în primul rând, aceea că Dumnezeu poate schimba viețile noastre, un miracol incredibil; și în al doilea rând,

aceea că El vine curând să ne ia împreună cu El. Toți suntem niște străini, fără de patrie.

Pastorul meu știa că eu vreau să fiu rebotezată și a făcut astfel ca botezul meu să aibă loc cu ocazia mărturisirii experienței mele cu Dumnezeu. Acea dimineață a fost perfectă. Părul îmi stătea aranjat perfect, hainele se potriveau de minune. Am suspinat. Anticiparea, nu nervozitatea, mă furnica în timp ce conduceam mașina spre biserică.

“Cheri, va avea loc mai întâi botezul, după care vei putea să îți împărtășești experiența.”

“Grozav!”

Botezul a fost minunat. Am simțit prezența lui Dumnezeu în bazinul pentru botez. Brad a cântat o piesă minunată la trompetă. Apoi m-a invitat să vorbesc. A urcat la amvon.

“Trandafirii sunt roșii. Violetele sunt albastre. Pe tine te va uda apa, pentru că Domnul te iubește.”

Am izbucnit în râs. Toată lumea râdea. Pe când se făcea liniște, a început să vorbească despre dragostea lui pentru mine, despre cum Dumnezeu mă adusese în viața lui și despre cât de mult însemna Dumnezeu pentru amândoi. Era minunat – perfect.

Totul a fost bine până când m-am întors în cabina de schimb și am realizat că uitasem prosopul, uscătorul de păr și pieptănul. *Doamne, ajută-mă!*

*Bun, ce se presupune că trebuie să învăț din experiența aceasta?* am gândit eu sarcastic.

*“Această mărturisire este despre Mine, nu despre tine.”*

*O lecție în plus, în momentul acesta? Minunat!*

Cioc! Cioc!

“Cheri, ești gata?”

Era pastorul. “Da. Aveți cumva o perie pentru păr?”

“Sigur.”

Mi-am pieptănat părul, l-am uscat cât am putut de mult cu un prosop de hârtie, m-am îmbrăcat cu rapiditate și am suit pe podium. “Doamne, te rog ajută-mă să îmi aduc aminte orice detaliu pe care trebuie să îl spun. Această experiență este despre Tine și despre caracterul Tău, nu despre

mine. Isus a rezolvat toate problemele mele și ale caracterului meu prin viața și moartea Lui pe cruce.” Am început să vorbesc.

Am fost uimită de efectul pe care l-a avut asupra oamenilor. Când am terminat de vorbit, oamenii au venit pentru a-mi strânge mâna. Unii mi-au povestit despre persoane dragi care se drogau sau fuseseră abuzați sexual și nu mai puteau trece peste aceasta. Fiecare dintre ei părea impresionat mai mult sau mai puțin. O parte dintre cei prezenți spuneau că simt că Dumnezeu ar putea să îi folosească pentru a-i ajuta pe cei aflați în necaz, și doreau să învețe cum să facă acest lucru.

Comentariile și lacrimile păreau că nu se mai termină.

“Bună, Cheri! Nu mă cunoști, dar numele meu este Gary Curry. Vreau să îți spun numai că o cunosc pe Donna. De fapt, am auzit-o dând mărturie despre experiența ei cu Dumnezeu, luna trecută.”

“Cum? Donna? Mărturia ei?”

“Da, a vorbit despre o prietenă de pe străzi care a învățat-o să iubească ‘necondiționat’. Ea face acum lucrare misionară în închisoare și lucrează cu cei care se droghează.” Mi-a zâmbit și a plecat.

“Ai auzit?” M-am uitat către pastorul Stan.

“Da, am auzit!”

“Este ca și cum Dumnezeu mi-a trimis un dar.” Am zâmbit.

Oamenii continuau să treacă pe lângă mine. Voiam să îl găsesc pe Gary Curry și să îl întreb mai multe despre Donna. Ea fusese impresionată de mine la fel de mult pe cât mă impresionase ea. O altă lecție. Dumnezeu îi vindecă pe toți cei implicați, doar dacă Îi dăm voie să facă acest lucru. *Te iubesc, Doamne!*

“Cheri!” Vocea Lui îmi umplea mintea. “*Vreau să faci cunoștință cu adevărata ta familie.*”

“Cum?” Aș fi vrut ca toată lumea să facă liniște pentru o clipă. *Familia mea? Unde?* O fată a venit la mine, mi-a strâns mâna, și încerca printre suspine să îmi spună care era durerea ei. Lacrimile au început să-mi ude obraji de bucurie. Am înțeles.

În sfârșit, mi-am găsit locul.

Aceasta era familia mea. Dumnezeu este Tatăl meu, iar tu îmi ești soră și frate.

Eram în siguranță.

Din cauza lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut pentru mine și a minunatei experiențe pe care El mi-a oferit-o, pot oferi speranță pentru cei din jur. Viața mea, odată atât de urâtă și întunecată, este acum împlinită și fericită. Ea se bazează numai pe credința pe care o am în iubirea și promisiunile lui Dumnezeu.

Mi-aș fi dorit să pot să vă spun că acum viața este tot timpul ușoară, că familia mea este întotdeauna iubitoare. Că noi facem întotdeauna numai ce este bine. Că nu am mai simțit durere sau nu am provocat durere nimănui. Aș vrea să pot să vă spun că totul este perfect, dar nu pot face aceasta. Încă mai simt teamă.

Teama de a face față altor stiluri de viață, de a intra într-o cultură despre care nu știam nimic (și în care nu aveam încredere) a fost incredibilă. Odată ce am intrat din nou în această biserică, am realizat că nu eram deloc diferită față de înainte. Eram tot străină, înconjurată de situații pline de durere, văzând oameni care comiteau abuzuri îngrozitoare asupra propriilor persoane și asupra altora. Singurul lucru care a rămas la fel, după ce toate iluziile mi s-au spulberat, a fost Isus. El este singura realitate. El rămâne pentru totdeauna.

Acum sunt fericită mai mult decât oricând. Îl văd pe Dumnezeu lucrând în fiecare zi în viețile celor din jurul meu. Știu că într-o zi, în curând, toată durerea, bolile, abuzurile, dependențele, temerile, ura, toate aceste păcate și lacrimi vor fi doar o amintire neplăcută. Într-o bună zi mă voi uita în ochii lui Dumnezeu, și-L voi auzi spunând: *“Te iubesc! Bine ai venit acasă!”*







## EDITURA ZAPPY'S VĂ OFERĂ:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evangelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobialka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobialka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **Îmbrăcăminte și podoabe - S. Bacchiocchi** - Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viață a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcăminte și înfățișarea lor.

- **Trâmbița dimineții - Lewis Walton** - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului - Sebastian Țîrțîrau** - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

**Dumnezeu te iubește și pe tine - Cheri Peters** - "Dacă ai citit prima mea carte – **Un miracol al străzii** – știi că anii copilăriei mele nu au fost prea plăcuți. Abuzată și neiubită la vârsta copilăriei, am ajuns pe străzi la 13 ani pentru a-mi câștiga singură existența. Pentru următorii zece ani, viața mea a devenit un coșmar trist, ucigător de suflet, desfășurându-se în lumea drogurilor, violenței și dansului în baruri.

Apoi a avut loc un miracol: Raiul a invadat iadul în care mă aflam. Am aflat că Cineva mă iubea. Exact așa cum eram. Fără nici o condiție, fără nici un angajament sau obligații. De fapt, am aflat că Cineva mă iubea considerându-mă înzestrată cu calități cărora nu le putea rezista. Cineva pe nume Dumnezeu. Spre uimirea și încântarea mea, am aflat că Dumnezeu mă iubise până la moarte – cât de incredibil sună acest lucru?

În anii care au urmat salvării mele de pe străzi de către Dumnezeu, am visat și m-am rugat pentru o lucrare de slujire care să-mi ofere posibilitatea să spun și altora că Dumnezeu îi găsește irezistibili pe copiii Săi, indiferent cât de zdrențăroși sau snopiți în bătaie și păcătoși ar fi. Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele și mi-a acordat această posibilitate.

Știam că peste tot în jurul meu sunt oameni care duc o viață asemenea celei pe care, cândva, am dus-o și eu. Alungați, pierduți, dependenți, abuzați, înfometăți de dragoste, fără speranță. Cu timpul, lucrarea mea de slujire a primit și o denumire: True Step Ministries. Și cartea aceasta istorisește doar câteva dintre poveștile adevărate și miraculoase ale persoanelor în pericol, ale căror vieți au fost complet transformate de dragostea necondiționată și acceptarea venite din partea lui Dumnezeu.

Nimeni nu este atât de departe încât să nu poată fi atins de uimitoarea dragoste a lui Dumnezeu. Eu nu. Nici cei ale căror relatări se află cuprinse aici. Și nici tu, desigur. Să nu uiți niciodată că **DUMNEZEU TE IUBEȘTE ȘI PE TINE!**"

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

EDITURA ZAPPY'S

Tel. 0244 - 334 775      e-mail: [zappys@gmail.com](mailto:zappys@gmail.com)